

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ERSEN YENGEÇLER ISIRMAZ Zeynep Pelin Ataman

GÜLERSEN YENGEÇLER ISIRMAZ

Zeynep Pelin Ataman

ayizi kitap

GÜLERSEN YENGEÇLER ISIRMAZ

Zeynep Pelin Ataman

1973 yılında İstanbul'da doğdu. Orta öğrenimini Notre Dame de Sion Fransız Lisesi'nde yaptı. Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde yüksek lisansını tamamladıktan sonra 1999 yılına kadar Yeditepe Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde araştırma görevlisi olarak çalıştı. 1999 yılında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesindeki raportör hukukçu görevi sebebiyle Fransa'nın Strazburg kentine taşındı. 2009 yılına kadar Avrupa Konseyi'nin çeşitli bölümlerinde hukukçu olarak görev yaptı. Halen Avrupa Konseyi'nde ve uluslararası projelerde danışmanlık görevini sürdürmektedir. 2012 yılında geçirdiği meme kanseri sırasında şifa bulduğu Eriksonyen Hipnoz uzmanlığını Paris'te kazandı. Sağlık kriz yönetimleri ve telkin konusunda danışman olarak hizmet vermektedir. İstanbul Barosu'na bağlı olarak Avukatlık ve Arabuluculuk işlerini de sürdüren Zeynep Pelin Ataman, Strazburg-İstanbul arası mekik dokuyarak yaşamaktadır. Özgür Derman ile evli olup Tuna'nın manevi annesidir.

ayizi
kitap

Ayizi Yayınları 40
Kadınlar Hayatlar Dizisi ▼ 6. Kitap
Yayın Koordinatörü: İlknur Üstün

GÜLERSEN YENGEÇLER ISIRMAZ

Zeynep Pelin Ataman

1.Baskı, Haziran 2016, Ankara

ISBN: 978-605-83419-0-6

Yayıncı Sertifika No: 20762

Gülersen Yengeçler Isırmaz'ı
Zeynep Pelin Ataman yazdı,
Aksu Bora yayına hazırladı,
illüstrasyonları Seda Mit çizdi,
tasarımı Tennur Baş yaptı.

Baskı ve Cilt:

Sena Ofset

Tel: + 90 212 613 03 21

Sertifika No: 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi

B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul

AYIZI YAYINLARI

A: Atatürk Bulvarı No: 223/12 06680

Kavaklıdere/Ankara Türkiye

T: +90.312.467 16 18 F: +90.312.467 16 19

W: www.ayizi.com.tr E: bilgi@ayizi.com.tr

GÜLERSEN YENGEÇLER ISIRMAZ

Zeynep Pelin Ataman

ayizi
kitap

YAZARIN ÖNSÖZÜ

9

ADA'M

19

SER'KAN, SER'KAN

47

MEVZU B'AŞKA

81

KAÇ KEZ'BAN

105

HAC'ER

123

GÜLER'SEN

155

BÜTÜN KIZLAR TOPLANDIK

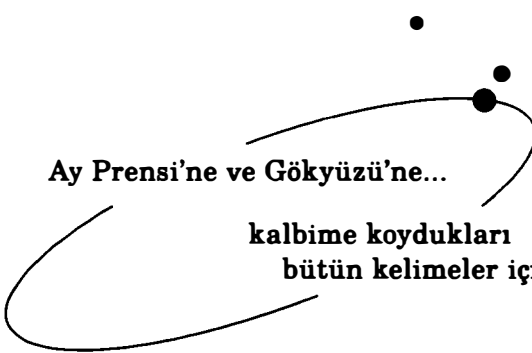
181

USTA'NIN SON SÖZÜ

193

SON TEŞEKKÜR

195

Ay Prensi'ne ve Gökyüzü'ne...

**kalbime koydukları
bütün kelimeler için...**

YAZARIN ÖNSÖZÜ

Ağustosları severim aslında. Kadına en çok yakışan ay ağustosmuş gibi gelir. Bundan 4 yıl önce sıcak bir ağustos gecesi, nemden rahatsız olmamak için vücuduma pudra sürerken sağ mememde bir kitle buldum. Kendime hiç kondurmadım. Günlük hayatın önemsiz işlerinin telâşe memuru ben, genellikle başıma gelen önemli hadiselerde soğukkanlılık abidesi kesilirim. Dolayısıyla pek sakin oluşumdan belliydi bir kriz ile karşıya karşıya olduğum.

Jinekolog kısa süre önce muayene etmişti. Fransa'da yaşadığım şehrin en iyi meme merkezin-

de 39 yaşımda çektirdiğim mamografi temizdi. Ailemdeki kadınlarda kanser öyküsü yoktu. Hiç sigara içmedim. Kısaca nesnel veriler benim lehime idi. Ancak işler böyle gelişmedi. Ertesi gün eşimin ısırarı ile gittiğim doktor, biyopsi sonucu mememde 3 santimlik kanserli bir kitle bulunduğunu söyledi. Önce kemoterapi sonra ameliyat öngörmekteydiler. İşte şimdi ortada bir kriz vardı ve ben bunu en iyi şekilde yönetmeliydim.

Hastalığımı ameliyata kadar anne ve babamdan sakladım. Hatta başında eşimden de saklayacaktım da aynı evde olunca mümkün olmadı. Kendi gücüme inanıyordum ama sevdiklerime bunun kolaylıkla atlatacağım bir süreç olduğunu anlatmak zor olabiliirdi. Şimdiki aklım olsa bunu yapmam; yani teşhisi saklamam. Bu da ayrı bir yük oluşturunyor. Ayrıca bu gizli saklı tedavinin annenin, babanın, birlikte büyüdüklerinin iyi enerjilerinden, sırtınızı sıvazlamalarından mahrum bırakmak gibi bir sakıncası da var.

Dolayısıyla eşim bütün güç gösterilerimi, kibrimi, kaprislerimi, yere düşen kirpiklerimi tek başına taşımak zorunda kaldı. Yoldaşlığımız da

ayrı bir sınavdan geçiyordu sanki. Yol zordu ama biz kolay kılmalıydık. Sihrimiz saçlarıma saklanmış meğerse. Benim kel görününce anladık ki biz çok iyi arkadaşmışız. Kel kafamdan, süngüsü düşmüş gözlerimden, kararmış tırnaklarımdan, kara orman pastası diye tutturuşlarımdan utanmadan yaslanabileceğim ve dünya başıma yıkıldığında bile beni güldürebilen bir adamdır kendisi. Böyle bir şeyi başarabildiğimiz için, ilk önce eşim Özgür Derman'a, sonra bize, daha sonra ise hayata teşekkür ederim. Bu kitabı yazarken aramızdakinin ne kadar ender bir şey olduğunu bir kere daha gördüm.

Birçok kaynakta “kanser ile savaşmak” sözüne rastlıyorum. Bunun bizde farkına varmadan alarm etkisi yarattığını ve savaş kelimesini olumsuz algılayan bilinçaltımızın tedaviye direnç gösterdiğini düşünüyorum. Başa gelenleri sadece değişik bir tecrübe olarak algılamak gerekiyor.

Böyle bilgiç bilgiç konuştuğuma bakmayın. İlk günden bütün bu algılar bende mevcut değildi. Oryantal bir kadercilikle olanları kabul etmem daha kolaydı sadece çünkü bizim memleketteki

kolektif bilinçaltı bunu söylüyor: Ne yazılı ise onu görürüz der ya eskiler... “Böylesi hayırlıymış” deyiverince diliniz, en güçlü sakinleştirici ilacın bile solda sıfır kaldığı bir rahatlık kaplıyor içinizi. Kendime “reset atmam” gerekiyormuş. Berna’yı bir türlü inandıramadım ama bu amaçla ilaçların içine güzelleştirici bir iksir katmadım. Her kemoda benimle hastaneye gelmesinden şüpheleniyordum. Galiba o bir şeyler attı benim kürlere çünkü bu tecrübeden sonra bedenimi, beynimi ve ruhumu daha güzel buluyorum.

Köklerimin bilgeliği cebimdeydi ama hayatı, ölümü, yaratmayı, inanmayı, en çok da kadınlığı en baştan öğrenmem gerekti. Aslında Véronique (Veronik) öğretti ya da gösterdi. Ustam olur kendisi. Bıkmadan her gün anlattı bilinçaltının gücünü. Bir de Milton Erickson ile tanıştırdı beni. Tıp bilim insanları tarafından hipnozun tedavi aracı olarak kullanılması, ilk defa Amerika Birleşik Devletleri’nde Erickson önderliğinde modellenmiş. Milton Erickson modern medikal hipnozun babası... ABD’de ve Avrupa’da özellikle meme kanserinde, Erikson-yen hipnoz uygulanan hastaların, kemoterapi-

nin yan etkilerini ve hastalığın yarattığı heyecan, endişe gibi duygu durumlarını daha iyi kontrol ettikleri görülmüş. Ben de ustam sayesinde hastalık esnasında onlarca defa Erikson hipnozu ile şifa buldum. Türkiye’de çok bilinen bir yöntem değildi. Benim gibilere umut olması için Fransa’da başta Véronique Kaempff olmak üzere çeşitli hipnoz uzmanlarından ders aldım. 2014 yılında “L’Institut Française Hypnose Humaniste et Ericksonienne” adlı okuldaki eğitimimden sonra özellikle hastalık ile baş edenlere öğrendiklerimi aktarmaya çalışıyorum. Bilinçaltına hükmedebilmeyi öğrendiğimizde bütün dertlerimizin iplerini elimize almış olacağız. Eriksonyen hipnoz bana hayatımın krizleri ile daha kolay baş etmemi öğretiyor.

En umutsuz anımda beni ilk önce kendime getiren sonra da cesaret hapi etkisi konuşmasıyla havalara sokan ilk ve son rötuş Selçuk Bey’e ait... İltifatları sayesinde kendimi kel kafamla Marilyn Monroe sanıyordum. Bence o gizli bir hipnoz uzmanı ama saklıyor. Şaka bir yana, Genel Cerah Doktor Selçuk Kihtir ile ilk karşılaşmamızda kendimi kahraman gibi hissettirdi. Hatta gibisi

fazla... “Kahraman sensin”, dedi. Onun sayesinde bu kadın masalını öğrendim. Bu masal hep mutlu sonla bitiyor çünkü kahraman istediği yoldan gidiyor. Selçuk Bey gücüme ayna tuttu, güven oldu, içime yol oldu. Beni kahraman yaptı. Ben de altı kahraman yarattım.

Hayatıma iki yaşımıdayken Didem girmeseydi iki kelimeyi bir araya getirip ne yazabilirdim, ne de gülebilirdim. Bir başıma ne mutsuz olurdum koca ailede! Birlikte yaşadıklarımız, hayat ile dalga geçişimiz... Kardeşlikten öte her şeyiz... Bir baktım daha kitabı konuşmadan, yazmadan onun gözlerinden de geçiyor altı kadın. Kurgu olmuş düşmüş benim satırlarıma. Onun cesaretlendirmeleri olmasaydı bu kadar gerçek olmazdı kahramanlarım. Aynı karından çıkmadık ama inanıyorum ki aynı beyni ikiye bölmüşler yarısını bana, yarısını ona vermişler. Beni tamamlayan, hastalık sırasında umut olan, yazma serüvenimin en büyük destekçisi... Kardeşçağızım... Kitabın günahının da sevabının da yarısı senin...

Hasan'cığım, sen okumasaydın bu kadar ısınamazdım kitaba, sevemezdin yarattığım ka-

rakterleri. Dünyanın öbür ucunda bile benim kelimelerimle ilgilenmen, yazdıklarımı ortalığa çıkartmam konusunda cesaretlendirmen ve beni konuşmadan anlamaman... Minnettarım.

Hülya'm, ben ne yazarsam beğendi ve çocukluktan beri yazar olma hayalimin inşasında bizzat mimar olarak bulundu. Birisine sırtını dayamak ve koşulsuz sevilmeyi görmek için Hülya'yı tanımak gerekir. Bana bu hissi yaşatmasaydı kız kardeşliğin değerini bilemezdim. Hastalık da yanımdan öylesine geçer giderdi. Kutluyorsam ve yerine anıtlar, tumturaklı sözler dikiyorsam sebebi Hülya...

Bir gün kitaptan iyi ki Onur'a bahsetmişim. Onun kitabı okumasıyla benim kızlar saraylarına kavuştular. Kızlardan her biri ayrı kahraman ya... O mürekkepler içinde masamda dururken bir hava... Bir tafra bunlarda... Ama yerleri yurtları yok. Gizli ulak Onur Andreotti oldu. Kitabı Aksu Bora'ya ulaştırmasaydı altı kadın şimdi halen sadece kendi aralarında konuşuyor olacaklardı. Ayizi'ne ulaşmış olmalarından dolayı onurluyum, mutluyum. Aksu benim kızların

hayatına su gibi aktı ve onlara bir çatı yarattı. Onur'a, Aksu'ya, kitapta emeği geçmiş Ayizi'nin bütün ekibine çok teşekkür ederim.

Ay Prensi'm ve Gökyüzü'm, büyürken cebime koyduğunuz bütün sevgi, dürüstlük, hakkaniyet ve cesaret kelimelerini ilk defa gün ışığına çıkarıyorum. Prensimin ismi ile müsemma bir çatı altında... Prens'ciğim, her dolunayda yürürken ayda, iz bırakıyorsun; buradan görüyorum. Birlikte aya giderken yaz bir kenara demiştin ya. Yazdım. Bak, kitap oldu. Gökyüzümüz de hak veriyor artık bize. Hayallerimiz abuk sabuk değilmiş.

Yaşımız, yerimiz, yurdumuz, saç rengimiz, mutlak dolaplarımız, ojelerimiz, kek tariflerimiz, spor alışkanlıklarımız, rimel markamız, bacak boyumuz, ayağımıza geçirdiğimiz, başımıza örttüğümüz, taptığımız, saçımıza taktığımız, kafamıza soktuğumuz, lokmalarımız, kalbimizdeki adamlar, kucağımızdaki çocuklar, bedenimizdeki izler, ruhumuzdaki heyecanlar, tuttuğumuz kalemler, kolumuzdaki bilezikler, kulağımızdaki küpeler, sevdiğimiz erkekler, doğurduğumuz çocuklar, diktiğimiz çiçekler, sildiğimiz merdi-

venler, yediğimiz tokatlar, öldüğümüz ırmaklar, ağladığımız kırlar, yuttuğumuz deniz... Ne kadar farklı olursa olsun biz aynıyız. Göğüslediklerimizi biriktirdiğimizde mememize yerleşiyor. Deterjanlarla, katkı maddeleriyle, sömürücü ilaç ticaretiyle, erkeklerin ne hissetmemiz, ne düşünmemiz gerektiğine karar verme yetkilerini ellerinde tutma gösterileriyle pislenmiş bu dünyada, en büyük direnç gülmek... Gülersen en güçlü başışıklık ilacını sen üretiyorsun kız kardeşim.

ADA'M

Bu benim ikinci kemoterapim olacak.

Dün gittiğim, beni uzun süre sessizce dinleyen psikolog seans sonunda 'kür' diyelim, dedi.

“Kemoterapi lafını unutalım. Sabredin, hepsi geçecek.”

Kür demeyi çok istiyorum ama söyleyemiyorum.

İlkinde o zehir damarlarıma akarken olanlar, olacaklar, hiç olmayacaklar... Kür gibi değil de

elimden kayıp gidecek gibi her şey... Kür olduğuna inanmak kadar bu durumdan sağ salim çıkacağıma inanmak da yalan. Söyleyince şarkı sözü gibi oluyor. Kalbimin hemen üstünden açılan damar yoluna hemşire iğneyi batırdığında artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilmek büyütüyor insanı. “Derin bir nefes alın” diyor hemşire. Çok derinlerden çıkardığınız nefesin geldiği yerlerde çoğalan hücrelere bağırıp çağırmak istiyorsunuz.

Ben size gidin koynumda konuşlanın dedim mi? Ha? Dedim mi?

İlk kemoterapinin ertesi günü ona gittim. Ada’ya...

Delisin diyenler oldu. Nasıl gitmem? Bu zaman, beni saçlı göreceği son zaman... Doktorum on beş gün içinde saçlarımın döküleceğini söyledi. Hemşire, “ben sizin yerinizde olsam hemen kazıtırım” dedi. Senin başına geldi mi be kadın? Senin hiç saçların kökünden kesildi mi? İlkokulda bitlendiğimde bile kestirmemek için yerden yere atmışım kendimi. Dedem de, “haklı be bi-

zim kızan, iyice yıkayın, geçer” demişti de saçlarımı kurtarmıştım. Kışlar hep baharlara açılır da acılar sarılır ya... Bitlenmek çocuk dünyamın büyük utanç kaynağı olmuştu. O bahar, dedem bizi köye götüren minibüsü durdurtup topladığı Hıdrellez kamçısı denilen çiçekleri sürmüştü saçlarıma. Sanki bir pagan büyü... “Daha gür ve uzun çıksın saçların be kızanım” demişti. O günden beri hiç kestirmedim ben saçlarımı. Büyü tuttu. Halen upuzun siyah saçlarım var. Onun geceler boyu uykusunda bile kendisine çekip öptüğü, gecenin kuzgunisiyle yarışan saçlarım... “Olmaz” dedim. “Kesemem. O görsün ilk önce.” Sokakta düştüğünde yarasını annesine göstermek isteyen çocuklar gibi koştum ona. Vücudumda olacakları bilmeden...

Fareler vardı ya öğrenciyken evimde. Ben de gidip en güçlü zehri almıştım. O gün çok pişman oldum. Zehirlenmek kötü bir şeymiş. Bundan sonra yaşarsam farelere bile zehir vermeyeceğim. Evi çamaşır sularıyla adeta yıkardım ya. Şimdi yaşarsam evime kimyasal madde sokmayacağım. Kimsenin yavaş yavaş zehirlenmesine izin vermeyeceğim. Burun büktüğüm çevrecilik fa-

aliyetlerini destekleyeceğim. Yediğim, içtiğim bütün ambalajlı ürünlerin üzerini okuyacağım. Tatlı mı? Hiç yemeyeceğim. Bak buradan söylüyorum, bu işten de yüzümün akıyla çıkarsam sadece doğum günlerimde çikolatalı pasta yiyeceğim. Bu kanser hücreleri nasıl da yapıyor tatlıya! PET CT¹ çekilirken söylediler. O yüzden görüntülemeye geçmeden önce vücuduma şeker enjekte ettiler. Banu da soruyor. Benim kankam Banu... “Kafa yaptı mı” diye. Eroin gibi bir şey bu şeker... Yavaş yavaş zehirliyor. Aslında her şey sinsice zehirlemiş beni belli ki. Televizyondaki sağlık programlarının birinde bir doktorun “Artık buğday eski buğday değil, her şeyin sorumlusu olabilir” dediğini duydum. Şimdi de panzehirin damarıma verdikleri renkli ilaçlarda olduğunu söylüyorlar. İlk önce zehrini yediriyorlar sonra da panzehirini önüne koyu-

- 1 Positron Emission Tomography (Pozitron Emisyon Tomografisi) + Computer Tomography (bilgisayarlı tomografi) kelimelerinin baş harfleri kullanılarak meydana getirilmiş radyoaktif bir cihazdır. Nükleer tıpta kullanılan bu cihaz metabolizma faaliyetlerinin sonuçları ve hücrel fonksiyonlar hakkında oldukça detaylı bilgiler vermektedir.

yorlar. İlk önce şişmanlatıp, sonra zayıflatmanın endüstrisini kuruyorlar. Allahtan kilo sorunum yok çünkü hep light ürünleri tercih ederim ben.

“Ama bütün bu ilaçlar, tedavilerin hepsi sizin iyiliğiniz için” dedi doktor.

Nereden hepsi iyiliğim içinmiş? Olsa olsa elimdeki gazlı light içecek iyiliğim için olur diye aklımdan geçirirken doktor zihnimi okuyor.

“Bütün light ürünler sağlığa zararlıdır, Selin Hanım. Bunları bırakın artık. Bu içecek zehir, zehir...”

Ha oldu, canım. Senin vereceğin zehir değil sanki. “O kırmızı zehri sen içsene” demek geliyor içimden. Birden gözümün önüne adamın burnunu sıkıp zehri ağzına boca ettiğim bir görüntü geliyor. Kızamık şekeri vardı biz küçükken mahalleye gelen şekercide. Onu yiyince geçer diye kandırırlardı hasta olunca. Sen de beni öyle kandırmak istiyorsun. Geç bunları doktor ciyanım. Bizim mahallenin çocuğuna sökmez bu numaraların.

“Bu kemoterapiye vereceğiniz tepkiye göre bir üçüncü ilaç daha ekleyeceğiz” dedi onkolog.

Mübarek sanki barmen de, içki tarifi yapıyor. Yeterince sert olmazsa iki ölçek de konyak ilave edeceğiz, der gibi. Onkolog, ne garip bir terim değil mi? Bir türlü doktor olduğuna inanamıyorum ben bu adamın. Onko sanki bir marka da doktor da onun temsilcisi. Elindeki zehirleri satmak için bütün satış numaralarını kullanıyor. Biz İşletme Fakültesinde okuduk be bunları onkocan. Sen onko isen ben yüzkoyum diye içimden çok kötü bir espri yapıyorum. Kızım, sen kendini mi kandırıyorsun? Sanki bir çocuk küsüp saklanmış içine de onu saklandığı yerden çıkartıp neşelendirmeye çalışıyorsun. Büyüdün o ilk damlada. Sezen Aksu çalışıyordu ya tam o sırada. Bu kızı büyütmeliyim, diyordu Sezen. Şimdi büyük bir kız gibi çık onun karşısına.

İlk kemoterapinin ertesi günü verdikleri kortizonlardan dolayı pek bir zindeyim. Sanki onca zehri ben yememişim. Herkesin gözü benim al-yuvarlarımda... Düştü düşecekler. Bu kadar nazara elbet düşecekler de... Eh, benim de ellerim

armut mu topluyor be doktor? Düşükleri yerden kaldırır yerine koyarım elbet.

Doktoru kandırdım. “Önceden planlanmış bir iş seyahatine çıkmam gerekiyor” dedim. “Yani yolculuk mu” diye sordu. “Evet” dedim. “Vücudunuzun ne tepki vereceğini bilmiyoruz. Ben gitmemenizi tavsiye ederim ama karar sizin” dedi. Daha ilk kemoterapide laubali olduk hazretlerin kendisiyle. İlaçlar dile geldi ve Alaattin’in sihirli lambasından çıkan cin gibi serumdan çıktılar. Bize kısaca “kemo” diyebilirsiniz diye fısıldadılar. İlk kemodan iki gün sonra ben yollara düştüm.

O gelemes ki. Çalışıyor. Üstelik Eylül ayında adada turizm oldukça canlı... O yüzden lokantayı bırakamaz. Zaten kriz var ülkelerinde. Annemler memleketteler ve hastalığımından haberdar değiller. Saklıyorum. Ben yalnız yaşıyorum. Yunanistanlıyız biz. Herhalde toprak çekti beni. Annemlerin gâvurun toprağı dedikleri, kovuldukları yerden bir adam sevdim geçen bayram. Hemen suyun öte yanından bir adadan... O günden beri bana her gün bayram... Kulağımda anneannemin Rumca türküleri... Onun lo-

kantasındaki mönüde yer alan “dolmades bizim, maruli sizin” kavgasıyla başlayan konuşma eleniko kafeyi kabul ettiğim ela gözlerinde bitmişti. Upuzun boyu ve yanık teniyle çok yakışıklıydı. Çat pat İngilizcesi ile adaya gelen turistlerin onu bizim dizilerde oynayan ünlü bir aktöre benzettiklerini anlattı. Şirketteki Ali'den ayrılalı birkaç hafta olmuştu. Ali'nin hayat planlarında evlenip baba olmak yokmuşmuş. Dolayısıyla benim gibi anne olmak için çırpınan birisine vakit kaybettirmek istemezmişmiş. Alt yazıda “Ayak bağısın kızım, yallah” cümlesini okuyunca kendimi o bayram yollara vurmuştum. Biraz uzo içince anlatmıştım olanları. Ali'nin kariyer hesaplarını, bizim işyerini, benim anne olma hayallerimi... Zaten alkol beni hemen çarpar. Aslında anlamaz sanmıştım. “Adam beni bıraktı, dertliyim” dedim. Hiçbir yorum yapmamıştı o ana kadar. Sonra bir sessizlik oldu. “Benim ise en büyük hayalim baba olmak” dedi. Belki de ismini bile çoktan seçtiğim kızımın babası karşımda duruyordu. İstanbul plazalarında menfaat odaklı ciks ama mangalda kül bırakmayan delikanlılarından baba bulamayacağını anlayan küçük burjuva kızının o anda gözü karardı. Delilik mi? Delilik de-

ğil de bu hayatımda verdiğim en akıllıca karardı. Yok, yok... Delilik... Anlamıştım ben mevzuyu. Ada'nın babası hayatımın adasında karşımda oturan bu adamdı.

O gecedен sonra ben her hafta sonu nakit ve vakit bulup buluşturup adaya gittim. Her seferinde karşı kıyıya geçerken beyaz köpükleri arkada bırakan teknenin huzurunda aşka koşuyordum. Doğal olana... Seksenli yıllardan kalan otomobillerini ve motosikletlerini halen yeni diye değıştirme gereğı duymayan, statü kaygısından ve stresten uzak insanların adasına... Onlar aslında dünyanın merkezine adalarını ve kendi insanlarını koymuşlardı. Vücutlarıyla, ruhlarıyla... Biz koskoca bir şehirde her şeyin merkezini yaptığımız işler, sattığımız gayrimenkuller, borsada inip çıkan hisse senetlerimiz sanırken...

Her seferinde elim karnımda dönüyordum. Bu sefer kızım gelecek umuduyla... O sihirli su yollarını hep aynı hevesle yürürken Aşıl, “Her şeyi doğal akışına bırak sevgilim, su akar yolunu bulur” diyordu. “Kızımız gelmek istediğı zaman gelir. Sen adaya geldin ya, Ada da sana gelir.”

Onun tevekkülünde kayboluyordum.

Şirketten Ali'nin bölüm şefi hırslı kadın ile nişanlandığı haberi bile vız gelir, tırıs gider artık benim için. Hatta bu habere gülebiliyorum çünkü her fırsatta kendini plazanın en çekici kadını ilan eden bu şahıs ile iri yarı Ali garip bir ikili oluşturuyorlardı. Kadın, Ali'nin ablasından bile büyüktü ve yanında çanta gibi kalıyordu. Ah hesaplar... Hesaplar... Lastik üreticisi bir firmadan bize transfer olduğu ve kendini çok güzel sandığı için adını Pirelli koymuştuk aramızda. Ali ve Pirelli... Güzel bir ikili... Beni hiç ilgilendirmiyordu çünkü ben bir an önce çocuk sahibi olmalıydım.

Yaşım geçiyor. Hayat geçiyor. Hem hamile kalırsam hemen evlenirdik Aşil ile. Kumsalda onun lokantasında bir düğün yapardık. Düğünde hamile olursam zeybekiko oynayamazdım ama. Biliyordum, annemler istemeyecekti. Hatta evlatlıktan reddedeceklerdi belki ama bir bebeğe kim hayır diyebilir ki? “Bir çocuk dünyayı değiştirecek bir mucize” diyor Aşil. O, on yaş genç benden. Olsun. O kadar olgun ki... Hem

de onun yanında sanki 17 yaşımdan beri hiç zaman geçmemiş gibi. Öyle genç hissediyorum kendimi.

Lokantada yediğimiz her şeyi kendi eliyle hazırlıyor. Domatesler aynen çocukluğumdaki gibi kokuyor. Çoban salatasını en son yedi yaşımda bu tatla yemiştım herhalde. Lokanta onun krallığı sanki... Kabak çiçeğı dolmasını yaparken takındığı ciddiyeti görmelisiniz. “Ne yaparsan yap, en iyisini yap” diyor. Papusu² öyle öğretmiş. Bizim çalakalem, salt yıl sonunda şirkete girdi diye yazdırdığımız zaferlerden içi daha dolu onun çiçek dolmalarının. “Biz basit insanlarız ve basit şeylerle mutlu olmayı biliriz matiamu³”, diyor.

En güzel öğün kahvaltımız... Ben öğrettim ona kahvaltıda domates ve peynirli yemeyi. O da kahvaltı masasını bıçakla kesilebilecek kadar keskin yoğurtlarla donatıyor. Masamızda bir keçi sütü eksik değil. Bütün köye benden bah-

2 Dedesi (Yunanca)

3 İki gözüm (Yunanca)

setmiş. Komşusunun keçileri varmış. Her sabah Aşil'e keçi sütü verip, "Türk sevgiline götür, o bilir değerini" diyormuş. Sütler, yoğurtlar sanki beni özüme döndürüyor. Ah be kızım, hadi bir an önce gel de sen de ye bunlardan.

Ege'yi içime çekiyorum. İyota susamış sanki bedenim. "Gözyaşlarını hep içinde biriktirmişsin sen," diyor. "O yüzden de unutmuşsun iyodun genzinden akan tuzlu tadını. Kadın dediğin ağlar, Selinakimu⁴. Güçsüzlük değil ki bu. Bak, mesela sen her Türkiye'ye döndüğünde ben denize bakıp bakıp ağlıyorum. Bizi birleştiren ve ayıran Ege'ye küfürler ediyorum." Yunanca soslu İngilizce diyor ortak dilimize. O dille bana ne dolu şeyler anlatıyor. En son Hıdırellezde bir dilek diliyorum. Hıdırellezi anlatıyorum ona. Bana "dile ve bırak ama üzerine düşersen olmaz" diyor. Sanki Hızır'ı benden iyi tanıyor.

İstanbul'a, yani gerçek hayata döndüğümde bir jinekoloğa gidiyorum. Doktordan benim çocuk

4 Selin'ciğim (Yunanca)

sahibi olmamı hızlandıracak bir ilaç vermesini istiyorum. Eczaneden 10 liraya satılan östrojen haplarından veriyor. Hapların çoğul gebeliklere sebep olabileceğini de söylüyor. Bu sefer şansımı arttırmak için bu haplardan kullanmalıyım, diyorum. Aşil ise “Bekle” diyor. Bilmiyor ki zaman geçiyor. Bilmiyor ki hayat beklemez. O kendi adasındaki gibi sanıyor her şeyi. Ben hızlandırmanın yollarını biliyorum. Metroya, uçağa bile binmemiş ki. Nasıl bir işten hızlı sonuç alınır, bilmiyor. Biraz cahil tabii ama ben onu öyle kabul ettim. Gizlice o hormon haplarından kullanıyorum. Aşil’e sürpriz yapacağım. Çok eminim bu sefer. Ada gelecek.

Ada ile konuşuyorum sürekli. “Kızım, annen süper akıllı ve modern bir kadın. Senin gelmeni hızlandırmak için elinden geleni yapıyor. Bu ay olmaz ise öbür ay geleceksin.” Doktor bu hormonların çabuk sonuç vereceğini söylüyor. Elimdeki bütün ilacı peynir ekmek gibi yemek istiyorum. Hem Hıdrellez dileğimi de yaptım. Ada gelecek. Bir an önce gelmeli. Ben Hıdrellez yanında bilimin bana sunduğu fırsatları da kullanmalıyım. Yükledim mi östrojeni bünyeye,

Ada'nın yolu bulması daha kolay olacak. Aşil bu konuda kendi köyünden gazel okuyor ama görecektir. Ada geldiği zaman o da kadere değil de bilime yaslanmanın konforunu hissedecek. “Bu işler kısmet işi matiamu,” diyor. Ben de baş sallıyorum. Doğa, aşk, romantizm güzel de, benim kısmetimi senin spermelerine bağlayacak kadar zamanım yok, diyorum içimden.

Çocuk, kısmet işi... Para, kısmet işi... Para demişken... Bu sene Aşil adada taksi şoförlüğüne başlayacak ek iş olarak.

“Ama senin eski otomobil ile olmaz ki bu iş.”

“Param yok, matiamu. Biliyorsun ülkede kriz var. Sen biraz bana borç verir misin? Hem geldiğinde seni gezdirirken geçen seferki gibi yolda kalmayız.”

“Veririm tabii. Hatta borç değil de benim de katkım olsun arabamıza. Kenarda bir miktar birikmiş param vardı. Onu göndereyim sana.”

Plaza'nın altındaki AVM'de ilk önce hızlı para gönderme servisi ile Aşil'e para gönderiyorum. Annemler balkon kapatsın diye bir kenara koy-

duğum parayı... Şimdi balkon mu önemli yoksa kızımın babası mı? Hem sonra biriktirip yine gönderirim elimde avucumda ne varsa yavukluma. AVM'nin yemek kısmında hızlıca yemeğimi yiyorum. 20 dakika süren öğle yemeğimden sonra bizim şirketin olduğu kata asansörle çıkarken kafamda iş çıkışında neler yapacağımı planlıyorum. Hazır yemeklerden alayım da atayım buzluğa. Hem belki çıkışta AVM içindeki sinemaya da giderim. Bugün toplantı arasında bizim bölümde çalışan kız hiç akmayan makyaj malzemelerinden bahsetti. Onlardan alıp şirketteki dolaba koymak lazım... Çıkışta havuza gidiyoruz ya işten arkadaşlarla. Orada da makyajlı görünmek iyi oluyor. Her daim bakımlı olmak lazım... Kılık kıyafet ve kişisel bakım konusunda Genel Müdürümüz Serkan Bey çok titizdir. Duyduğuma göre geçen yıl karısı kemoterapi görürken adam kel saçları ile kadının şirkete gelmesini yasaklamış. Ha unutmadan bir de Aşil'e hediye olarak onun benzediği dizi oyuncusunun reklamını yaptığı parfümden alayım, bu sefer. Acaba bir de akıllı telefon mu alsam da konuşsak bedavaya, sık sık.

Aşil geçen gün dedi ki, “sana mektup yazdım ama Yunanca.” Bildiğimiz eski usul posta ile göndermiş bana. Romantizm iyi de bu kadarı bence zaman kaybı... Hani şuradan, feysten bir şarkı gönderse daha çabuk ulaşacak Eros’un oku bana ama gel de anlat. Evlenince değiştiririm ve modern hayatın bütün nimetlerine alıştıtırırım ben onu. Doğal olan onun adasında güzel... Burada hızlı yaşamdır kural... İstanbul masalında nostaljik takılırsan herkes seni sollar. Trafik neyse hayat da o, sonuçta. Yol verilmez, alınır. Sen eski usullerle iş yapmaya kalkarsan plaza kapılarında çok beklersin içeri girebilmek için. Cuma günü iş çıkışında gönderdikleri işine son verme meylini akıllı telefonundan görmezsen, Pazartesi sabahı plazanın kapısında sap gibi kalıverirsin çünkü içeri girmek için sana verdikleri bac⁵ çalışmaz sözleşmen feshedildiğinden. Bu yarışta arkada kalmak istemiyorsan akıllı olacaksın. Teknoloji ve bilim neyi emrediyorsa onu yapacaksın. Aşil tüp bebeğe karşı olmasaydı vallahi

5 Badge (iş yerlerinde otomatik kapıyı açması için verilen elektronik kimlik kartı)

hemen yapacaktım da... Ona kadere karşı gelmek gibi geliyormuş.

Östrojen haplarını kullanmamın üzerinden tam 8 hafta geçiyor.

Her seferinde elimde takvim ile hesaplar yapıyorum. Ada gelirse hangi burçtan olacak? Saat kaçta doğacak? Annemlere nasıl açıklayacağım? Acaba hiç söylemesem de evlatlık mı edindim, desem? Onlar Ali'den ayrıldığımı da bilmiyorlar daha. O zaman Ali'den mi desem çocuk? Kızım, delirdin mi sen? O geri zekâlının da başını yakacaksın. Ah, bunca yalan dolandan nasıl kurulacağım? Tek temiz kalan... Şey... Neydi? Ah! Temizlik demişken... Duşa girmeliyim.

Adadan dönerken Aşil'in çantama sıkıştırdığı zeytinyağlı sabunlar ile yıkıyorum. Her seferinde, "sabun vermek ayrılık getirir derler bizde, koyma şu sabunları; ben limandan parasıyla alacağım," diyorum. "Hani sen modern bir kadındın ve böyle şeylere inanmazdın? Bu sabunları ben yaptım. Anneannem öğretmişti bize sabun yapmayı. Biz hiç şampuan kullanmayız ki," di-

yor. Hay Allah'ın köylüsü diye içimden geçiriyorum. Sen hiç o pahalı şampuanların kokusunu çektin mi içine? Bizim plazada asansörde herkes parfüm kokacak, ben zeytinyağlı sabun mu kokacağım? Oldu, yavuklum. Okey matiamu. Tam toplantı set edilirken de senin keçi sütlerinden sörv edelim capuccino yerine. Bunları ona söylemiyorum tabii. İçimden geçiriyorum. Hem söylesem, “tabii keçi sütü verin toplantıda” diyecek; biliyorum.

Duşta onun doğallığı ve benim modernliğim üzerine düşünürken hem kendi kendime gülüyor hem de vücudumu sabunluyorum. Sabunluk sağ mememe gittiğinde bir sertlik hissediyorum. İlk önce çok umursamıyorum. Ama sertlik sonradan kafamı kurcalıyor. Hızlıca banyodan çıkıp kurulanırken bir daha bakıyorum, bir daha, bir daha... Yok, bu sertlik erik gibi bir şey... Bak, Allah'ın sopası yok ki vursun. Çocukken komşu teyzenin bahçesinden çaldığın erikler kadın olunca gelir memene yerleşirler. Biraz da acıyor. Jinekoloğun elle muayene etmesinin üzerinden tam 8 hafta geçti aslında. Yani bana östrojen haplarını verdiği de 8 hafta oluyor. E o zaman bu nedir?

Hemen östrojen haplarının içini okuyorum ve rahatlıyorum. İyi huylu kistlere sebebiyet verdikleri yazıyor ilacın prospektüsünde. Sonra internete sarılıyorum. Kutsal arama motorları ne sorduysam cevabını vermişlerdir şimdiye kadar. Amerika'da ilaca karşı toplu davalar açıldığını görüyorum. Güçlü ilaç şirketleri ve lobileri reddetse de yapay östrojen ile kanser arasında bağ olduğunu savunan birçok yayına rastlıyorum. Hayır, o kadar da uzun boylu değil. Benimki kanser olamaz. Hemen meme kanseri sitelerine giriyorum. Meme kanseri olmamı gerektiren hiçbir şey yok ki ortada. Ailemde de böyle bir öykü yok. On bir yaşından önce de adet görmedim. Aslında sadece bir belirtiye uyuyor benim durumum. Otuz dokuz yaşındayım ve hiç doğum yapmadım. Özetleyecek olursam, internet verileri benim lehime... Hemen doktorumu arayıp bu durumu kesinliğe kavuşturmalıyım.

Ertesi günü yalvar yakar sağlık sebebini gerekçe göstererek izin istiyorum iş yerinden. İnsan kaynakları görevlisi grip aşısı yaptıрманın zorunlu olduğunu kulağımı bükerek belirttikten sonra iki saatliğine izin veriyor. Gittiğim jinekolog

mememi ultrasonda inceleyip yaptığı iğne biyopsisinden önemli bir şey çıkmayacağını söylüyor. “Yüzde doksan kötü bir şey değildir” diyor. “Kemoterapi görmeniz gerekmez” diye ekliyor. “Ben bileklerimi keserim, bu kanserli ise” diyor. Zaten neden benim memem kanser olsun ki? Kötü bir şeyden, kansere... Terminoloji değişikliğine kafam takılıyor. İçim buruluyor ama hemen derinlere atıyorum kötü düşünceleri. Bir ara ağzımdan “göğüs kanseri” lafı çıkıyor. Meme demek ayıpmış gibi. Doktor hemen beni düzeltiyor. “Meme, efendim, meme kanseri ama bundan bahsetmek için çok erken.”

Biyopsi sonuçlarını beklemiyorum aslında. Sonuçları bildirmek için beni doktorun sekreteri arıyor. O sırada AVM’de bir mağazada öğle tatilende kıyafet deniyorum. Doktorun beni aramasına şaşırsam da müjdeli haber vereceğinden o kadar eminim ki. Doktor ise, “maalesef biyopsi de çok saldırgan olduğunu düşündüğümüz kanserli hücrelere rastladık,” diyor.

“Kanserli hücreler mi? Hayır, olamaz. Benim çocuğum yok ki daha. Ben kanser olamam,” di-

yorum.

“Çocuk işini şu an rafa kaldırmanız gerekiyor. Ciddi bir şey ile karşı karşıyayız.”

Mağazada ne kadar denediğim kıyafet varsa alıyorum. Aralarında bana olmayanlar ve tarzıma hiç uymayanlar bile var. Kredi kartını kasadaki kadına uzatıyorum. O sırada Banu arıyor.

“Banu, ben kansermişim.”

“Ne? Ne diyorsun sen? Neredesin? Doğru dürüst anlat şunu!”

“Kanserli bir kadın ne yapar? Kemoterapiye giecek kıyafetler düzer, değil mi? Ay, şekerim alışveriş yapıyorum.”

“Delirdin herhalde; şaka yapıyorsun. Hemen şirkete gel.”

Bundan sonrası çok tatsız geliyor. İlk önce bir biyopsi daha yapılıyor. Mememi iğne ile deliyorlar. Ertesinde doktor bu sefer açıkça söylüyor. “Meme kanserisiniz. Metastas yapmamış ama akciğere çok yakın olduğu için çok dikkatli davranmamız gerekiyor” diyor. Her şeyi daha iyi tespit etmek için mamografi ve PET CT çekili-

yor. Mamografide adeta memenin fotokopisini çekiyorlar. Bu komiğime gidiyor. İşe ilk başladığımda çömezliğimden olsa gerek, bana sürekli fotokopi çektirirlerdi. Arada sırada sıkılıp elimin de fotokopisini çekmişimdir. Ne garip... Memenin fotokopisi ile tanışmak da bu günlere kısmetmiş. Sürekli içimdeki çocuğu eğlendirme çabası içindeyim. Aman içimdeki küçük kız eğlensin de işin ciddiyetini anlamasın ve bu yükün altında ezilmesin. Hem Ada daha gelmeden olanlara bak! Ne diyeceğim ben şimdi kızıma?

Yine hesaplarıma geri dönüyorum. Aşıl her ne kadar bu hesap işi değil, kısmet işi dese de... Eğer Ada, hapı ilk kullandığımda düşseydi içime... 8 haftadan beri içimde olacaktı. Yani ben 10 haftalık hamile olacaktım. 10 haftalık cenin fotolarına bakıyorum internetten. 10 haftalık ceninin kalbi bile atarmış meğerse. 3 santim civarında olurmuş. Ada'nın kalbi şimdi içimde atacaktı o ilaç işe yarasaydı.

Biyopsi sonuçlarını uzun uzadıya inceliyoruz Banu ile.

“Kaç santim pekiyi senin bu zimbirtı?”

“3 santimmiş. Baksana, ultrason çıktısının kenarında yazıyor.”

O zaman her şeyi anlıyorum. Doğru yerde değilsin be kızım! Rahmimde oluşturmamıyınca göğsümde saklamışım seni. Doktor amcalar ne diyecek şimdi bize? Nur topu gibi bir 10 haftalık tümörünüz mü var diyecekler? Ah be kızım! Ben sen yolunu kolayca bul diye yuttum o hapları. Bir an evvel gel diye... Sen ise girmişsin sineme. Orada büyümüşsün gizlice. Daha şimdiden bu haşarılık niye? Hemen Aşıl’i arıyorum. Bir çırpıda anlatıyorum her şeyi. Asıl kötü sonucun benim ölüm tehlikesi ile karşı karşıya olmam değil de çocuk sahibi olamamamış gibi anlatıyorum.

“Kader... Herkes çocuk sahibi olacak diye bir şey yok. İyileşince olur, hem.”

“Ama sen çok istiyordun.”

“Evet, çok istiyorum.”

Tümörüm... Hemen sahipleniverdim. Yapılan tahliller sonucu yüzde yüz hormona duyarlı çıkıyor.

Yani vücuduma giren her yapay hormon tümörü büyütüyor. Ben artık çok eminim ki aldığım östrojen haplarından oldu bütün bunlar. Doktorum ise bu ikisi arasında ispatlanmış bir sebep sonuç ilişkisi olmadığını, binlerce kişinin bu hapları kullandığını, tıp dünyasının verilerine çamur atmamam gerektiğini azarlar gibi söylüyor. Zaten ben kim, bunu ispatlamak kim? Koskoca ilaç şirketlerine ve tıp dünyasının “belki” dediği bir alanda zafer için savaşacak değilim. Zaten şimdi kendi canımın derdindeyim.

Ancak yaşamak da istemiyorum. Ada’m gelmeyecekse hiç... Yumurta toplama işlemi için de hormon vermeleri gerekiyor. Ancak benim tümörüm hormona duyarlı olduğundan bu işlemi kesinlikle yapamayacaklarını söylüyorlar. Yumurtalarımı da saklayamayacağım. Ah be Ada’m be... Yolunu nasıl bulacaksın bunca engel içinde?

O sabah takvimler 14 Eylülü gösteriyor. Okulların ilk günü... Sanki ben de bir okula başlıyorum. Çok heyecanlıyım. Kendimce güzel giyinmeye çalışıyorum. Saçlarımı kolonya ile tarıyorum. Annem öyle yapardı beni okula

gönderirken. Dik duracağım. Hiç ağlamayacağım. Banu daha da güzelleştiğimi söylüyor. İlk kemo... İlk damla... En zor olanı... Gerisi çorap söküğü gibi gelecek. Ben korkmuyorum. Aşıl var çünkü. Yarın değil, öbür gün kavuşacağız.

Aşıl limanda bekliyor. Yol boyunca teknenin ardında bıraktığı köpükler bu sefer hüzünlendiriyor beni. Ada'm... Haber gönderir mi bana bir yerlerden diye her yere, her şeye dikkatlice bakar oldum. Banu hamile olduğunda bana bebeğinin karnında ilk çekilen ultrasonunu göstermişti. Bulutlar, sanki Ada'nın ultrasonunu çiziyor gökyüzünde. Uzun siyah saçlarım deniz kokusuyla dalgalanıyor. Teknede iki ya da üç aylık bir bebek var. Gencecik bir kız kucağında tutuyor. En fazla yirmilerinde olmalı. Çocuğun gözlerine dikkatlice bakıyorum. Benim meleşimden haber getirmiş midir diye. Hep hesaplıyorum. Meleşim benim içime düşseydi, onun içimde olduğu zaman bu çocuk da annesinin karnında ya... Melekler de birbirleri ile iletişim halindeymiş. Belki konuşmuşlardır ve bana haber göndermiştir. Merak etme anne, bir gün geleceğim demiştir. Belki...

Bütün bunları telefonda söyleyince Banu çok endişeleniyor. “Ne olur, bir an önce dön” diyor.

Oysa ben güvendeyim. Aşıl’ın kollarında uyurken bütün gece tümörü tutuyor. Çok konuşmuyoruz. Gece bana sarılıp “neden bu kadar sıcaksın sen, yanıyorsun” diyor. Evet, ateşim çıkıyor. Alyuvarlar mıydı, neydi? Harekete geçtiler. Doktorumu arıyorum. “Ateşiniz kaç?” diye soruyor. Ölçmedim ki... Bilmiyorum. Daha doğrusu ölçmeye korkuyorum ya da yanımda Aşıl var diye umursamıyorum.

Bildiğim tek şey tümörün küçüldüğü... Artık o eriği bulamıyorum. Sabah olduğunda ayna karşısında mememdeki sertliği arıyorum, arıyorum. Bulamıyorum. Bizim erik erimiş sanki. O, “Ada’nın mucizesi” diyor. Ben “sevdiğim adamın mucizesi” diyorum. Gel de anlat şimdi bu olanları onko ağabeye. O halen ilaçlarını satmaya çalışacak bana.

Onko ağabey beni utandırıyor. Ultrasonda gördüklerini tıbbın açıklayamayacağını söylüyor. Ancak tükürdüğünü yalamamak için de, “tabii

ki daha detaylı ölçümler sonucunda karar vereceğiz klasik bir tedavi ile devam edip etmeyeceğimize,” diyor. Tamam, oldu siz karar verinde, ben buraya yazıyorum. Ameliyata gerek bile kalmayacak çünkü gökyüzündeki Ada’m ve sevdiğim adam el ele verip yok ederler her şeyi.

Takvimler 4 Ekimi gösteriyor. Bu benim 2. kemo, pardon kürüm...

Ben dün, 3 Ekim günü adadan ayrılırken Aşil bir garipti. Bana deniz kabuklarından bir kolye ve yüzük verdi. “Al, bunlar seni koruyacak,” dedi. Sanki hiç görüşmeyecekmişiz gibi...

“Belki sen gelirsin de kemo sırasında elimi tutarsın bir dahaki sefere.”

“Belki...”

Aşil’in burukluğunun sebebini ameliyattan sonra öğrenecektim. Ben bir daha adaya hiç gideмедim. O da gelemedi.

2. kemo başladığında kulağımdaki mp3 çalarda doldurduğum Sezen Aksu klasikleri çalıyor.

*Sen de benim gibi gerçekleri görüyorsun
Beraber olamayız benim gibi biliyorsun
Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım
Sen kendi dünyanın toprağında byyorsun*

Bu makinenin fişini çekip çıkmak istiyorum.
Yaşamak istemiyorum.

Aşıl'e ne mi oldu? Bana söyleyemedi hiç kimse.
Tasadfen ğrendiğime göre Aşıl, benden sonra
apar topar köyünden genç bir kız ile evlenmiş.
Hatta ben ameliyata girerken karısı 10 haftalık
hamileymiş. Ada'nın yanlış yere saklanan k-
k bedenini göğsümden alırlarken onun karı-
sının karnında, onun çocuğunun kalbi atmaya
başlamış bile. Ben ise kıskanmak, zlmek bir
yana dursun, o ocuk da Ada'dan haber getirmiş
midir diye sorarken bulmuştum kendimi.

SER'KAN, SER'KAN

Kırk dokuz yaşımdayım ve kırk yaşımdan beri evimin kadınıyım. Annem rahat rahat kendimden “kadın” diye bahsetmemden hoşlanmıyor. “Ev hanımı” diye ikaz ediyor her seferinde. Hâlbuki ben, dokuz yıldan beri evde, eşimin ve çocuklarımla rahat bir hayat sürmeleri için her şeyi düşünen, düzenleyen ve hayata geçiren bir organizatörüm aslında. Gülmeyin. Böyle anlatınca havalı oluyor ama...

Seksenli yıllarda genç olanlar bilirler. Ne kot vardı ne lastik ayakkabı memlekette. Bizim karşı apartmanda zengin birileri otururdu. Babaları

gümrük memuruydu kızların. Her ay spor ayakkabılarını yıkayıp dillerinden ipe astıklarında kardeşimle iç geçirdiğimizi hatırlarım. “Onlarda var, bizde neden yok” yakınmamızdan annem “dağlar bile alçaklı yüksekli. Hem onların babasının gümrükte ne yaptığı belli değil. Az olsun ama helal olsun aşımız” diyerek bize dersler çıkartırdı.

Zamanla zenginliğin göstergeleri çoğaldı ve bizim mahallenin spor ayakkabısı solda sıfır kaldı. Göz bebeklerimize sıfırlar eklendi. O günlerin moda terimiyle globalleşen memleketimizde biz iki sentlik dövize muhtaç değilken, iyice anladık ki artık para önemli. Ne yapıp edip azıcık aştan rahata terfi etmeli.

Fakülteyi bitirir bitirmez çalışma hayatına atıldım. Para kazanmak için çok fazla bekleyecek lüksüm yoktu. Her ay çalışıp ayakkabı alacak kadar parayı bir an önce kazanmalıyım. “İşletmecilerin önü çok açık” lafları arasında insan kaynakları yöneticisi olup çıktım. Kafa avlıyorduk. O zaman Türkiye’de yoktu “kafa avcılığı” ve biz adeta sistemin kahramanlarıydık. İşe

yaramayanları sistemden çıkartıyorduk. Artık sadece personel başı değildik. Biz en önemli kaynak olan insanı yönetiyorduk. Böylece onlar da sistemde kalabilmek için istediğimiz kıvama geliyorlardı.

Yaptığım iş bana uygun değildi ancak hayatımı kazanmam gerekiyordu. Öyle oyunlar dönüyordu ki... Ben o oyunları fark edene kadar zaten herkes istenilen yere yerleştirilmiş oluyordu. Çok adilmiş gibi yapılan sınavlar, ne yapıp edip konuyu diğerinin güçsüz hissettiği bir noktaya getirip laf atmalar, üst düzey yöneticileri tavlama çalışmaları... Yetiştirilme tarzım böyle güç oyunlarını değil oynamak, fark etmeme bile engeldi... Hep bir rüyalar âleminde, helal süt emmiş prenseslerin, prenslerin, küçük de olsa beyaz ülkesinde, yani bizim evde büyümüştüm. Bu tür oyunları beceremediğimden elbet bir yerde takılacaktım. Bu sıkışmışlık hisleri ile Serkan'a rastladım hayat ve şirket yolunda.

Serkan... Eşim... Hem bana benziyordu çünkü yaşittik, hem de benden farklı idi çünkü sisteme hayrandı. Bizim neslin yeni renkli dünyasının

kurallarını sorgulamadan kabul ediyor ve oyun dışı kalmamak için elinden geleni yapıyordu. Serkan'ın iş hayatının sırlarını çözmüş, zaman zaman Ceyarlaştan halinden etkileniyordum. Övünmek gibi olmasın ama ben de minyon ve güzel bir kızdım o zamanlar. Bundan tam otuz kilo daha zayıftım. Özel bir çaba gösterdiğimden değil, ama güzeldim işte. Uzun ve gür saçlarım vardı. Otuz yaşındaydım. Hemen evlendik. Serkan evliliğimizin ilk yıllarında çocuk sahibi olmak istemiyordu. Birkaç yıl boyunca doğal yollardan çocuk sahibi olamayınca ben tüp bebek yapmakta ısrar ettim. Yıllarca süren denemeler sonunda ikizlerimiz dünyaya geldi. Otuz dokuz yaşından sonra ve yapay yollarla... Hayatımın en mutlu anı, ikisini de ilk emzirdiğim andır. O mutluluktan sonra yanlarından hiç ayrılmak istemedim. Nasıl olsa çalışma hayatına geri dönerdim bir gün.

Serkan ikiz bebek sahibi olacağımızı öğrenince sadece tedaviyi kabul ettiğine pişman olmakla kalmadı, evliliğimizi bile sorguladı. Tüp bebek tedavisi için onca yıl onca para harcamasak bebekleri aldırmamı bile isterdi de, onun gibi iyi

bir işletmeci kâr ve zarar hesabında çuvallamamalıydı.

Aslında nereden baksa zarardaydı. Şimdi iki prens tahtına ortaktı ve şımarık kralımız bu işten hiç memnun olmadı. Babalık öğrenilen bir şeymiş. Onda bu içgüdü yokmuş ama her şeyi öğrendiği gibi bunu da öğrenebilirmiş. Zaten o harikaymış. Aslan burcuymuş.

Serkan'ın durdurulamayan yükselişi, özgüveni, sihirli kredilerimiz, hava dolu gezilerimiz, arifesinde kendime bakma sözü verdiğim özel günlerimiz, can simidi yağlarım, özendiğimiz yurtdışılar, benim ikizlerden ve benden oluşan kabuğa çekilmem...

Derken, gösterişli ama dar bir hayatta yapayalnız buldum kendimi. Tek amacım çocuklarımı büyütmek... Benim iki güzel çınarım. Kimsenin satın alamayacağı canım oğullarım... Can ve Cem'im...

Serkan, kötü bir baba değil aslında. Sadece biraz bencil... Kafayı sağlığa takmış durumda.

Ancak takıntılarını sadece kendisiyle ilgili... Bana ve ikizlere bir şey olacağından hiç endişe duymuyor. Sürekli kanser olacağı düşüncesi ile yaşıyor. Daha doğrusu onun muhtemel kanserini birlikte yaşıyoruz. Bu yüzden sık aralıklar ile bütün doktorları ziyaret ediyoruz. Şimdiye kadar böbrek, karaciğer, safra kesesi, gırtlak, prostat kanseri şüphesi ile doktorlara taşındı. Daha doğrusu ilk önce internet vasıtası ile kendisine teşhis koydu ve bu teşhislerin teyit edilmesi için ilgili doktorlara muayene oldu.

Evimizin yakınında özel bir hastane var ve biz Serkan'ın çalıştığı şirketin sağladığı özel sigorta sayesinde annemler gibi devlet hastanelerinde sürünmüyoruz. Ben çalışmıyorum doğumdan beri ama her şeyimiz özel bizim. Bu hastaneden Serkan için aldığım bir randevu ertelenince, uzun süreden beri gitmediğim jinekoloğa gitmeye karar verdim. Bekleme salonunda üç yıldır jinekoloğa gitmediğimi fark edince çok utandım. Sekreter kız iyi bir sağlık tüketicisi olmadığım için bakışları ile ayıpladı beni. Gitmem için bir sebep de yoktu ki. Cinselliğimi rafa kaldırmıştım. Çoğunlukla Serkan ile uyumak yerine ikiz-

leri bahane edip gece onların odasındaki koltuğa kıvrılıveriyordum. Çiçeği burnunda anneliği geçeli çok olmuştu. Artık tecrübeli bir anne idim. Çocuklarının her şeyini düşünen bir anne... Kadınlık mı kalır? Memelerin ilk önce şehvet, anne olduğunda ise şefkat taşır.

Muayene sırasında jinekolog son mamografimi görmek istediğini söyledi. Ben de hayatımda hiç mamografi çektilmediğimi utanarak söyledim. “O zaman kendi yaptığınız muayenelere güveniyorsunuz herhalde”, dedi. Ben ise meme kontrolünün bile nasıl yapıldığını bilmiyordum. Doktor cehaletime acırcasına elime resimli bir şema tutuşturdu. Her ay memelerime dikkatlice dokunmalı, adeta haritalarını çıkartmalıydım. Bunu kendim için olmasa bile, Can ve Cem için yapmalıydım. Ne de olsa bu memelerle onları emziriyordum.

“Yaptığım muayenede elime bir kitle geliyor. Sizi korkutmak istemem ama aşağıdaki meme merkezimizde hemen bir mamografi çektilirip getirin.”

Mamo...Moma...grafi... miydi, neydi? Adını sayıklaya sayıklaya o makinenin önünde buldum kendimi. “Yapma Filiz, Allahaşkına, biliyorsun sen bu tetkiki ama yaptırmadın şimdiye kadar, ikizlerin sütü korur diye seni. Sırf doktor mutlu olsun diye çektiyorum ben bu resmi. Evet, her yerde yazıyor ama ben daha gencim.”

Benim memelerin vesikalıkları iyi çıkmıyor. İki mememde iki kitle... Teşhis odada yankılanıyor. Kanser şüphesi... Nasıl yani? Ben anneyim. Kanser olamam. Şüphe lehime yorumlanmalı. Ben ne zaman bir şeyden şüphelensem hiç kötüye yormam. İş dönüşü Serkan'ın yakasında birkaç defa rimel izine rastladım ama hiç aklıma getirmedi kadına ait bir iz olduğunu mesela. Zaten Serkan “fotokopi makinesinin yağı elime bulaşmıştı, enseme kaşıyınca oldu galiba” dedi. Ben de az da olsa şüphelendiğim için utandım kendimden. Adam o kadar çalışırken, para kazanmak için didinirken ben neler düşünüyordum? Ah bu fotokopi makinesi!

Yapılan biyopsi şüpheyi doğruluyor. Doktor bir sürü yabancı terim kullanıyor başıma gelenleri

açıklarken. Protokolden bahsediyor. Protokol kelimesinin sadece kol kısmını duyuyorum. Kolum ağırlaşıyor, uyuşuyor. Camdan çıkıp kaçmak istiyorum. Kalbim kuş gibi atıyor, kolum taş gibi ağır...

Serkan hastalığımı büyük bir soğukkanlılıkla karşılıyor. Benim alıştırarak söylememe şaşırıyor. Hiç paniklemiyor. Sanki yıllardan beri bu haberi bekliyor.

“Çağırdın tabii hayatım... Çağırdın sen bunu... Sana yıllarca söyledim. Kilo ver, spora başla diye.”

Kayınvalidem, mağdur... “Benim de başıma geldi ya Filiz’ciğim. Geçen sene 35 seans ışın tedavisi gördüm, hatırlarsan. Kanser oldum ben de... Çok çektim ben de. Tedavi oldum, tabii. Geçmiş olsun. Bizim yapabileceğimiz bir şey varsa, söylersin.”

Kayınpederim, huzursuz... “Artık kapat kızım bu sayfayı. Bunları anlatıp durma. Erken teşhis edilmiş, olmuş, bitmiş, işte.”

Annem, şaşkın... “Ben sana dedim. O çocukları o kadar geç doğurmayacaktın. Bir de hep yerlere çıplak ayakla basıyorsun kızım, ondan oldu bunlar...”

Babam, Alzheimer...

Kardeşim, telaşlı... “Abla, arkadaşlar ünlü bir onkologdan bahsediyor. Ameliyattan önce ona da mı gitsek acaba?”

Ben ise hastalığın sebebini, ilk başladığı yeri, yabancı bir yüzü daha önce nerede gördüğümü sorar gibiyim. Ne zaman başladı o hücreler büyümeye? Ben ne yaptım da çoğalttım kendimi? Eksik değildim ki... Her şey tiroit problemi ile başladı galiba. Ateş basmaları, ellerimin titremesi ve sonunda patlak gözlerle gelen gutr hastalığı ile... Belki de doğa “aç gözlerini, gör kendini” der gibi patlatmıştı gözlerimi. Ya da bacaklarımda *eritema nodozum* dedikleri, o sıralar sebebi bilinmeyen yaralar çıktığında... Bence o göz göz yaralar her şeyin habercisiymiş de kimse farkına varamamış. Kardeşim yaptığı araştırmalardan iyodin eksikliğinin meme kan-

serinin habercisi olduğunu bulmuş. Zaten o yaralar iyodin eksikliği çekenlerde olurmuş. Eritemlerin bana bir şeyler anlatmaya çalıştığını düşünmüştüm içgüdüsel olarak ancak bir türlü sebebi bulunamadığı için çok önemsememiştim. “Bağışıklık sistemi ile ilgili” demişlerdi.

Acıya, hüzne ve kedere bağışık kadınlar, oralarında buralarında çıkan yaraları örterler. Gereklessiz kahramanlıklar biriktirirler. Sonra başlarına gelen her kazadan kendilerini sorumlu tutarlar. Kibirden midir bilinmez ama belki kendilerine karşı bile burunları büyük olduğundan, “sen yaptın, sen temizle,” derler. Güçlü kadın racoununda yoktur öyle ota boka sızlanmalar, başkasına suç atmalar fakat bu sefer başka yerden de geldi oklar.

Ben evde otururken... İkizlere bakmak için... Serkan kariyerinde aldı başını, yürüdü gitti. Hak ediyordu da... Bir zamanlar alt kadrolarında çalıştığımız şirketin genel müdürlüğüne kadar yükseldi. Evde oturan, çocuklarının annesi eski mesai arkadaşından utanır olduğunu fark ettim de, kendime bile itiraf edemedim. Hem

çocuklar, hem iş... Nasıl olacaktı? Doğumdan sonra yamulmayıp adet günlerinde en kanatlısından bir kadın bağı taktın mı, uçarsın sen de iş yüzüne en kanlı günlerinde. Kariyer de yapılmalı, çocuk da...

Ancak ben hepsini bir arada yürütmeyi beceremiyordum. Üstelik Serkan'ın da öyle bir talebi yoktu. Hatta onun etrafında olmasam, şirket içinde sosyal adalet, işçilerin hakkı gibi konulardan dem vurup atıp tutmasam daha iyiydi. Evde seramik yapsam mesela... Oğlanların resim dersine de yardım etmiş olurdum böylelikle. Ben değil miydim ona rağmen çocuk diye tutturana? Şimdi bakıcı tutsak daha pahalı... “Hem aklın kalır senin hayatım” lafları... Ben ise ikizlerin bu yaşı bitince, şu yaşı bitince çalışacağım diye diye üzerimde otuz kilo bagaj fazlalıkla.

Ya arkadaşlarım? Facebook, en iyi arkadaşım... Çok pratik... 559 arkadaşım var zaten. Eski işyeri, aile dostları, ilkokul arkadaşları, börek siteleri, fakülte hocaları derken arkadaş biriktirdim profilimde. Serkan ve ikizler evden gidince ben de hayatı Facebook'tan takip ediyorum. Kendi-

mi de Facebook'ta takip ediyorum. Kaç yüzüm var? Kimler saklı içimde? Kimlere özeniyorum? Hayatın sırrını çözmüş sistem kadınlarını, hele zayıf olanlarını çok kıskanıyorum.

Geçen ay bir mesaj geldi. Bir sabah çalışan kadın edası ve büyük bir ciddiyetle ile bilgisayarın başına elimde kahve ile oturduğumda... Adının takma olduğunu düşündüğüm bir kadın, uzun süreden beri Serkan ile ilişkisi olduğunu, Serkan'ın onu sevdiğini ve bu büyük aşk için artık aradan çekilmem gerektiğini yazmıştı.

Okuduğumda ilk önce birisinin bana kötü bir şaka yaptığını sandım. Ancak bu kadarı ile yetinmiyordu mesajın sahibi. Ben delil sordukça, mesajın spam olduğuna inanmak istedikçe, daha ileri gidiyordu. Yatak odamıza kadar giriyordu. Serkan ile olan en mahrem sırlarımızı açık ediyordu. Benim yağlı vücudumdan utanıp ancak arada sırada, o da karanlıkta sevişebildiğimi yazıyordu. Serkan'ın, işyerindeki yeni yıl partisine giderken sarkık göğüslerimi belli eden kıyafetim sebebiyle benden utandığını ve bu yüzden yolda aramızda kavga çıktığını da biliyordu. Yani

mesaj kötü bir şaka olamayacak kadar gerçek bilgiler içeriyordu. Bu kadın Serkan'ın ağzından beni tanıyordu. Midem bulanıyordu. Sanki mesajdaki harfler ekrandan çıkıp göğsüme saplanıyordu. Bu kimse, uzun süreden beri aramızdaydı. Ona göre ise aradan çekilmesi gereken kişi bendim çünkü onlarınki gerçek aşktı. Serkan'ın bana hissettikleri olsa olsa acıma ya da alışkanlık olabilirdi. Ben... Çocuklarının şefkatli annesi, evinin becerikli vekilharcı, sadık hizmetçisi, usta aşçısı, dert ortağı olabilirdim ama arzu nesnesi olamazdım. Sormazlar mı adama? Bu kadını beğenmiyorsan neden evlendin, demezler mi? Hani hep ruhtu önemli olan?

O günden sonra mesajın göğsüme saplanmış harflerini saklayarak yaşamam gerektiğine karar verdim. Kimse duymamalıydı. Babam hatırlasaydı bu dünyayı, ona söylerdim bir tek. Ah babam, hatırlasa benim prensesi olduğumu, Serkan'a da hatırlatır kızıyla neden evlendiğini. Şimdi kime söylesem hep bir eziklik olacak bende. En iyisi mesajı hiç almamış gibi yapmak... Zaten hayatta en iyi bildiğim şeylerden biridir sır saklamak. Gerçi, kadınla da konuştum, yani

sorular sordum. Yok, ben söyleyemem, yüzleyemem. Serkan başkasını seviyor mu diyeceğim herkese? Serkan iki güzel çocuğunu bırakıp, karısının ütölediği gömleklerle, çocuklarının babalar gününde hediye ettiği parfümü sürüp zayıf ve güzel, memeleri fotokopi makinesine girmeyecek kadar diri, belli ki beli bir hayli ince, oldukça genç bir kızın kollarına mı koşuyor, diyeceğim? Bir tek Bodrum'da yaşayan kardeşime söyledim telefonda.

“Abla, saçmalama Allahaşkına! Senin derdin Serkan ağabeyim olmamalı şimdi. Bir mesajdan ne anlamlar çıkartıyorsun. Bak, başımızda başka bir şey var.”

Protokol / Kötü hastalık / Maalesef / Akciğerinize Metastas / Senin kafandır tas / Kemoterapi yapacağız / Kurtulma şansınız halen var / Halen / Hadi len / Ancak menopozda değilsiniz ya / İlaçlar sizi menopoza sokabilir / Hasta, kadın mı / Hayır, formda işaretleyeceğim de / Kusura bakmayın, biz sağlık görevlileri de şaşırdık / Burası özel bir hastane ama inanın ücretlerimize yansımıyor / Ay, bu işin nezlesi sizinki / Benim annem yıllarca yaşa-

dı / Menopoz kötü bir şey değil / Ben de buradan çıktığımda kaza yapıp ölebilirim / Ölüm paklık be kızım, Allah çektirmesin / Bu işte psikoloji çok önemli

Bekleme salonunda cümleler önce duvarlara sonra hızını alamayıp bana çarpıyor. Çarpsın, ben göğüslerim.

İki tümör de büyük ve çok odaklı olduğundan, ilk önce kemoterapi yaparak küçülteceklerini sonra ameliyat ile kalanları alacaklarını söylediler. Büyük bir ihtimalle memelerimi toptan alacaklar. Protokolün yüce tarafı olarak kabul ettim, imzaladım. Bana verecekleri zehirlerin yan etkilerini, beynim kanadığında ya da kalp krizinden öldüğümde sorumluluğun onlara ait olmadığını öğrendim. Amaç, tümörsüz bir beden yaratmaktı. Ölü ya da diri fark etmiyordu. Evet, beynim şimdiden kaynıyor. Zaten kalbim siz o zehri vermeseniz de kanıyor.

İlk kemoterapide herkesi atlatmanın bir yolunu buldum. Can ve Cem, yanımda olmak istiyorlardı ama bu yaşta hastane ortamına onları so-

kamazdım. Bir sürü kel kadın... Memeleri alınmışlar... Saçları, kirpikleri dökülmüşler... Zaten okuldalar... Serkan da tesadüfen iş seyahatinde...

“Hayatım biliyorsun, sağlık sigortalarımız ve bütün harcamalarımız için işe çok özen göstermem gerekiyor. Ben gelene kadar idare ediver.”

Serkan'ın yanımda olmasını zaten istemezdim. Hastalığımı öğrendiğinden beri bulaşıcıymış gibi davranıyor. Sadece kardeşimi atlatamazdım. Anlamıştı. Sabahın köründe kapıda bitti Çiğdem.

“Hayrola, neden geldin sen?”

“Abla, bu sabah ezan okunurken anneanne mi gördüm rüyamda. O söyledi bugün ilk kemoterapi olduğunu. Kalktım, sabah ilk uçakla geldim. Hiç itiraz etme, biliyorum. Bak en yeni kıyafetlerimi de giydim. Hadi şimdi gel, berbere gidelim.”

Kardeşim... Yaz tatillerini geçirdiğimiz küçük kasabamızda, anneannemizin kokusunu içime çekmek için yarıştığım, bayram harçlıklarımı

paylaştığım sarı saçlı küçük kız... İstemiş ki bu sabah bayram sabahı olsun. Biz en güzel kıyafetlerimizi giyip bayram yerine gidelim. Dedemin ağaçlarının, kedilerinin, köpeklerinin süslediği sokağımızdan geçelim. Akşama gidilecek ev gezmelerinin yolunda parke taşları sayalım. Dün gece gökyüzü açılmış olsun. Anneannemin öğrettiği dualar ile aşkın bizi bulmasını dileyelim. Bir gün önce gittiğimiz banyolar yolunun menekşe kokularından parfümler yapalım. Dedem bayram sabahı kestiği kurbanın kanını sürsün alınlarımıza. Anneannemin taş salonunda beyaz çoraplarımız kirlenene kadar buz pateni şampiyonası düzenleyelim. Merdivenlerde Türk filmlerinden sahneler oynayalım. Kim Türkan Şoray, kim Filiz Akın olacak kavgası yapalım... Ekim bayramları kırtasiye burukluğu taşır ya. Biz bu Ekim hiç buruk olmayalım. O yüzden, o yıl okula dönmeyelim. Anneannem ve dedemle geçsin bütün kış.

“Bak şimdi sen kokulu bilgilerimizle, yumurta tatlısını aynı yere koymuşsun. Bulantı yapacak.”

“Delisin kızım, sen. Ne kadar eski silgimiz, kalemimiz varsa getirmişsin. Bir de sabahın kö-

ründe bayram tatlısı yapmışsın.”

“Ay Abla, eğlenelim diye getirdim. Hadi, salanma en sevdiğin kıyafetlerini giy de çıkalım.”

Çiğdem’i dinliyorum. Rahatsız olsa da topuklu ayakkabılarımı bile giyiyorum. Ne de olsa ilk buluşma...

“Başöğretmen gibi oldun. Çok karizmatiksin...”

İlk tanışmamızda Kemocan’la dost olmayı kararlaştırdık. Ona bir beden verdim. Kemocan bir bedene kavuşunca çok mahcup bir kişilik haline geldi. Damardan girsin mi girmesin mi, bilemiyor. Mideme insin mi inmesin mi, karar veremiyor. Anaçlık duygum kabardı. Topukluları bir kenara bıraktım. O kırmızı rengine bayıldım. Sineme sarıverdim Kemocan’ı. Anladı. Benim bir şefkat mağduru olduğumu hemen kavradı. Bana ilk dersimi vermek istercesine bir bulantı başlattı. Sanki Bandırma vapurundayız.

“Abla, doktor daha ilaç verilirken bulantı olmaz, diyor. Seninki psikolojik galiba...”

Koridorda bir hasta yakınının kaç kemoterapi verecekleri sorusu üzerine doktorun yavaşça ve “ölene kadar” dediğini duydum. “Saçınız on beş gün sonra dökülmeye başlayacak” dedi hemşire. Bu sene sonbahar saçlarıma da geldi. “Gazan mübarek olsun” dedi pirsingli kız. Elinde sigarası ile umursamaz hali bana çok sevimli geldi. “Ben de içeceğim” diye tutturdum. Şimdiye kadar içmedim de ne oldu?

“Abla, eve gidelim, orada içersin.”

Eve dönüş yolumuzda trafik sıkışık. Dur kalk yaptığımızda içim dışıma çıkıyor. Yol bitmek bilmiyor. “Kanser değilsen bile bu İstanbul trafiği insanı kanser yapar” diye söyleniyorum.

“Ben boşuna kaçmadım Bodrum’a.”

Kardeşim, endişeli. Eve vardığımızda beni hemen salondaki koltuğa yatırıyor. Ben ise bilgisayardan mesajlarıma bakmak istiyorum. Şu internet paketimi de halletmem gerekiyor. Artık bana her yerde internet gerek. Çiğdem her zamanki gibi işi dalgaya vuruyor.

“Abla, sadece sana beni gerek beni...”

Çiğdem’e Facebook’taki posta kutuma düşen mesajları gösteriyorum. Serkan ile ilişkisi olduğunu söyleyen kız, profiline yüzünü saçları ile örttüğü bir fotoğrafını koymuş. Altında da “Ben Pirelli, sen bir elli. Çık aramızdan” yazıyor. Çekici birçok kadın vücudu detayı var kızın Facebook hesabında. Böyle birisinin gerçek olduğuna inanamıyorum.

Yakın plan çekilmiş kirpikleri... Benimkiler dökülecek. Upuzun siyah dalgalı saçları... Benim on beş güne kadar dazlak olacak kafamda bitmeyecek cinsten... Zaten benimkiler boyalı... Eyfel kulesi bacakları... Stilettolar ile sonlanan... Dolabımda hiç olmayan...

Ben kim, o kızla baş etmek kim? O şehvet kokuyor, ben şefkat kusuyorum.

Kardeşimin o akşam uçağı ile Bodrum’a dönmesi gerekiyor. Her şeye rağmen gülüyoruz ayrılırken. Bana bin kere tembih ediyor kapıdan çıkarken.

“Engelle o kızı... Yazamasın bir daha sana, abla. Ben eminim ki birisi sana kötü bir şaka yapıyor. Serkan ağabeyime de sakın bir şey söyleme. Yeterince stresli adam zaten... Bulantı başlarsa hemen o haplardan al. Hadi aklım kalmasın sende. Neyse ki, Serkan ağabeyim gelecek akşama.”

Ancak beynimi şüphe kemiriyor. Ya doğruysa? Ya Serkan bu kızla beraberse? Başım dönüyor. Vücuduma iğneler saplanıyor. İşte Kemocan içimde ilerliyor. Bazen şifa olacak, bazen dert. Böyle söyleyince Türk filmi gibi oluyor. Kemocan Yeşilçam erkekleri gibi zaten... Hem seviyor, hem dövüyor. Fonda Youtube’tan Bergen çalışıyor. Kader diyemezsin, sen kendin ettin. Kocası tarafından yüzüne kezzap atılan Bergen nereden aklıma düştü, bilmiyorum. Kezzap mı kanser mi diye sormadan edemiyorum kendime. Bak senden kötü durumda olanlar da var, üstelik bu hastalığın çaresi var, diye teselli buluyorum.

Kardeşimi dinlemiyorum. Bu sefer Pirelli kızı ile sohbeti ben başlatıyorum. Şimdiye kadar söylediklerini Serkan birisine aktarırken duy-

muş olabilir. Bu yüzden bir tarafım inanmıyor bu kıza. Serkan'ın vücudu ile ilgili bir delil söylemesini istiyorum. Pirelli bunu da biliyor. Bununla kalmayıp Pirelli kızı ben bir elli boyumla hastanelerde dolaşırken iş seyahatinde olduğunu söyleyen Serkan ile nasıl kaçamak bir tatile gittiklerinden bahsediyor. Al sana delil, deli kadın! Artık çok eminim. İkizler okuldan gelene kadar böğüre böğüre ağlıyorum. Kâh kusuyorum, kâh bağıryorum. Çocuklarıma, anneme, komşulara ne diyeceğim ben şimdi? Telefona sarılıyorum. Havaalanında bekleyen kardeşim endişeleniyor, sesimi duyunca.

“Abla, kendine gel. Bir plan yapalım. Sen sogukkanlısındır. Biraz zor bir zamanda yakalandın ama bak bunun da üstesinden geleceğiz. Bu işten de alnımızın akıyla çıkacağız. Senin ayıbın değil ki... Fahişenin teki belli ki...”

O gece Serkan geldiğinde ilk kemoterapiyi atlattığımı söylüyorum. Bana kızsın, endişelensin, onsuz gittiğim için bağırsın, çağırsın istiyorum. Serkan ise omzundan bir yük kalkmışçasına rahatlıyor.

“Hayatım, ben senin ne kadar güçlü bir kadın olduğunu biliyorum. Süper bir adım olmuş ben-
ce bu savaşta.”

O sırada söyleyecek oluyorum ama boğazım düğümleniyor. O duşa girerken kirli sepetine attığı gömleği kokluyorum. Kendimi yaşlı bir av köpeği gibi hissettiğim an utanıyorum. Pirelli kızının söyledikleri doğru olsa bu kadar rahat olamaz Serkan. Bu işte bir yanlışlık var.

Tam on beş gün sonra yıkanırken saçlarım elimde kalıyor; hatta banyo giderini tıkıyor. Hâlbuki bu saç güçlendirici şampuanı yeni almıştım. Reklamdaki kız gibi olmayı, uzun saçlarımı birden çözerek Serkan’ı tekrar baştan çıkarmayı hayal etmiştim. Gençliğimdeki gibi parlak ve güçlü olacaktı saçlarım. Buluş çağımın krizlerinde okulda saçlarımı toplamadığım için lise idaresi tarafından defalarca uyarılınca kızan annemi saçlarımı kazıtmakla tehdit etmiştim. “Kazıt, bana ne, ama sana hiç yakışmaz çünkü bebekken kafanı ne yaptımsa da yuvarlak yapamadım” demişti. “Süleyman Demirel gibi yassı senin kafanın arkası” diyerek alay etmişti. Ergen annesi

olarak çok akıllıca bir taktikmiş. Bir kenara yazmalı. Yaşarsam kullanmalı.

Bugün duştaki tutam tutam saçlarımı ikizler de fark ettiler. “Anne, belki Pamuk Prenses gibi upuzun bir peruk alırsın” dedi Cem. Can dudak büktü. Çocuklara sürekli şaklabanlık yapmaya çalışıyorum. Turuncu bir peruk almayı düşünüyorum deyince çok gülüyorlar. “Anne al ama sadece evde takarsın, okula öyle gelme sakın” diyorlar. Babalarının hastalığıma mesafeli tavrı en çok burada işime yarıyor. Evde hiçbir şey olmamış gibi davranılmasından olsa gerek, sanki ikizler çok huzursuz değiller.

Peruk alana kadar evde yemeni ile dolaşıyorum. Çiğdem’i bekleyeceğim peruk seçmek için. Serkan huzursuz... Ancak bunu sadece ben hissedebilirim. Cüzzamlıymışım gibi benden kaçıyor. Bana mikrop bulaştıracak diye endişeleniyor-muş. Ayrıca bağışıklık sistemim düştüğü için rahim ağzı kanserine de açık olduğumu tekrar edip duruyor. Bu bahane ile yataklarımızı da ayırdı. Hatta ilişkiye girmek istersem benden smear testi isteyebileceğini, şaka ile karışık söy-

ledi. “Zaten sen ikizlerle yatıyorsun hayatım” diyerek beni iğneliyor. Ben ise kel kafam ile evde ayrı bir odada yatarken en çok onu özlüyorum fakat hiçbir şeyi dramatize etmeye hakkım yok. Serkan’a göre kanser değil de sadece uzun süren bir grip geçiriyordum. Meme kanserinden ölen yokmuş. Bunu atlatacak kadar güçlü olduğumu biliyormuş. Evimizin mali işleri onun omzunda olduğu için moralini yüksek tutması gerekiyormuş. O yüzden kendisini koruması lazımmış. Saç dediğin çıkarmış. Bunlara takılarak çocukları ve onu üzmemeliymişim. Zaten annesine de olmuş geçen sene. Kaç yaşındaki kadın bile atlatmış.

“Ama annen menopoz sonrasında 1 milimetrelilik bir tümör için sadece radyoterapi gördü. Ben ise 18 seans kemoterapi göreceğim.”

“Haklısın hayatım ama sen daha gençsin, güçlüsün.”

“O yüzden işte, kadınlığımı kaybetmek istemiyorum.”

“Zaten elli yaşında kadınlığının kalmadığını biliyoruz. Kendimizi kandırmayalım.”

Kadınlık... Kaşlar... Kirpikler... Sanki üzerime düşecek ağır kıl torbaları gibiler. Bu sene sonbahar saçlarıma da geldi. Kuaförüm saçlarımı kazırken dükkânın kimsenin görmediği bir yerine geçmemizi teklif ediyor. Ben ise aksine saklanmaktan utanıyorum. Sanki saçlarımı camın önünde kazırsa normal bir şeymiş gibi algılar herkes diye düşünüyorum. Hem Can ile Cem askere gidince onların da saçlarını sıfıra vuracaklar. Şimdi çocukluk yapıp buna ağlayacak değilim. Bir neşe... Bir manik haller... Belki zorunluluktan değil de kendi isteğim ile kazıtıyorum, canım. Kim bilecek? Dışarıda bir yağmur başlıyor. Şenol, kuaförüm... Elleri titriyor.

“Bak, yakıştı be abla. Süper modern oldun.”

Dazlak kafamla bir hafta geçti bile. Banyodaki aynayı kocaman bir havlu ile örttüm ilk iki gün. Sonra ben de yeni bana alıştım. Farz et ki birçok cephede savaşıyorsun. Kafa cephesini hallettin. Alyuvarlar mıdır akyuvarlar mıdır, nedir aklımda tutamadım ama kan değerlerim düşmedi. Tahlillerimi yorumlayan laboranta “bu cepheyi de kazandım” deyince, sakince “savaş değil ki bu,

inançlı biri hediye olduğunu düşünür” dedi. İki-
de bir kel kafamdan kayan türbanı düzeltirken
onun da eli gayri ihtiyari kendi türbanına gitti.
Gülüştük. “İzin verirsiniz ben bağlayayım” dedi.
Hacer hemşire türbanımı düzeltirken ikinci
kemoterapiye “bekle beni” diye bağırasım geldi.

Uzaylı portresi ile insanlıktan çıkmış halimi ne-
relere koyacağım be kardeşcağızım? Kemocan
desen bir deli oğlan... Bıraktı beni bir çift göze.
Dışarı çıkarken peruk takıyorum ama o kıl tor-
bası da sürekli kafamı kaşındırıyor. Annem ile
bizim mahalledeki pastanede buluştuk. Orada
bir ateş bastı pasta yerken. İlacın yan etkilerin-
den biri bu. Çıkarıverdim peruğu. Garson çocuk
beni gördüğünde elindekileri düşürüyordu az
daha. Annem mahcup... Onun verdiği beden de-
folu çıkmış gibi... Kulağımda ise Serkan’ın sesi...

“Hayatım, sen o pastaneye giderek kendini de-
ğil kanserli hücreleri beslediğini biliyor musun?”

En sevdiğim pastaya bakarken gözlerim buğula-
nıyor. O kız bu pastadan yemiyordur. O kız hiç
kanser olmayacak. Kocamı elimden alacak. Hep

sağlıklı kalacak. Pirelli kızı yani... Sohbetlerimiz devam ediyor. Serkan'ın bana nasıl acıdığını ve katlandığını anlatıyor. Neden bu işkenceyi yapıyorum kendime? Sanki hastalığın acılarını unutturuyor. Belki aldatılmayı ön planda tutup diğerini yok saymak istiyorum. Bir mağduriyet düşecekse payıma, aldatılan kadın olmayı tercih ediyorum. Birinden biri yalan olmalı. İki dert birden gelemmez ki.

Bütün gittiğim hekimler ağız birliği etmişçesine “aman kafanı sağlam tut” deyip duruyorlar. Stresli olmayacakmışım! Üzüntü duymayacakmışım! Ancak bunları nasıl yapacağımı söylemiyorlar. Allahtan Çiğdem benim için çok etkili olacağına inandığı tamamlayıcı bir tedavi yöntemi buldu. Eriksonyen hipnoz ile tedaviyi araştırmış. Bodrum'a yerleşen bir arkadaşının uyguladığı bir yöntemmiş. O da hipnoz eğitimini Fransa'da almış çünkü orada kansere yakalanmış ve kendi üzerinde etkili olduğunu görünce yöntemi öğrenip uygulamaya başlamış. Kardeşim onun bir çeşit kanser koçu olduğunu söylüyor. Bu özel hipnoz çeşidi ile bilinçaltına telkinler yaparak iyileşmeye yardımcı oluyor.

“Kontrolü kaybetmek istemem. Beni bilirsin Çiğdem.”

“Bu öyle bir hipnoz değğ, abla. O senin bildiğin, gösteri hipnozu... Buuse Eriksonyen Hipnoz... Erickson adlı Amerikalı tıp doktoru bulmuş. Benim gibi yay burcundan. 1902 yılında Nevada’da doğmuş. Çok esadlı bir adam... 17 yaşında geçirdiği çocuk felci sebebiyle yatağa düştüğünde doktorların annesiile hayatının çok kısa olduğunu söylediklerini duymuş ve hırs yapmış. Yaşamak ve sağlığına kavuşmak için... Bilinçaltına telkinler vererek ayakla anı hareket ettirmeyi başarmış ve iki yıl içinde ele tekrar yürümeye başlamış. Demek ki zamaa geri sarılabiliyor. Bilinçaltına telkin yaparakksen de tümörümü yok edebilirsin. Veronika benim Bodrum’a yerleşmiş bir arkadaşım. Bir Tüük ile evli ve Türkçe konuşuyor. Zaten söyledikldrini anlamam gerekiyor. Fransa’da yaşarken öğrenmiş. Abla bunu sen yaptın, sen yok edeceksisi. Veronika da sana koçluk yapacak.”

Artık benim de bir koçum vaa Üstelik benim gibi o da daha önceleri bu yollarıan geçmiş. Aslında ben hastalığın etkilerinden zayade bana Serkan’ı

geri getirir mi diye sormadan edemiyorum.

“Abla sen iyileş de Serkan’ı isteyen kim? Bu Pirelli kızını doğrularsa atarsın başından ve yeniden bir hayat kurarsın ya da geçiş dönemidir, kocamdır, benimdir, dersin ve tutarsın. Bizim hep bir B planımız olmadı mı hayatta? Okuldan kaçmak için uzun uzun yaptığımız planların hep bir B hali yok muydu? Serkan... Serkan... Serkan... Serkan... Ben seni tanıyorsam yavaş atın tekmesi pek olur edasıyla atarsın başından Serkan’ı, yollarsın bedeninden kanseri.”

Çiğdem’in arkadaşı Veronika benimle buluşmak için üçüncü kemoterapi öncesinde İstanbul’a geliyor. Uzun uzun konuşuyoruz. Pirelli kızından, zamanı geri alabileceğimden, kaybettiğimi sandıklarımın, geri kazanacaklarımdan... Hayat kurmadan önce hayalini kuruyoruz.

Bu benim üçüncü kemoterapim... Kulağımda Veronika’nın aksanlı ancak hipnotik sesi ile doldurduğu mp3. Çiğdem grip olduğu için gelememişti bu sefer. Ancak bir sürü bitkisel kür öğrenmişti. Mesela bana bahçesinde yetiştirdiği organik

aloe vera yapraklarından gönderiyor. Bodrum'da bu bitkinin yapraklarından çıkan jeli yanıklara sürerlermiş. Adına da sarısabır derlermiş. Kardeşimin yaptığı araştırmalara göre kanser tedavisinde de bitkisel bir takviye olarak kullanılabiliyormuş. İçimdeki yanıkları söndürmek için sanki. Yanıklar sarı renkte ise, sabrı da sarı olmalı. Bitkinin ismi dermanı ile müsemma...

Serkan her zamanki gibi çok yoğun... Vicdanını rahatsız etmemek için hastaneye gelmekten kaçınıyor. Yeni bir yolculuk artık bu Kemocan ile çıktığım. İki ilaç arası verildiğinde koridor da uzun boylu dazlak bir adam ile birbirimize gülümsüyoruz. Burada herkes dazlak ama onun saçsızlığı gözüme çok hoş görünüyor. Elinde de sigara paketi var. Ben de kulağımda mp3ümle mutlu mutlu gülümsüyorum. Bana bakarak ateşiniz var mı diye işaret ile soruyor. Kulaklığımı çıkartıp cevap veriyorum.

“Alyuvarlar düşünce evet” diyorum.

“Ne güzel, bu durumda bile espri yapabiliyorsunuz. Ben ise bu sigarayı bırakamadığım için kendimle kavga edip duruyorum.”

“Ben de yeni başladım sigaraya.”

“Herkes bırakmaya çalışırken mi?”

“Evet, hoşuma gidiyor. Bunu içerken bir umursamazlık havası geliyor da bana. Bir de yeni bir şarkı tutturdum. Sigaramın dumanına sar-sam seni, diye...”

“Kime söylüyorsunuz?”

“Kemocan’a...”

Adını bilmediğim adamın kocaman yeşil gözle-ri var. Günlük hayatta oldukça garip sayılabilecek bu konuşmaya ikimiz de gülüyoruz. “Gelin aşağıda konuşalım” derken ben bile şaşıyorum kendime. Kemocan’a, “geleceğim, iki dakika bek-leyiver” diyorum. Sonra da teşekkür ediyorum.

Gözlerimdeki ışığa dokunmadığın için teşekkür ederim. Girdiğin başka bir bedenden çıkıp göz-lerime değdiğinde tanıdım. Artık bir hayal kura-biliyorum.

Sağ olasın Kemocan!

MEVZU B'AŞKA

Fransa ile Almanya sınırında bir şehirde yaşıyorum, Strazburg'da. Dört yaşımdan beri... Babam köyünden kaçıp geldikten ancak beş yıl sonra bizi buraya aldırabilmiş. Kaçmış diyorum, çünkü dedemgiller izin vermemiş gurbete gitmesine. O da bir sabah bohçasını almış, annemi öpüp düşmüş yollara. Ben o veda öpücüğünün ürünü olarak dokuz ay on gün sonra doğmuştum. Annem iki ağabeyim ile bir başına dedemgillerin yanında hasret çekmiş beş yıl boyunca. Sonra bir gün babam çıkmış gelmiş bir araba dolu eşya ile... Bana da çikolatalar getirmiş ama sevmemişim babamı ilk gördüğümde. Dedemi baba

bildiğimdendir herhalde. Dönüşte bizi de götürdü Avrupalara. Uzak diyarlara... Yol bitmek bilmediydi ama annemi ilk defa şalvarsız o yolda gördüğünü söyler büyük ağabeyim. Başörtüsünü çıkarmadıydı ama babamın ona hediye getirdiği çiçekli naylon entariyi giydiydi. Yazın son günleriydi. Babaannem, babamın sayesinde bütün köyün ilk defa tanıştığı kola şişesiyle su dökmüştü arkamızdan. Ayrılırken köy halkı köyün çıkışına kadar bizi geçirmişti. Sefere çıkar gibiydik. Ben ve iki ağabeyim eşyalarımızla arkada... Annem de önde, babamın yanında... Babamda daha yolun başında muzaffer bir eda... Ne de olsa işçi başı olmuştu beş yılın sonunda ve ailesi de artık yanındaydı gurbet yolunun başında.

Annemi çok kıskanırdı babam. En çok da saçlarını... Üzerine manto giymesinde diretmezdi ama daha yolun başında tembih etmişti.

“Bana bak kız Güllü, Avrupalara gidiyon diye o gül kokulu saçlarını savurtturma sakın. Valla gavur erkekleri zaten hasta oluyor senin gibi esmer karılara. Elimden bir kaza çıkmasın gurbet ellerde...”

Buraları gurbetlikten çıkamadı gitti babam için. Emekli olana kadar atalarım, kym diye sayıkla sayıklaya bitiremedi Türk motifli rüyalarını. Annem ise ondan daha cevval ıktı. Karnımızın doydugu yerdedir artık vatanımız diyerek avuttu hepimizi. Çok akıllı kadındı. Galiba babaannem ve dedemden de kurtulmuş olmaktan dolayı için için mutluydu uzak diyarlarda. Ne de olsa kszd ve kimi kimsesi olmadığı için her şey onun omzundaydı biz köyde yaşarken. Okuması yazması yoktu memlekette ama burada allem etti kalem etti de ğreniverdiydi.

Bir gün pazarda niversite okumak için buraya gelen Türk bir kıza rastlamış. İşte asıl masal orada başlamış. Kız, annemin başının bağlı olmasından anlamış gurbetçi olduğunu ve pazarcılar ile anlaşmasında sorun çıkınca yardım etmeye çalışmış. Annem ise değil Fransızcası, okuma-yazması bile olmadığı için alışveriş ederken zorlandığını söyleyince, ğrenci genç kız ona okuma yazma öğretmeyi teklif etmiş. Annem de kızın içtenliğinden hem etkilenmiş hem de bu fikir hoşuna gitmiş. Daha sonraları işte bu ğrenci kız, yani Zeynep Abla, bizim evde yemek

yemeye ve anneme okuma yazma öğretmeye geldi sık sık. Aslında bizim gibi değildi, gâvur kızlarına benzerdi. Upuzun parmakları, upuzun bacakları vardı. Onlar gibi mütevazı idi. Bizimle yer sofrasına oturur, annem önüne ne koyarsa yerdi. Anneme de abla, derdi.

Zeynep Abla benim ilk aşkımdı. Saatlerce onun ellerini, kalem tutuşunu, gülüşünü ezberlemek ve taklit etmek için seyreder, anneme okuma yazma öğretme çabasını hayranlıkla izlerdim. Bir gece kaldığı yurttan tadilat sebebiyle sular kesik olduğu için bizde yıkanmaya gelmişti. Annemin canına minnet... Tabii bizim de... Hem alıştık artık Zeynep Ablaya, bizden bir nefes işte... Babam ise çok hoşlanmıyor bu durumdan. “Bu kız senin gözünü açacak; iyice buradaki gâvur karıları gibi olacan sen Güllü”, deyip duruyor... O gece bizde yıkanırken banyonun anahtar deliğinden seyrettim Zeynep Abla’yı. Memelerini sabunlayışını, saçlarını tarayışını, havluyu tutuşunu... Yıllarca her kadında hep Zeynep Abla’yı aradım. Hem gâvur kadar beyaz, hem annem kadar tatlı... Okuldaki diğer Türk çocukları – ki çoğu ağabeylerimin arkadaşı- bana Kara Fatma

lakabını taktılar çok esmer olduğum için. Bunu Zeynep Abla'ya da söylediklerinde, "kara güzel bir renk ama ben olsam tatlı Fatma demeyi tercih ederim", demişti. Dünyalar benim olmuştu. O günden sonra hiç umursamadım bana Kara Fatma demelerini. Artık annem okuma yazmayı sökmüştü ama Zeynep Abla bize gelmeye devam ediyordu. Yavaş yavaş anneme günlük Fransızca'yı da öğretmeye başlamıştı. O sene fakültede son sınıfı okuyordu. Türkiye'ye dönmek çok zor geliyordu Zeynep Abla'ya çünkü siyah bir erkeği seviyordu. Bunu anneme anlatırken duymuştum. Annem de "anacığın dört gözle bekliyordur, adam hep bulunur ama ana bulunmaz, dön bir an önce kardeşim" demişti. Bütün dünyam yıkılmıştı. Zeynep Abla dönüyor. Ayrıca neden kara rengi sevdiği belli oldu. Anneme resmini gösterirken gördüm. Adamın simsiyah elleri Zeynep Abla'nın bembeyaz omzunda çekilmiş bir fotoğraf... Ya ben ne olacağımı? Oysa ben Zeynep Abla'nın hiç dönmeyeceğini, okulu bitirdikten sonra bizimle yaşayacağını hayal ediyordum. Ayrılırken annem çok ağlamıştı. O zamanlar bugünkü gibi sık sık gidip gelmek de mümkün değil. Birkaç yıl sonra evleneceği ha-

beri geldi. Bize davetiye yolladığında daha mektubun zarfını açarken salona kokusu yayılmıştı. Meğerse düğün davetiyesiymiş... Nasıl olur? Zeynep Abla nasıl bir adamın olur? O benim hayallerimin demirbaşı. Buraya bir daha gelmeyecek mi yani?

Yıllarca Zeynep Abla ile mektuplaştık. Memlekette darbe olmuştu. Kendisi gibi mimar olan eşi tutuklanmış ve Zeynep Abla günlerce ondan haber alamamıştı. Çocukları da olmuştu. Annelik onu daha güzelleştirmişti. Büyüdükçe onun çocukluk aşkım olduğunu kabul ediyor, geçmişte kalan hoş bir anı olarak kendi aşk dünyamın nostaljisini yaratıyordum. Onun gibi mimar olmayı seçmiştim. O ne yaparsa onu yapmalıydım. Böylelikle tamamlanırdı hayallerim. Bir yerlerde ev çizerken içine onu da çizmeye giderdi elim.

Üniversiteye gelene kadar aşklarım hep platonik kaldı. Okulda erkeklerle arkadaşlık edip kızlara sırdaş ve koruyucu olan tek kız benim. Ağabeylerimin tepkisinden korkmasam halı saha maçı yapmaya bile gideceğim oğlanlarla. Onlar da beni sırdaş biliyor. Babam “benim kızım erkek

gibidir, bir ordu adamın içine koysan kız oğlan kız çıkar” diyerek övünüyor. Ağabeylerim onların alanına girdiğim ve onlardan daha başarılı olduğum için kıskanıyorlar beni ama korumak zorunda olmadıkları bir kız olduğum için de rahatlar, hani.

İşi yarı deliliğe, dobra hatunluğa, erkek peşinde koşmayan akli başında kız havalalarına vurarak Üniversiteye kadar geldim. Ağabeyimin aşk mektupları gönderdiği kızı sevdiğimi kimselere söyleyemedim. O kızı ben seviyordum ama ağabeyim öpüp koklayabiliyordu. Kızın bir bakışından ne hissettiğini ben tahmin edebilirken, o ağabeyimin kollarında film seyrediyordu. Sonunda üzülen hep ben oluyordum. Bana yasak isteklerle kıvranıp duruyordum. Memelerim çıkarken Japon televizyonunda gördüğüm bir taktik uygulamıştım gizlice. Sıkı sıkı bağliyordum geyşalar gibi. Çok büyümesinler diye... Nasıl olsa bir gün sevdiğimde olacak bunlardan; bir eve iki çifti fazla diye kendimle dalga bile geçiyordum.

Üniversiteye gidince her şey farklı oldu. Strazburg’da hem Fransızca hem de Almanca öğren-

mem mümkün olduğundan, mimarlık okumak için Almanya'ya, uzak bir yere gitmeye karar verdim. Elbet bu koca dünyada benim gibi hissedenden ve belki benden daha cesur kızlar ile karşılaşacağım, biliyorum.

Katrin... Değil saçlarımı, uğruna başımı bile keseceğim, Zeynep Abla gibi kokan, benimle yurttan aynı odaya düşmüş beyaz kardelenim... Fransız aksanıyla Almanca konuştuğum için bana gülen, kâbus görüp bağırdığımda beni uyutmak için Almanca ninniler söyleyen, bir bakışıyla elimden tutan, ilki olduğum, iliklerimde hissettiğim Katrin... En fazla gece diskoya gittiğimizde başkalarının önünde el ele tutuşurduk. En çok projeleri bitirmek için sabahladığımızda birbirimizin kucağında uyurduk ama herkes bilirdi aramızdaki aşkın en istisnai halini. Elmanın iki yarısı derdi bizim için bütün fakülte.

Ne görüyorsak çizerdik. Oturup bir ağacın dibine saatlerce detay çizerdik birlikte. Bana dünyanın bütün çizgileri onun göz bebeklerinde gibi gelirdi. Ne kadar çizsem, yaratsam Katrin gibi olmazdı. Mezuniyetimizin hemen ertesinde iki

ayrı mimarlık bürosunda çalışmaya başladık. Birlikte yaşamak için küçük bir daire tuttuk. İlk eşya olarak evimiz için sepet ördüğümü, Katrin'in de tahtadan bir salata kasesi oyduğunu hatırlıyorum. Her yerde elimiz, nefesimiz, ruhumuz olsun istiyorduk. Yaratmaya doymuyordu Katrin. Çeşitli tasarım yarışmalarına giriyor ve bu yarışmalardan eli boş dönmüyordu. Bazen onu kıskanırken buluyordum kendimi. Kendimden... Katrin bir tasarım meleğiydi ışıklar saçan, ben de çirkin bir pervaneydim onu yakalamaya çalışan. Hep içimde bir korku... Bir telaş... Katrin'i yakalamak, yaratmak, Kara Fatma'yken Katrin'in yarısı olmayı hak etmek için...

Artık Fransa'ya hiç gitmez olmuştum. Katrin'i birkaç günlüğüne bıraksam birisinin benden çalacağı bir mücevheri ortalıkta bırakıyormuş hissi, kısacık ayrılıkları bile göze almamı engelliyordu. Sırf bu yüzden yıllarca iş seyahatine gitmeyi reddettim. Öğle yemeklerinde bile koskoca şehrin öteki yakasına, Katrin'in çalıştığı büroya metro ile koşuyor, ona hazırladığım vejeteryan yemekleri taşıyordum.

Noel tatillerinde Katrin anne ve babasının evine beni götürebiliyorken, ben onu Fransa'ya, bizimkilerin yanına götüremiyordum. Anlarıydı. Kara Fatma'nın gözünün karalığı işte buraya kadardı. Birlikteliğimizin on beşinci yılında, hala cesaretim yoktu ailemin karşısına çıkmaya. Ta ki annem bir gün beni özleyip çat kapı gelinceye kadar. Katrin ile aynı evi iktisat olsun diye paylaştığımı sanıyorlardı ve bu durum onlar için sorun teşkil etmiyordu. Ağabeyim "bana bak kız kara, kendin gibi bir zenci herif bulayım deme, bizi bozar, sen o Zeynep Abla'yı pek taklit ediyon, başarılı mimar hanım havaları filan; onun gibi bir araba gönül düşürme. Şimdiden söyleyeyim" deyip duruyordu. Babama kalırsa, elbet bir Türk kısmetim çıkacaktı.

Annem gelip Katrin'i görünce her şeyi anladı. "Ne kadar da Zeynep Ablana benziyor" dediğinde kıpkırmızı kesilmiştim. Yatak odamıza girdiğinde, hiç şüphesi kalmadı. Yalnız kalır kalmaz, beni önüne oturtup konuştu:

"Bak kızım, ben uzun süreden beri şüpheleniyordum ama kondurmuyordum. Biliyorum

senin ne kadar sevgi dolu, dürüst bir çocuk olduğunu. Kırkına merdiven dayadın. Belli ki ilk gençlik hatası bu Katrin. İyi kız, hoş kız... Senin iyi arkadaşın, dostun olmuş yıllardan beri. Gurbetin de gurbetinde tutunmaya çalıştın, kolay mı? Ama aileni kur, çocukların olsun. Böyle bir şey ile yeterince zaman kaybetmişsin zaten. Kendin gibi bir Türk bul; hadi olmadı bir Alman da olur. Ben ikna ederim bizimkileri ama bu bize yakışmaz. Bak, ne zorluklar ile geldik bu günlere. Neden senin de bir çocuğun olmasın ve seni sırtlamasın bu zor hayatta?”

“Olacak anne, o da olacak.”

Katrin geldiğinde, ona annemin çocuk sahibi olmam ile ilgili endişelerinden bahsettim. “Tam sırası, söyle işte” dedi.

Bir önceki Paskalya tatilini Katrin’in ailesinin yazlık evinde geçirmiştik. Benim ailedeki çocuklar ile iyi anlaştığımı gören Katrin, tatilin son gecesi odamıza çekildiğimizde usulca sormuştu.

“Sen de çocuğumuz olmasını ister misin?”

“İstemez olur muyum? Bu benim yıllardır ha-

yalini kurduğum şey... Bir kızımız olsa... Sana benzese ama... Nasıl isterim... Onu karnımda büyütsem... Doğanın en kusursuz tasarımı...”

“Ben bugün düşündüm de bu hayal değil, aslında. Kardeşim Markus sana sperm bağışında bulunabilir. Onlarca insan var sperm bağışı ile çocuk sahibi olan. Sen hamilelik hissini de tatmış olursun böylelikle. Benim sana veremeyeceğim ama birlikte yaratacağımız bir şey olur bu bebek. Hem benden hem senden bir şeyler taşır. Ben araştırdım. Hatta Markus ile bile ko-nuştum. O da memnun oldu çünkü o biliyorsun evliliğe ve çocuk yetiştirmeye karşı. Böylelikle herkes mutlu olur. Ne dersin?”

“Bizimkilere ne diyeceğim?”

“Markus ile nişanlandığını söylersin. Bebek olunca her şeyi kabul ederler.”

Ben bütün bu planı hatırlarken ve neresinden başlasam da anneme anlatsam diye düşünürken annem bir kahve içip gideceğini, o gece bizim köyden Almanya’da kalan bir akrabasının onu almaya geleceğini söyledi. Anneme söyleyemedim.

Annem onu almaya gelen akrabanın duyacağı şe-

kilde “hadi kızım, iş seyahatinden dönüşte gelersin” dediğinde, elalem ne der kalesinin bir tuğlası daha yerine oturdu. Onu uğurlayıp döndüğümde, Katrin’le çok büyük bir kavgaya tutuştuk. Meğer yıllardır ailem tarafından kabul edilmemenin acısını biriktirmiş içinde. Meğer bunun için beni suçlayıp durmuş. İlişkimizi sürdürmek ve korumak için ne kadar çaba gösterdiğini, çocuk fikrini sırf beni mutlu etmek için ortaya attığını, benim onun dünyasında hep el üstünde tutulduğumu ama kendisinin benim için sadece kirli bir sır olduğunu ağlayarak haykırdı.

“Sen o ‘her şeyi hallederim, herkese kol kanat gererim, ben güçlüyüm’ görünümünün altında korkağın tekisin. Beni sevdiğine inanmıyorum. Sevseydin şimdiye kadar on kere aileni karşına almıştın. Ben senin için bütün hayatımı askıya aldım. Sırf sen kıskanmayasın diye erkeklerle aynı projelerde çalışmamaya bile özen gösterdim. Sırf sen kıskanmayasın diye saçlarımı kestirdim. Sen bir çocuk yaratmak istiyorsun diye doğaya bile karşı geldim. Daha sayayım mı? Sen ne yaptın? Öğle yemeklerinde beni kontrol için geldiğinde kek yaptın, bayan kompleks!”

Katrin'in bunca şeyi içinde biriktirdiğine inanmıyordum ama her söylediğinde haklıydı. Ben korkağın tekiydim ve Katrin artık bir korkak ile bu evcilik oyununu oynamak istemediğini söylüyordu. Ne zaman bu raddeye gelmiştik? Çocuk fikrini aklıma sokan, bütün planları yapan, o... Bir ev kurmuştuk, şimdi de yıkıp giden de, o. Katrin kavgamızdan sonra az bir eşya ile evden ayrıldı. Daha sonra da artık benimle yaşamak istemediğini söylemek için benimle bir yemeğe çıktı. Çok Avrupai! Ben ise evimizde her sabah onun için hazırladığım glütensiz kekle kahvaltı ediyor, her gece ertesi sabah yanımda onunla uyanmak mucizesi geri gelsin diye dua ediyordum güneşe, aya, bitkilere, sabaha.

Allah'a inanmıyorum. Eğer Allah olsaydı bana bu bedeni biçip bu çaresizlikte bırakmazdı. Bebek için aldığım beşik, ördüğüm minicik tulumlar, yıllardan beri biriktirdiğim bebek resimleri elimde, kırık kanatlarım kolumun altında artık bir ruh gibi dolaşıyorum, etrafta. Çok Doğulu!

Katrin gitti. Evden eşyalarını alırken canımdan can gitti. Bu iç ezintisi yılların emeğini sanki

bedenimden bıçtı. Kızım, mucizemiz, artık gelmeyecek mi? Ben ne kadar çizersem çizeyim doğanın tasarımı beni solladı, gitti.

Katrin ilk önce yalnız yaşamaya başladı. Sonra saçlarını uzattı. Aynen fakülte yıllarındaki gibi görünüyordu. Daha sonra ortağı olduğu mimarlık bürosunda çalışan bir Alman adam ile birlikte yaşamaya başladı. Mutluymuş. “Nefes aldım ilk defa”, diyormuş. Yıkıldım. Onu bir erkeğin kollarında düşününce bir bıçak saplanıyordu kalbime. Kanırtıyordu içimi. Acıtıyordu canımı ama ağlayamıyordum serdeki delikanlılıktan. Katrin’in bıçağı soktuğu yerde biriktirdim göz yaşlarımı. Göğsümde...

“Senin için bir yuva kurmaya çırpınan birisini sırf ailenin o doğulu değerlerine zarar gelmesin diye kaybettiğine değmiştir umarım,” dedi bir elektronik postasında.

Almanya’yı terk edip Fransa’ya, annemlerin yanına döndüm. Küçücük eski evimizi babam satmamıştı annemin isteğine uyarak. Oraya yerleşmeye karar verdim.

Zeynep Abla son zamanlarda hep aklımdaydı. Ona uzun bir mektup yazdım. Elektronik posta ile göndermek istemedim büyüğü bozulmasın diye. Yıllardan beri birbirimize posta ile kokulu kartpostallar, komik fotoğraflar, ilginç yazılar gönderiyorduk. O bana İstanbul fotoğrafları, ben de ona Hamburg'da çektiğim detayları...

Yaşadığım aşk acısını. Katrin'i, göğsüme saplanan bu kederi, aileme karşı gelemeyişimi, Katrin'in beni seçmediğini, benden vazgeçtiğini yazdım. Zeynep Abla, yazdığı cevapta, "beni kimi sevdiğin değil, sevme gücün ilgilendiriyor" diyordu. "Haysiyetini bayrak yapıp düş aşkın ardına."

Mektubu aldığımnda yerlerde sürünerek ağladım. Katrin'e olan aşkımın arkasında duramadığım, bize gelecek meleşimizin önünü kestiğim için suçluluk duyuyordum. Bana geri dönmesi için yalvardığım elektronik posta ve mesajları kabul dahi etmiyordu Katrin, o adamla yepyeni bir hayata yelken açarken... Korkaklığımın cezasını fazlasıyla çekiyordum. Annem durumumdan endişe etmeye başladığı için o sene izne memle-

kete gitmekten vazgeçmişti. Zorla beni doktora götürdü. Ben de gönlü olsun diye kıramadım. Az buçuk Fransızcası ile Strazburg'a geldiğimizden beri gittiğimiz, elinde büyüdüğüm aile doktorundan beni detaylı bir sağlık kontrolünden geçirmesini istedi.

İşte her şey o kontrol ile başladı. Hayatımda ilk defa çektiğim mamografide sağ mememde bir kitle fark ettiler. Göğsüme saplanmış hançeri gördüler.

Annem bağırdı, çağırdı, ağladı. Doğru dürüst memeleri bile olmayan Kara Fatma'nın hayalini kurduğu meleğin memesinde olduğuna kimse inanmadı. Ben içten içe mutluydum. Aşkımın nişanesi tutmuştu.

“Altı kemoterapi öngörüyoruz ancak çok agresif bir türle karşı karşıyayız. Fatma da iyi cevap veremedi maalesef tedaviye. O yüzden klinik bir çalışmanın konusu olan yeni bir ilaç kullanmak istiyoruz. Daha piyasaya sürülmedi ve çok pahalı fakat Fatma çok şanslı... Yapılan çekilişte ilacı kullanmaya hak kazandı. O yüzden dördüncü

kemoterapiden itibaren Fatma'ya bu mucizevî ilacı vermek istiyoruz. Ancak yan etkileri çok fazla bu ilacın. Bunu kabul etmeniz gerekiyor. Genç olduğunuz için beyin kanaması, kalp krizi gibi yan etkilerin sizi bulacağını düşünmüyoruz,” dedi Fransız onkolog.

Annem önümüze konulan tedavi protokolünü bana imzalattırmadı. Her zamanki bilgeliği ve anne içgüdüleriyle haklı çıkacağını daha sonra anlayacaktım.

“Kızım, gel gidelim memleketimize, orada köklerimizin gözüyle de bir baksınlar göğsüne,” dedi.

Biz de kalktık dördüncü kemoterapinin öncesinde Zeynep Abla'nın yardımı ile Türk doktorlarına fikir danıştık. Zeynep Abla'nın tamamen tesadüfen bulduğu konusunda uzman cerrah, aslında tedaviye iyi cevap verdiğimi, bu kadar ağır bir ilaca gerek olmadığını, tetkik sonuçlarına bakılırsa ameliyat için iyi ilerlediğimi söyledi. Benim umurumda değildi hangi ilacı zehir diye kattıkları. Kel kafama peruk diye aldığım

maskara saçlarımı düzeltmekle meşguldüm cerrah annemle konuşurken. Annem sürekli konuyu anlamaya çalışıyor, bir sorduğunu bir daha soruyordu.

Katrin beni böyle görse acaba pişman olur muydu ve bana geri döner miydi? Bütün bunları düşünürken bir mesaj düştü sürekli elimde oynadığım telefona. Her gelen telefona, her mesaj sesine Katrin mi diye atlıyordum üç aydır. Beni bütün iletişim yollarından engellediğinden beri...

“Olanları duydum. Çok üzüldüm. Belki bunu sana şimdi söylemem uygun değil ama her şeyi bir telefon mesajı ile iletmek daha kolay benim için. Hem bir başkasından daha uygunsuz bir ortamda duymanı istemem. Ben üç aylık hamileyim. Bebek kız... Hans, sen de izin verirsen bir adını Fatma koymayı kabul etti. Ama tabii izin verirsen... Bu savaştan çıkacağını ve sağlıklı günlerde daha iyi bir ortamda tekrar bir araya geleceğimizi biliyorum. Sevgiler, Katrin...”

Annem doktorla konuşmaya devam ederken ben muayenehaneden koşarak fırladım. Kapının

önünde kusmaya başladım. Peruğum kusmukların içine düştü. At kılı torbasına tekme atıp acı acı bağırmaya başladım. Acıdan başım dönüyordu. Düştüm, başımı çarptım. Annem arkamdan koştu, kendi başörtüsüyle kanayan başımı sarmaya çalışırken patladım: “Anne, Katrin hamile!”

Yaptıkları sakinleştirici iğne ile uyuşmuşum. Annemin ağlayarak, “kızım elin gavur karısı için değer mi, senin doğru dürüst bebeğin olacak bir gün” dediğini hatırlıyorum.

Kemoterapiler kemoterapileri, yıllar yılları, yollar yolları kovaladı. Zamanla ben ve cerrahi müdahale sonucu alınan sağ memenin yerine yapılan silikonlu memem hayata tutunmaya karar verdik. Artık daha çok İstanbul’da yaşıyor, kısa sürelerle ailemin yanına gidiyordum. Tedavilerden dolayı kesilen adetlerim iki yıl sonra Fransa’da keşfettiğim Eriksonyen Hipnoz yardımı ile geri geldi. Doktorlar ağız birliği etmişçesine bunun imkânsız olduğunu söylemişlerdi.

Arada sırada da Zeynep Ablanın bürosunda ufak tefek çizim işlerine yardım ediyordum.

Hem para kazanıyor, hem de Zeynep Abla ile vakit geçirmiş oluyordum. Zeynep Abla, benim çocuk sahibi olamadığım için ne kadar üzül-düğümü fark edince, araştırmış. Kemoterapiye başlamadan önce neden yumurta toplanamadı-ğını sordu.

Benim tümörüm hormona duyarlı idi. Yumurta toplamak için hormon vermek gerekiyordu ve bu hormon zaten ateşli olan kanser hücrelerini besleyebilirdi. Bu yüzden yumurta toplanamadı. Sonra Amerika'da Tamoksifen adlı bir ilaç ile -ki ben bu ilacı her gün alıyorum- hormon toplana-bildiğini öğrendim. Ancak artık benim için çok geçti. Avrupa'nın da tıpta geri olduğu alanlar var tabii... Olan benim yumurtalarım oldu yani.

Zeynep Abla ise adet döngülerimin geri gelmesi-ni iyi bir işaret sayarak halen tüp bebek tedavisi ile çocuk sahibi olabileceğimi düşünüyor.

“Markus olmaz da tanımadığın biri olur ama senin ruhunu taşır bebek. Bence Fransa'daki bir sperm bankasından bu işi halledebilirsin. Ben bir çocuğun sana iyi geleceği düşünüyorum.”

“Beni klinik araştırmalarında kobay yapma çabası ile tedavi sırasında ne kadar hırpaladıklarını unuttun galiba. Fransa’da değil de burada yumurta toplayıp bir kenara koymak isterim, aslında.”

“Yakın zamana kadar yumurtalarını bekâr isen donduramıyordun, Türkiye’de. İyi ki kapsamlı bir özel sigortan varmış.”

Zeynep Ablanın tavsiyesi üzerine bir tüp bebek tedavi merkezine gittim yumurta toplayıp bir kenara koymak ve hastalığın tekrar etme riski olan beş seneyi de atlattıktan sonra hamile kalabilmek için.

İçim bayağı karıştı, tüp bebek merkezinde. Aslında iyi de oldu. Bazen insanın içini hallaç pamuğu gibi atması lazımmış ki altında neler olduğunu görsün. Bunun bana duygusal olarak neye mal olabileceğini de anlamış oldum. Tam yumurta toplamak için ameliyat masasına yattarken vazgeçmek istedim. Tüp bebek merkezi bana çok yapay gelmişti. Hemşireler durmadan “canım, tatlım” diye hitap ederek güya rahatlatmaya çalışıyorlardı. Narkoz hemşiresi “İnşallah

bebiş için sezaryene gelirsın” dediğinde artık olayın geçtiğı sahneden kopmuş, bambaşka bir yerdeydim zaten. Hemşireleri dinleyemiyordum. Plastik bir kaba sıcak yemek koyar gibi... Adı üzerinde... Suni dölleme... Aşkı tüp içine koyarsam böyle olur. Ne bekliyordum ki?

Katrin, kanser, tüp içinde yumurta... Sakın beni unutma, Zeynep Abla... Ben artık Çocuk Esirgeme Kurumu'nun yolunu tutmalıyım. Beni bir yerlerde bekleyen küçük kızımı bulmalıyım.

KAÇ KEZ'BAN

*Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi
42780/98 sayılı İ.H ve Diğerleri/Avusturya
davası mağduru F.D. için...*

Kasabamızın tozlu okul yolunda hayaller kura-
rak eve dönüyordum ki ağabeyim ve arkadaşları
beyaz bir otomobil ile yanımda beliriverdiler.
Ağabeyim, “artık okula gitmeyeceksin, şimdi
oyalanmadan eve git de annelere yardım et”,
dedi. Arabanın içindeki serseri arkadaşlarını
seçememiştim ama küstah gülüşlerinden beni
iyi bir haberin beklemediğini sezdim. Zaman o
zamanlar ağır çekimdeydi. Her yer eski; sade-
ce benim hayallerim yeniydi. Saçlarım parlak
ve gözlerim taptazeydi. Mayıs sonuydu ve yaz
tatili yaklaşıyor diye kahroluyordum. Edebiyat
öğretmenime âşık olmuştum. Sabahlara kadar

gizli gizli ders çalışıyordum. Yeter ki Ahmet Öğretmen beni fark etsin! Neden okuldan ayrılıyor muşum? Kim karar vermiş?

Eve gittiğimde annem, teyzem ve dayılarım hayırlı bir iş için toplandıklarını gevelediler.

Dayılarımdan biri, “gel de teyzenin elini öp,” dedi okul çantamı yere bırakırken. Tabii, öperim de, bayram değil seyran değil diye geçirirken içimden teyzemin kocası, “bize gelin geliyorsun, artık bizim kızımızsın,” dedi. Anneme baktım. Gözleri yaşlıydı ama sevinçtendi sanki. Bir anlam veremedim. Ağlasam mı, kaçsam mı, yalvarsam mı, bilemedim. Dizlerimin bağı çözüldü, bir şey diyemedim. Dediklerini yapıp ilk önce teyzemin, sonra annemin ellerini öptüm. Annemin upuzundu parmakları. Sanki beni itti de kapının eşiğine düştüm. Babaannemin “eşik üstünde durursan iftiraya uğrarsın” sözü mü aklıma geldi, ağabeyimin tepeme dikilmesiyle mi irkildim, hatırlamıyorum. Ağabeyim, ilerde ona çok dua edeceğimi, Fransa’ya gelin giderek hayatımın kurtulduğunu sanki söylemedi de, üstüme kustu.

Bütün bu olanların rüyada geçtiğinden çok emindim. Bu kâbusu kompozisyon dersinde allayıp pullamama bile gerek kalmadan anlatabilirdim. Ahmet Öğretmen bile inanamayacaktı bunları hayal edebildiğime. Aferin Kezban, diyecekti. Oysa her şey gerçektir!

Teyzemin oğlu yarım akıllı Mustafa yağlı saçları ve kesif ter kokusuyla bir kenarda oturuyordu. Çocukken yaz tatillerini geçirmek için bize geldiklerinde sokakta misket oynamayı bile beceremeyen Mustafa... Ağabeyim, “sizi nişanlayacağız yarın akşam, düğünün de Fransa’da olacak, hadi yine dört ayaküstüne düştün”, dedi. Ayaklarım arka arkaya gittiğinde eniştem kolumdan tutup eşikten içeri soktu beni. Daha sonraları beni her sıkıştırdığında yaptığı gibi... Annem, “Kezban’ım hayatın kurtuldu, Fransalarda yaşayacaksın, burada en fazla bir memurla evlenip İstanbul’a gidersin; hiç olmadı, okul sıralarında dirsek çürütürsün; bu daha iyidir be kızım, hadi gülsün yüzün,” diyerek bana sarılmak istedi. Ağabeyim, “ana, ne diyon sen, tabii ki sevindi Kezban bu işe, daha iyisi Şam’da kayısı” diye araya girdi. “Ben evlenmek istemiyorum, oku-

yacağım” diyecek oldum. Ağabeyim tekme tokat bana girişti. Kimse de elinden almadı. Kalbim kanadı. Ağzım, burnum değil. “Sen bana karşı mı çıkıyon, sürtük mü olacan okul yollarında?”

Ertesi gün kaydımı sildirmek için okula gittik. Annem, ağabeyim ve ben... Sabah son defa okul önlüğümü giymiştim. Bir ümitle... Bile bile her şeyin bittiğini, diye içli bir şarkı yükseliyordu bindiğimiz minibüsün radyosundan. Ahmet Öğretmen aynı zamanda okul müdürü idi. Şaşkınlıkla beni neden okuldan aldıklarını sorduğunda ağabeyim, “bize lazım Kezban, teyze oğluyla evlenecek”, diyerek kollarını açar açar yengeç açıklamasını yapıverdi. Odaya sinen Ahmet Hoca’nın lavanta kolonyasının kokusunu çekebildiğim kadar çektim içime. Sonra da ellerinin fotoğrafını çektim. Beynimle... Kayıt defterini tutarken, kalemi anneme uzatırken... Artık her şey belleğimde...

“Emin misiniz? Kezban’ın babası da öğretmenmiş. İstemezdi herhalde böyle güzel güzel okurken okulu bırakmasını. Ben bu seneyi de tamamlamış sayacağım. Üstelik karnesini de yeni

yazmıştım. Bütün dersleri o kadar iyi ki, özellikle de edebiyatı. Ne olur bir daha düşünseniz”, diyerek adeta yalvardı.

“Ben babası sayılırım artık”, dedi ağabeyim. Babam ölünce evin reisi o olmuş. Ona buralarda yengeç abi derlermiş. O kararını eniştemle birlikte vermiş; değişmezmiş. Ahmet Öğretmen bana üzerinde Miki Fare ve sevgilisi Mini olan bir defter uzattı. “Sana hediyem olsun, belki ak-lına geldikçe bir şeyler yazarsın sınıftaki gibi”, dedi göz kırparak. Gözyaşlarım sicimler halinde önüme döküldü utanç ve acı siyahlığında. Her yer karanlık, sadece Ahmet Öğretmen’in gözleri aydınlıktı ama ben ışığın rehavetine kapılmamak için karanlık okul koridorunda arkama bakmadan ilerledim. O gün boyunca gündüz ile geceyi seçemedim.

Teyzemlerin Paris denen şehirde oturdukları ycr koskoca bir bina, kutu kutu evler. Bizim oralar-dan bile daha fazla Allah, peygamber derdine düşmüş buradakiler. İlk iş örtünmek... Uçaktan iner inmez elime tutuşturdukları başörtüsü ile başımı bağlayacaklarına gözlerimi bağlasalar-

mış keşke. Mustafa'nın her daim yağlı saçlarına bakarak, asıl onun başını bağlamalılar diye geçirdim içimden. "Sonra taksam bunu" diyecek oldum, eniştem, "bizim apartmana gâvur gelin getirdi dedirtmem kendime" diye bağırdı havaalanından çıkarken. Olsun, varsın örtsünler saçlarımı. Hayallerimi de örtemezler ya!

Mustafa'nın ağabeyi bizi havaalanında karşıladı, koskoca yollardan, köprülerden geçirerek eve getirdi. Yol sırasında kimse konuşmadı. Asansördeki çiş kokusu uçakta verdikleri et yemeğini ağzıma getirdi. Allahtan etler helaldi. Koskoca hava yolları "yemeklerimiz helal etten yapılmaktadır" yazılı bir kart bile koymuştu yemek kutusuna. Yalan değildir ya. Eve girince annemin koyduğu sucukları kolilerden çıkartıp hemen masayı kurduk. Teyzem, kolinin içinde lokum olduğunu söyleyerek gümrük memurunu kandırdığı ile övündü. Eniştem, "gavur milletine boşuna gâvur dememişler, müminin sucuğunu bile geçirtmezler bunlar" dedi. Hemen sucuklu yumurtalar yapıldı, çaylar demlendi. Ne güzel, her şey evdeki gibi diye düşünerek teselli buldum. Yemekten kapı çalındı; Cezayirli kom-

şunun kızı ailesinin hacdan getirdiği bir bidon zemzem suyunu getirmişti. Teyzem hemen bana ve Mustafa'ya bardak bardak zemzem suyu içirdi. Mustafa kusacak gibi oldu. Babası ensesine iki tokat vurup, “ulan senden ne köy olur ne kasaba, cennetten su gelse değerini bilmezsin sen” diye azarladı. Mustafa çıtını çıkarmadı. Gitti, bizim için hazırlanmış odaya yattı. Teyzem bana işaret etti arkasından odaya gitmem için. Elime de “abdest alırken kolay olur, al şunu” diyerek yeşil plastikten bir ibrik tutuşturdu.

“İlk gittiğin evde gördüğün rüyayı hatırında iyi tut, o rüya mutlaka çıkar” derdi babaannem. Üç kulluvallah bir elham okuduktan sonra rüyaya dalmışım hemen. Bir de ne göreyim? Ahmet Öğretmen'in okuldan ayrılırken hediye ettiği Miki Fareli not defterindeki Mini Hanımmışım. Mini Hanım, Miki Fare'nin sevgilisi... Her gece gizlice uzaya uçarlarmış el ele... Sabah ezan okuyan saat ile uyandığımda gizlice valizime koyduğum defterime hemen rüyamı yazdım. Mustafa top atılsa uyanmayacak gibi uyuyordu. Beni ellemekten bile çekinir bir hali vardı zaten uykuya dalarken. Bu durumdan çok hoşnuttum ki tey-

zem ve eniştem kapıyı yumrukladılar. Benden yatağımızın çarşafını istediler. Gerdek gecesinin kanlı çarşafı...

Onlara aramızda bir şey olmadığını ve Mustafa ile birbirimizi kardeş gibi gördüğümüzü, annemin yanına dönmek istediğimi, zaten daha gerçek nikâhımızın bile kıyılmadığını bir çırpıda söyleyiverdim. Eniştem sinirden köpürdü ve artık hiç bir yere gidemeyeceğimi, imam nikâhımızın olduğunu küfürle karışık böğürdü. Annemi ve okulumu istediğimi söyleyerek ağlamaya başlamıştım ki ilk önce teyzem kolumdan tuttu sonra da eniştem beni karşı odaya sürükledi. O sırada Mustafa da uyanmıştı. Gerisi tam tahmin ettiğiniz gibi... Söylemeye dilimin varmadığı, sadece başkalarının başına geleceğini düşündüğüm bir kötülüktü yaşadığım. Anlatmadan, böyle hemen geçiştirdim diye kimse bana kızmasın. Benim de en az şehirli kızlar kadar hayallerim vardı ve hayallerim kirlenmesin diye söze dökmedim olanları.

Mustafa hayatımda varla yok arasındaydı ama onun erkek olmasını beklerken enişteme karılık

yapar olmuştum kalbimde bambaşka düşlerle... Ardı ardına iki çocuk doğurdum sanki benimmiş gibi. Şarkıdaki gibi bir yıldızdan oturup da dünyadaki resmime bakıyordum başıma gelenlere inanamadan... Ahmet Öğretmen'e kaçsam, anlatsam inanır mıydı? Sınıfta okuduğu romanlardan çıkıp beni kurtarır mıydı? Yıllar yılları, acılar da beni kovalarken, demirden kule her gün biraz daha uzadı ve uzaklaştı oturduğumuz mahalleden.

Bizim demeye dilimin yetmediği, diline dilimin dönmediği ülkede kocam olacak Mustafa'nın büyümesi ancak üçüncü çocuğa yetişti... Her hamileliğimde yaptığım gibi Mustafa'dan olma çocuğu da düşürmek için elimden geleni yaptım. Temizlik yaparken koltukları yerinden kaldırıp kaldırıp attım. En küçük oğlan otizmlili... İsmail'im... Ama en çok onu seviyorum çocuklarımın arasında. Zamanın omzumdaki yükünü hafifletmek istercesine hiç büyümeyeceği için belki de. Temizliğe gittiğim evlerden topladığım dergilerle oynarken çıkan hışırtıdan duyduğu zevki ve attığı kahkahaları duyunca bütün yorgunluğum geçiyor geceleri.

Mustafa ise hep iiyor. Babasının baskısı altında erkek değil ama alkolik oldu. Devletin verdiği işsizlik parası şarabına yetiyordu da ota ve toza yetmemeye başlayınca beni temizlik işine yolladı. Teyzem ve eniştem emekli olup Türkiye'ye kesin dönüş yaptılar; en azından onların zulmünden kurtulduğuma şükrediyorum.

Hızla büyüyen ilk iki ocuğumu hiç seve miyorum. Onlar, günahlarımın etten kemikten halleri sanki. Televizyonda görmüştüm. Bosna'daki savaşta Müslüman kız kardeşlerimiz de düşman askerler tarafından tecavüze uğrayıp hamile kalınca çocuklarını doğurmak zorunda kalmışlar. Haberi görünce öyle rahatladım ki. Savaş sırasında düşman asker tarafından tecavüze uğramış kadınların doğurdukları gibiydi o ocuklar... Tek ben değildim ya bunca acıyı çeken? Mübarek Kadir gecelerinde Arap komşu kızlarla gittiğimiz camide en çok bunun için af diliyordum Allah'tan. Benden de olsa o çocukları iimin almayışını affet ya Rab! Sanki bunu her dileyişte bir taş yürüyor göğsümde. Çocuklarımı emzir-diğimde yürüyen süt gibi... İnce ince, sızı sızı kalbimden çıkar gibi...

İsmail'i düzenli olarak doktor kontrolüne götürmem gerekiyor. Hastanedekiler Fransızca'yı iyi konuşmadığımdan, benimle bir Türk doktorun ilgileneceğini söylediler. Derdimi yarım yamalak anlatmama gerek kalmadığı için rahatladım. Üstelik doktorun ismi Ahmet... İsmail'i muayene ederken bana bazı sorular sordu. Akraba evlilikleriyle ilgili bir araştırma yapıyormuş. Öteki çocuklarımı da muayene etmek istermiş.

Büyük oğlanlarda bir şey yok. Çünkü onlar eniştemden. Bunu doktora nasıl anlatayım? Anlatsam bana sahip çıkar mı, beni Mustafa'dan, eniştemden, abimden, teyzemden... Saklar mı? Böylesi yaşamak değil ama Mustafa'nın ailesinden çok korkuyorum. Mustafa'nın eve sarhoş gelip beni dövmesi, temizlikten kazandığım bütün parayı elimden alması ya da bizi aç bırakması umurumda değil ama ya anneme bir şey yaparlarsa? Bana yaptıklarından sonra anneme de aynı kötülüğü yapmamaları için bir sebep yok.

Doktora diğer çocukların Türkiye'de olduğu şeklinde bir yalan uydurdum. Doktor olduğundan

olsa gerek, yalan söylediğimi anladı. Babaannem demişti: “hâkimden ve hekimden bir şey saklanmaz.” Sustum. Ahmet Doktor “Bunun doğru olmadığını biliyorum, lütfen bana yardımcı olun ki ben de İsmail’e yardım edebileyim; genetik bir test yaparak İsmail gibiler için umut olabilecek bir ilaç geliştirebiliriz. Sizin ailede genetik problemlerin ilk iki çocukta çıkmaması tıbben çok enteresan bir durum; yardımınız bizim için çok önemli” diye adeta yalvardı.

Ahmet Öğretmeni hatırladım. Yumuşak sesi başımı okşadı. Hastane lavanta koktu. Düşünmeden, doktorun önlüğünün cebine soktuğu ellere sarıldım. “Ne olur bana yardım edin! Çocukları getiremem, siz esas bana yardım edin!”

Doktor şaşırdı. “Kezban Hanım, anlayamadım; neden yardım istiyorsunuz, nedir sorunuz” diye sordu. Ahmet öğretmen gibi şefkatliydi. İsmail muayene masasının üzerinde ağlamaya başlamıştı ama onunla ilgilenecek halde değildim. “Anlatamam” diyerek ağlamaya başladım ben de. “Çok utanıyorum, bilmiyorum nasıl anlatacağımı” gibi bir şeyler geveledim, ağzımı

açtığıma bin pişman, İsmail'i kucaklayıp oradan kaçmaya çalıştım. Doktorun Ahmet Öğretmeni andıran duruşu, kokusu, elleri ve yumuşak sesi kendi kulağımın bile duymaması gerekenleri haykırmama sebep olmuştu. Galiba film kopmuştu. O sırada göğsümde sürekli bir sancı olduğunu hatırladım. Onu bahane ettim. “Kalbim ağrıyor” dedim. “Söylemesi ayıp ama sanki memem acıyor.”

“Neden söylemesi ayıp olsun Kezban Hanım? İyi ki söylediniz! Hiç mamografi çektirdiniz mi? Yaşınız çok genç ama...”

“Yok, o nedir? Neden ki?”

“Bazen kadınların memelerinde fibrokistler oluşur. Siz en iyisi alın bu reçeteyi ve hastaneden mamografi için randevu isteyin. Beni de sonuçtan haberdar edin. Ancak bence aslında siz başka bir şey söyleyecektiniz de...”

Temizliğe gittiğim kadınlardan biri Türkiye seyahati dönüşünde “Bak, Kezban Paris’te filmini buldum senin için. Ayol sanki senin hikâyen” diye dalga geçmiş, Hülya Koçyiğit’in eski bir filmini son model televizyonlarında oynatmış-

tı. O günden sonra ben de başkasının hayatını oynuyor farz etmişim kendimi. Aslında ben Hülya Koçyiğit'mişim de buralarda Kezban rolünü çalışıyormuşum. Başıma gelenler yalan... Senaryo icabı... Doktorun hastanedeki odasında kapıldığım panikle oyun bitmişti. Gerçekler geri gelmişti.

“Kezban Hanım, hepimizin hayatı zorluklar, yanlışlar, öngöremediğimiz senaryolarla dolu. Ama önemli olan bunlarla nasıl baş ettiğimiz. Bir doktor olarak görevim ve isteğim birisi otizmlili üç çocuk annesi olarak size ve çocuğunuza yardım etmek. Hazır aynı dili konuşuyor-ken bana gelip anlatmaktan çekinmeyin lütfen. Diğer çocukları getirmeniz için ısrar etmeyeceğim. Ama sorun ne ise belki bir dahaki sefere anlatmaya başlarsınız.”

İsmail'in bebek arabasını hastane bahçesinde sürerken Meryem Ana ve Hazreti İsa'nın bulunduğu bir heykelin önünden geçtim. Bizim binada oturan Portekizli göçmenler ne zaman şifa bekleyen Portekizli hastalardan birisi ölecek olsa bu taştan heykelin kan ağladığına inanıyorlardı.

Galiba Kezban ölüme gidiyordu... Ah! Hülya Koçyiğit! Filmin bu kadar kötü biteceğini bilsen rolü kabul eder miydin? Beni kötü adamlardan kurtaracak Ediz Hun, yoksa Ahmet Doktor mu? Söyle!

O günden sonra çok düşündüm doktorun söylediklerini. Ona güvenmesine güveniyordum ama bir yandan da kendimi ikna ediyordum: “Herkesin yaşadığı kötü dönemler vardır...” İyi de, kiminki bu kadar kötü olabilir ki? Gidip gelmelerim aylar sürdü. Bu sırada İsmail’in her hastane kontrolü sırasında doktorun ısrarcı bakışlarından kaçtım, benim gibi nicesinin sırrını ve acılarını saklayan göçmen mahallemizin köhne sokaklarına attım kendimi.

Doktora söylediğim yalanı gerçek yapıp iki büyük oğlanı annemin yanına göndermiştim yıllık izne çıkan birileriyle. İşlediği cinayeti ve cesedi saklamaya çalışan katiller gibiydim. Elbet bir yerden açık verecektim. Hastaneye gitmek tehlikeliydi ama İsmail’i kontrole götürmemek içimi acıttığından mecburen sık sık gidiyor, her problemde Ahmet Doktoru aramaktan da çekinmi-

yordum. Çocuk, verilen ilaçlar sayesinde daha sakinleşmiş, bakımı daha kolay hale gelmişti.

Bir gün, hastaneden eve döndüğümde Mustafa'yı tanımadığım bir Fransız adamla yerde yatarken buldum. Etrafta kullanılmış prezervatifler, sarı ilaçlı şiringalar vardı. Mustafa yarı ayık ve çırlı-çıplaktı. Adam ise yarı çıplaktı ve karaya vurmuş cesetler gibiydi koridorda. Ölmüş olmasından korktum. Hiç kıpırdamıyor hatta galiba nefes almıyordu. Mustafa'yı uyandırmaya çalıştım. Bana küfürler savurdu ve olduğu yere yığıldı. Korktum. Bu korkuyu bir yerden tanıyordum. Koridora kustum. Kaçacak bir yerim yoktu. Cezayirli komşular mı, yoksa Portekizli göçmenler mi bana yardım edecekti? Mustafa ve bulaştığı işler umurumda değildi ama polise haber veririm ve Mustafa'yı tutuklarsa anne ve babası buraya geri gelebilirdi. Kaçtım. İsmail'i de alıp hastaneye geri dönüyordum. Tek gidecek yer orasıydı. Ahmet Doktor'u mesai bitiminde çıkarken kapıda yakaladım.

“Her şeyi anlatacağım. Ne olur yardım edin, eve dönemem...”

Ahmet Doktor'a ilk önce evde gördüklerimi anlattım. Polisi aramam gerektiğini söyleyince de gerisini. O bana rağmen polisi ve hastane yetkililerini olaydan haberdar etti. Bana geçici olarak hastanede bir oda ayarlandı. Penceresi Meryem Ana heykelinin olduğu avluya bakıyordu. Yapılan sakinleştirici iğnelerin etkisiyle zaten rüyada gibiydim. Uykuya daldığımda Meryem Ana heykelinin yerinde babaannemin heykeli vardı; kucağında babamı tutuyordu.

“Ne iyi yaptın da geldin kızım! Hani bizim oraların mini hanımı gibi karanlığa düşecen diye korktuydum. Artık korkmuyoz, baban da, ben de... Hadi içini yıka bizim çeşmede...”

Sabah hemşirenin uzattığı bir bardak su ile uyandım. Doktor bana Mustafa'nın tutuklandığını, teyzem, eniştem ve Mustafa'nın abisinin Türkiye'den apar topar geldiğini söyledi. Hissettiğim sevinçle karışık korku idi. Ahmet Doktor'a her şeyi anlatmaya karar verdim.

Doktorun bütün tecrübesine rağmen bunların yaşanmış olmasına inanamıyor gibi bir hali var-

dı. Aslında ben de anlatabildiğime inanamıyordum.

“Nasıl oldu da anlatabildim bütün bunları?”

“Size verdiğimiz sakinleştiriciler sayesinde. Yeni suç duyurularıyla birlikte sizi uzunca süre burada tutacağız. Yaşadığınız sarsıcı travmalarla orantısız bir gücünüz var. O kadar güçlüsünüz ki İsmail’e bile sahip çıkmışsınız bunca şey arasında...”

Bir de güzel haberim var. Siz hastanede yattarken mamografi raporunu da bana yollamışlar. Gözümüz aydın. Mamografi temiz. Yani memenizde bir şey yok.”

Artık Kezban ölmeyecek diye geçirdim içimden. Usulca Meryem Ana heykeline baktım pencereden. Halen babaannemdi kucığında babamla bana gülümseyen... Yaşayacağım.

HAC'ER

Ameliyat günümü beklerken her sabah ezanında namaz için uyandığımda ilk önce istiğfar ediyorum. Hâşâ... Günahsız değiliz ki hiç birimiz. Mümin dediğin hatasının hemen akabinde tövbe etmeli. Mutluluk tövbeyi tutmaktan geçiyor. Büyüklerimiz, küçük günahlarımızda ısrar edersek bunların küçük kalmayacağını söyler. Büyük günahlar istiğfar edilirse büyük kalmazmış. Benimki nasıl bir günah, bilmiyorum.

Üniversite sınavını kazanıp Erzurum'dan Ankara'ya ilk defa geldiğimde benzer bir heyecan hissetmiştim. Koskoca yalnız bir başkente geldim

de yerimi yurdumu geride bıraktım diye üzüleceğime, bende bir sevinç, bir umut... Kaç defa sabah namazını kaçırmışımıdır, gece mutluluktan uyuyamadığım için. Yurtta hepimiz imam hatip lisesi mezunuyduk. 20 kızdık ve üniversitede girdiğimiz bölümleri derece ile kazanmış adeta seçilmiş öğrencilerdik. Aramızda Arapçası çok iyi olan çoban çocuğu da vardı, matematik dehası hafız kızı da... Ben de biyoloji bölümünü ikincilik ile kazanmıştım. Üniversite sınavına hazırlanmak için gittiğim dershanenin müdürünün yardımı ile özel bir yurda yerleştirilmiştim. Babam hayvancılık ile uğraşıyordu ve yurt parasını denkleştirmek bizim için zordu. Bu yüzden de olsa gerek, fazla karşı çıkmadı okumama. Bizim mahallenin imamına da sormuş. Kur'an kursundan beri beni tanıyor, imamımız. Çok emeği vardır üstümde. "Hacer akıllı kızdır. Okurken dinini, imanını, Peygamberini unutmaz. Arkasından gelecek başörtülü bacılarına da iyi örnek olur. Zaten sen göndermezsen şu cüzzam doktoru karının vakfı kapar kızı. Allah korusun dinsiz imansız bir şey olur. Elbet bu zulüm bitecek. Bir sıkıntı olursa hemen kulağımıza gelir ve ben Hacer'in kulağını çekerim.

Zaten birkaç tokadımı yemiştir, benden çekinir” demiş. İmamızın verdiği bu güvence sayesinde babam beni Ankara’ya iç rahatlığıyla göndermeye karar verdi. Palandöken eteklerini terk ederken en çok anam ağladı. Babam ise otogardaki veda zamanını tembih ile geçirdi.

“Namazını ihmal etme, Hacer. Derslerini iyi çalış, Hacer. Bizi utandırma, Hacer.”

Otobüs kalkarken el salladım. Pencereye ak-seden görüntümden gurur duydum. Allah’ın emirlerini, bilimini, ilmini harman ederek diğer başörtülü kardeşlerine örnek olacaksın, Hacer...

Babamın tembihlerini de kendi kararlarımı da tuttum. Annemle babam trafik kazasında öldüklerinde bile kendimi kaybetmedim, Allah’a sığınmayı bildim.

Bugünlerde namaza kalktığımda evlerin ışıkları birer birer yanarken içim buruluyor. Allah’tan milletime, devletime, dinime zeval getirmemesini niyaz ediyorum. Abdest alırken dilimden dökülenler ile gönlümden geçenlerin aynı olma-

sı gerektiğini biliyorum. O yüzden onu hiç düşünmemeye çalışıyorum. Her aynaya baktığımda gözlerimin içinde onu buldukça utanıyorum. Yine de gözümünden düşmemesi için hiç ağlamıyorum. İçimdeki ses, “melek mi şeytan mı, olsa olsa bu Allah’a ulaşmak için önüne çıkartılan bir vasıta” diyor. Aynı ses “biz müminler Allah’a ulaşacağımız günü iple çekerken önümüze çıkan aşkların vasıta mı, yoldan çeviren mi olduğunu tefrik etmeliyiz” diyor. Ben zaten Yaradan’ın aşkının peşindeyken nasıl olur da onun sureti gelir secdemi, *rükûmu*, abdest aldığım banyonun aynasını kaplar? Hayatımda kalbimi ilk kez Allah’tan başka bir sebep için çarparken buluyorum. Zaten Allah’tan başka bir kimsem de yok benim. Bir cemaatim var, şükürler olsun.

İbrahim ile... Râmazan’da verilen bir iftar yemeğinde tanıştık. Her ne kadar yemek sırasında aynı salonda değilsek de yemek bitiminde sohbet için toplanıyoruz. Meğerse sohbetlere katılmaya daha yeni başlamış. Herkesten farklıydı. Kıyafeti, sesi, hareketleri... Uzun süreden beri cemaatte olmadığı belli idi ancak derin müminliği de seziliyordu. Nur yüzü hiç yabancı değildi.

Sohbetin sonunda hac ziyareti ile ilgili kısa bir konuşması da oldu. Belli ki topluluklar önünde konuşmaya alışkındı. Sıradan şeyleri anlatırken bile huşu içinde dinlettiren bir ses tonu vardı. Yurttan beri arkadaşım olan Emine, cemaat toplantılarının tertip edilmesinde görev aldığı için tanımadığı yoktu. Bu yüzden ona sordum.

“Emine, konuşma yapan bey kim?”

“A tanımıyor musun? Şu ünlü sanayicilerin oğlu İbrahim Bey... Çok yakışıklı, değil mi? Turizm şirketleri var. İflasın eşiğinde diyorlar. Yurt dışından yeni gelmiş. Hac ziyaretlerinin çoğunu o tertip etmek istiyor. Dine düşmüş diye boy boy fotoğrafları çıktı ya ateist gazetelerde. Adam doğru yolu buldu diye tebrik edeceklerine... Şeytanın hizmetlisi hepsi... Bizle yakınlaşmasını büyük ihanet saymışlar. Hoca Efendi’yi rüyasında gördüğü için cemaate katıldığı söyleniyor. Hadi gel, yanına gidelim. Ben gelecek içtima ile ilgili bir şey soracağım.”

Cemaatten bazıları İbrahim Bey’in samimiyetini sorgulamaktaydı. Nasıl olur da onca yıllık cumhuriyetçi, yaşam tarzı bambaşka, bizlerin

varlığına bile tahammül edemeyen bir terbiyeden bu kadar dindar birisi çıkardı? Hoca Efendi'nin çoktan gözüne girmişti, anlaşılan. Bu yüzden de ona gıpta ediyor olabilirlerdi. Allah günahlarını affetsin ama belki kıskanıyorlardı. Çevresine yaydığı bir nur vardı. Yanına yaklaştığımızda elim ayağıma karışmış, gözlerim kamaşmıştı. Peygamber Efendimiz de bu kadar yakışıklı olmalı diye aklımdan geçirdim, utanarak. Emine'ye bir dahaki toplantımıza katılacağını teyit ettikten sonra yanından ayrılıyorduk ki İbrahim Bey bana ismimi sordu.

“Sizin... İsmi âliniz nedir?”

“Ben... Emine'nin arkadaşıyım. İsmim Hacer.”

“Hacer, ne güzel isimdir. Hacer anamızı ve hac ile alakasını biliyorsunuzdur, mutlaka. Sırf isminizden dolayı Mukaddes Toprakları en yakın zamanda ziyaret etmeniz gerekiyor. Belki de hac etmişsinizdir şimdiye kadar. Gevezeliğimi bağışlayın!”

“Hayır, maalesef kısmet olmadı.”

“O zaman önümüzdeki ziyarette sizleri de aramızda görürüz, İnşallah.”

Daha sonra İbrahim Bey Hacer'ül Esved taşının Hz. Peygamber Efendimiz (SAV) ve Hz. Ömer tarafından putlaştırılmasına engel olunduğundan ve taşın kutsallığının özenle korunduğundan, hac ziyaretindeki öneminden bahsetti. Emine ile din bilgisine ve ifade tarzına hayran kalmıştık. Ayrılırken elini iç cebine uzatıp kartını çıkardı, bana uzattı. Sanki eli ceketine değil de benim başörtümü sıyırarak yüzüme değdi. Kıpırmızı olmuştum ve her utandığımda yaptığım gibi örtümü düzelttim.

“Size bir kartımı takdim edeyim.”

Kartı alıp almamakta neden tereddüt ettiğimi hatırlamıyorum ama gözleri gözlerime değdikten sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anlamıştım. Emine benden daha atik davrandı ve onun havada kalan elinden kartı kaptı. Teşekkür ederek yanından uzaklaşırken koluma girip, bana söylenmeye başladı.

“Kızım ne oldu sana? Nutkun tutulmuş gibisin. Hacca mı gitmeye karar verdin?”

“Hanımı çok şanslı olmalı. Çok kibar birisi...”

“Ne hanımı? Evli değil ki. Zaten Cumhuriyetçiler o yüzden de havalara kalkmışlar. Bizden bir dergi ile yaptığı röportajında muhafazakâr bir aile kurmak istediğini söylüyordu. Cemaatten birisi ile evlenecek diye ödleri patlıyor. Kızım, neden olmasın? Sosyetenin müzmin bekârı artık oldu sana mümin bekâr.”

“Ay âlemsin, Emine. Tövbe de.”

Bütün gece İbrahim mucizesini, İbrahim ile Hacer aşkını düşündüm. Ateşin düştüğü yerde nasıl güller açtığını... Bir ateş düştüyse içime güle dönüştürmesi için Allah’a yalvardım. Bu ateşin dünyada ve ahirette beni yakmaması için tövbe ettim.

Allah’ım senin aşkından gayrisini nasip etmeyeceksen gönlümden al onu, beni başaramayacağım imtihanlar ile sına, Allah’ım.

Cemaatin içtimasının üzerinden birkaç gün geçmişti ki İbrahim Bey Turizm Bakanlığı’ndan birkaç kişi ile benim laborant olarak çalıştığım özel hastaneye sağlık kontrolleri için geldi. Ramazan olması münasebetiyle kan vermesinin so-

run olup olmayacağını bile bilmemesi bana garip gelmişti. Kan alma odasına girdiğimde onun nur yüzü ile karşılaşmak elimi, ayağımı dolaştırmıştı. O benden daha önce davrandı.

“Ah, ne güzel tesadüf! Hacer Hanımdı değil mi? Ben burada çalıştığınızı bilmiyordum.”

“Evet, fakülteden mezun olduğumdan beri bu hastanede çalışıyorum.

“Önümüzdeki hac ziyareti için benimle irtibata geçersiniz zannediyordum.”

“Ruhen daha uzun süre hazırlanmak lazım diye düşünmüştüm Kutsal Toprakları ziyaret etmek için. O kadar önemli ki! Birden karar veremedim.”

“Dün gece teravide Hoca Efendi ile birlikteydik. O sizin ruhen hazır olduğunuzu düşünüyor. Benden duymuş olmayın da...”

Yine yüzüm kızarmıştı. Elimdeki iğneyi ne yapacağımı bilemedim. İlk defa kan alırken ellerim titriyordu. Her zamanki gibi besmele getirirken mırıldanmış olmalıyım ki bana baktığını fark ettim. Damarını kolaylıkla bulduğum için beni tebrik etti.

“Bana yazın da şu hac seyahatini ayarlayalım” dedi.

Birkaç gün yazıp yazmamakta tereddüt ettim. Bu süre boyunca Allah’ın bana bir yol göstermesini, ne yapmam gerektiğini aklıma düşürmesi için ibadet ettim. Sonunda İbrahim Bey’e yazmanın yakışık almayacağını düşündüm. Ancak nafile... Kader ağlarını bizi buluşturmak için örmeye devam ediyordu. Birkaç gün sonra telefonum çaldı. Arayan İbrahim Beydi.

“Hacer Hanım telefonunuzu Hoca Efendi’den aldım. Onun izni ile sizi arıyorum. Sizin hastanenin oradaki pastaneye gelsem, tahlil sonuçlarımı getirmenizi rica etsem, ayrıca size bir kahve ikram etsem, kabul buyurur musunuz?”

Ne diyeceğimi şaşırmıştım ama sanki yıllardan beri görüşüyormuşuz gibi bir hal geldi o sırada üstüme.

“Tabii, kaçta gelirsiniz?”

Telefonu kapatır kapatmaz Emine’yi aradım.

“Bana bak Hacer, şimdi sana aldığım makyaj takımını kullanıyorsun, gösterdiğim gibi makyaj yapıyorsun. Bir kadının güzel olması sünnettendir. En azından sürme sür gözüne.”

Bir erkek ile ilk buluşmamdı. Yanlış bir şey yaptığım hissi vardı içimde. Ya söylediği gibi değilse ve Hoca Efendi'den habersiz oluyorsa bütün bunlar? Koskoca İbrahim Bey yalan söyleyecek değildi ya. Tahlil sonuçlarını alıp bahsettiği pastaneye gittim. Emine'yi dinlemedim ve hiç makyaj yapmadım. Sadece çekmecemde özel günler için saklı tuttuğum ipekli türbanı taktım. Ayakkabılarım, giyim kuşam konusunda Cemaatteki diğer bütün kızlar gibi örnek aldığım Nisagül Hanımefendi gibi yüksek topuklu idi. Onunkiler kadar pahalı marka olmasa da şık bir görüntüm vardı. Tesettürlü olmanın köylü gibi giyinmek anlamına gelmediğini dinsizler de artık öğrenmeliydi. Ancak bu sefer başkaydı ve ben ilk defa bir erkeğe güzel görünmek istiyordum.

Pastaneye girdiğimde, İbrahim Bey yanındaki adamlarını gönderdi. Sanki mekân özel olarak boşaltılmış gibiydi. Selamlaştıktan sonra hemen

buluşmamızın asıl sebebinin tahlil sonuçlarını ulaştırmak olduğunu ihsas ettirmek için laboratuvar çıktılarını çantamdan çıkarttım ve ona uzattım.

“Hacer Hanım, gönül ne kahve ister, ne tahlil. Gönül sohbet ister. Bunlar bahane... Ben size önemli bir şey sormak için buluşmak istedim.”

Ani bir hareketle elimi tutunca çok sıcak bir şeye değmiş gibi hissettim. Refleks ile elimi çekip pardösümün cebine soktum.

“Takdir ederseniz ki size bu soruyu sormadan önce Hoca Efendi'den izin aldım. Onun icazetiyle buradayım. Siz de kabul ederseniz, Allah'ın emri, Peygamberin kavli ile sizi zevcem olarak görmeyi arzu ederim. Hoca Efendi'ye sizi ailenizden isteyebileceğimi söylediğimde kendilerinin rızasının yeterli olduğunu, zamanında babanızın sizi ona emanet ettiğini ve ana babanızın vefat ettiklerini söyledi. Önce muhterem bir büyüğümüz vasıtasıyla kutsal nikâhımızı kıyarsak, hemen ertesinde de bir nevi balayı olarak hacca beraber gidebileceğimizi düşündüm.”

Nutkum tutulmuştı. Yurtta kalırken seyrettiğim bir Malay dizisini hatırladım. Orada da böyle bir sahne vardı. Kendimi çok kutsal bir hikâyenin kahramanı gibi hissettim. Allah katında evlenmek benim için yeterliydi. Amerika gibi çok ileri bir memlekette bile dini nikâh yeterli iken ateistlerin benim Kutsal Kitab'ım olmadan kıydıkları nikâhın peşinde değildim ama bu konudan ailesinin haberi olup olmadığını öğrenmek istedim. Kekeleyerek sordum.

“Ailenizin bu kararınızdan haberi var mı?”

“Siz de tahmin edersiniz ki ailem ile aramda çok büyük bir uçurum var. Onlar benim eski hayatımdan biri ile evlenmemi isterler. İlk günden beri biliyorum ki ben İbrahim olarak Hacer'imi buldum. Bana uygun eş sizsiniz. Nur saçan kırpıklarınızdan anladım. Sadeliğinizde zenginleştim. İki kelam sohbetinizle başka biri oluyorum. Onlara yeni hayatımı kabul ettirmem için bana biraz müddet vermenizi istirham ediyorum sizden. Şimdilik her şey Allah katında tecelli etsin. Cemaatimiz bizim ailemiz sayılır. Onlar dışında kimseye açıklama yapmak zorunda değiliz. Değil mi?”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum” diyerek masadan kalktım ve kahvenin önünden geçen bir minibüse kendimi zor attım. Eve vardığımda nereden başlayacağımı bilemeden Emine’nin önünde ağlamaya başladım.

Düğünümüz olmayacak mı? Bacım elime kına yakmayacak mı? Kardeşlerim belime kırmızı kuşak takmayacak mı? Cemaatin yeni üyesi, gazetelerde boy boy fotoğrafı olan koskoca İbrahim Bey beni seçmiş ama bende bir burukluk... Emine’ye olanları anlattığımda bütün gece hayal kurduk. Emine, hac ziyaretinden hemen sonra resmi nikâhımızın da olacağını söylüyordu. Hacca giderken Allah katında evli olmayı istemesi pek tabiydi. Daha teklifini kabul etmemiştim ama kutsal topraklarda beyimle birlikte ihrama gireceğimi düşünmek bana büyük mutluluk veriyordu. Ertesi sabah İbrahim Bey’in cep telefonuna mesaj gönderebildim ancak.

Teklifinizi kabul ediyorum. Hacer

Mesajımı alır almaz İbrahim Bey beni aradı. Önümüzdeki hafta sonu sade bir nikâh töreni

için anlaştık. Rüyada gibiydim. Basiretim bağlanmıştı. İbrahim Bey'in de dediği gibi Cemaat artık bizim ailemiz olmuştu ve onların bilmesi kâfi idi. Mezun olduğumdan beri benim gibi Anadolu'dan gelen kızlara yurtlarda ablalık yapıyordum. O gün de nikâh öncesinde ilk önce yurda uğradım daha sonra Emine ile birlikte İbrahim Bey'in tuttuğu nikâhımızın kıyılacağı şehir dışındaki eve gittik. Hoca Efendi de o eve gelecekti. Emine her şeyi ayarlamıştı ve bembeyaz tesettür bir nikâh takımı bulmuştu benim için. Yurttan bütün dönem arkadaşlarım da gelmişlerdi. Hoca Efendi son anda rahatsızlandığı için İbrahim Bey Cemaatten başka bir büyüğümüzün nikâhı kıyacağını söyledi. Hac hayaline doymuyordum. Mehir olarak da umre ziyareti istedim. Nikâhımızı kıyan hoca bunun çok faziletli bir davranış olduğunu söyledi. Kur'an-ı Kerim okundu ve şerbet ile yemekler dağıtıldı. Hatta tasavvuf müziği yapan bir grubu bile çağırmıştı İbrahim Bey. Her şey benim mutluluğum için düşünülmüştü.

Gecenin sonunda misafirler ayrılırken Emine de evimize gitmek için kalktı. O sırada çok garip

hissettim. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki. Neredeyse hiç tanımadığım bir erkekle baş başa kalacaktım. Emine ile sarılıştık, ağlaştık. Eşyalarını sonra aldırırız, dedi İbrahim Bey. Herkes evden çekilince beni bir korku aldı. Aşıktan korkulur muydu? Aşk imandandır, asıl seni sevmeyenden kork, dedim kendi kendime. Aşığa kahır yakışır, üstelik. Kahır da sabrı da başım üstüne. İbrahim benim kaderim... Saçlarımı gören ilk erkek... Bana dokunduğunda her zerrem onunla doldu. Çoğaldım, çoğaldım. İçimde hep bir burukluk ama korkmuyorum, artık. Anladım ki eskiden az imişim. Şimdi çok oldum. İbrahim ta nelerden gelmiş girmiş benim yoluma ben onun aşkının yoluna girmişim, çok mu?

Evlenmemizden birkaç hafta sonra Mukaddes topraklara yolculuk hazırlıkları da başlamıştı. Cemaatin de yardımı ile birçok hac gezisini İbrahim'in şirketi tertip edecekti. Hatta hac için gâvurlara yaptırılan büyük saatin nakliye ve kurulma ihalesini de Suudi Arabistan Krallığı'ndan onun şirketi kazanmıştı. İflasın eşiğinde gibi görünmüyordu. Biz de zaten bu tür konuları konuşmuyorduk hiç. Benim ilgilendiğim kısım bir-

likte hac edecek olmamızdı. Rahman u Rahim o kutlu beldeye gitmeyi bana da nasip ediyordu.

O gün geldi ve İbrahim beni ihram içinde gördüğünde ne kadar da güzel olduğumu söyledi. Safa ile Merve arasında gidip gelmelerimde ismini gururla taşıdığım Hz.Hacer ve İsmail bebek hep aklımdaydı. Günahlarımdan arınmayı niyaz ediyordum sürekli. Rabbim, Kâbe'nin yanında yarım yuvarlak bir duvarla ayrılmış etek şeklinde bölümü görmeyi nasip ettiğinde Hz. İsmail gibi bir erkek evladımızın eteklerimden tuttuğunu hayal ettim. Allah'tan bana hayırlısıyla bir erkek evlat bağışlaması için dua ettim.

İhramdan çıktıktan sonra evlilik hayatımıza devam etmenin bir mahsuru olmadığını büyüklerimizden öğrenmiştim. Hayalim gerçek oldu. Mukaddes topraklarda evladım rahmime düştü. Benim bunu fark etmem iki ayı buldu. Hem içinden geçirirsin, hem de her şeyin hayırlısını dilersin. Mukaddes topraklarda daha çok hac ziyaretinin huşusunu düşünmeye gayret etmiştim. Dilemiş ve unutmuştum. Hamdolsun ki Allah dualarımı kabul etti.

Hamile olduğumdan şüphelendiğimde hastanede gerekli testleri kendi kendime yaptım. Tesadüfen o gün bizim hastaneden Fransa'ya ihtisas yapmak için giden Doktor Ahmet Bey'den elektronik posta almıştım. Çocuk bir hastasına ilişkin tahlilleri yorumlamamı ve fikrimi ona iletmemi rica ediyordu. Tahlillerini gönderdiği çocuğun adının İsmail olduğu gözüme çarpınca irkildim. Karnımdaki evladımın erkek olması halinde Allah'ın izni ile adının İsmail olmasını hayal ediyordum çünkü. O gün eve döndüğümde Rabbim kısmet ederse bir evladın bizi beklediğini sevinçle müjdeledim. İbrahim beni büyük bir şaşkınlığa gark eden bir tepki verdi. Çok sinirlenmişti.

“Ben korunuyorsun sanıyordum.”

“Nasıl böyle bir şey düşünürsün? Ben kimim de bir canın bana gelmesine, Allah'ın rahmetine engel olacağım? Böyle bir günah işlemem. Sağlık sebebiyle bir dönem doğum kontrol hapi kullandığımı söylemiştim sana ancak evlenince bıraktım. Günah çünkü...”

“Ne günahı bu, kadın? Ben daha anama, babama söylemedim. Nereden çıktı bu velet?”

“Sen değil miydin anamız, babamız, her şeyimiz Cemaatimizdir, diyen? Bir günah işlemedik ki! Aksi olsaydı günah olurdu. Korunsaydım, asıl o zaman kızman gerekirdi.”

Kulaklarıma inanamıyordum. Nasıl olur da benim İbrahim'im bunları söylerdi? Bu şaşkınlık yetmemiş gibi İbrahim'in elleri saçlarıma yapıştı ve beni duvara yasladı.

“Bana bak, Hacer. Nasıl olsa sağlıkçısın. Ne yapıp edip bu çocuktan kurtulacaksın. İlerde daha çok zamanımız olacak çocuk için. O zaman bakarız.”

İbrahim'in elleri saçlarımda... Benim yüzüm duvarda... Elim karnımda... Cennetten cehenneme düşmüş gibiyim. Bebeğim olanları duymasın diye Rabbime yalvardım ama hiç ağlamadım. İbrahim lüks evimizin kapısını çarpıp çıkarken çocuğu aldırılmaz isem, döve döve düşürteceğini haykırdı. İlk önce sakinleşmek için iki rekât namaz kıldım. Beni dövmesinden ziyade bu kadar büyük bir günahı kolaylıkla telaffuz edebilmesinden korkuyorum. Asıl canımı bu yakıyor.

Beni yolumdan çeviren, Allah'ın huzurunda eş kabul eden, Mukaddes topraklarda bana can veren İbrahim gözümde deccale dönüşüyor.

O gece İbrahim eve gelmedi. Koskoca bir evde ve bilmediğim bir muhitte yalnız kalmamak için Emine'yi çağırdım. Olanları anlatınca Emine, Cemaat'ın beni koruyacağını ve buna kimse'nin izin vermeyeceğini söyledi. Sabah uyandığımızda bacım onunla eve gitmem için ısrar etti. Demlediği çaya gözyaşlarım dökülüyordu.

“Önümüzdeki 7 ay nasıl geçecek Emine? Ne yapacağım ben?”

“Saklanacağız Hacer. Allah değerli olan her şeyi bir kılıf içine koymuş, gizli yerlere saklamış. Elmaslar yerin derinliklerinde, inciler istiridye kabuklarının içinde, altınlar, zümrütler en derin madenlerde bulunur. Onlara ulaşmak zordur. Güzelliklerini hemen göremez kimse. Yerleri kolay kolay fark edilmez. Saçlarımızı örtmüşüz, değerliyiz çünkü. Bu bebek de değerli. Saçlarımız gibi onu da saklarız, kardeşim. Allah mazlumdan yanadır. Ne İbrahim dokunur, ne başka birisi. Olmaz ise bizim köye gidersin.”

“Sağ ol, var ol kardeşim. Her şey Rabbim nasıl isterse öyle tezahür edecek. Ömür boyu yar olacağını sandığım İbrahim’in bu yaralı yüzünü görmem gerekecekmiş. Susuz, kimsesiz, barı-naksız bıraksın. Ben bunlardan korkmam ki. Sen de biliyorsun ki onun sağladığı ne bu ev, ne maddiyat, ne şan, şöhret umurumda benim. Biz yokluğa çeliklenmişiz. Çocukluğumdan beri girdiğim bu Allah yolu için beni seçti sanmıştım. Belli ki o benim yolumda değil. Allah’tan başka bir yâre ihtiyacımız olmadığı söylenmedi mi? Yalnız, çaresiz, güçsüz de olsak Allah’a dayanır, tevekkül eder, elbet ışığı buluruz.”

“Sen de bu iman ile teslimiyet varken sırtın yere gelmez, bacım. Rabbim yardımını esirgemez. Hadi birkaç eşya al da gidelim. Evde konuşuruz.”

Tam kapıdan çıkmak üzereydik ki İbrahim eve geldi ve elimde eşyaları görünce bağırmaya başladı. “Nereye gidiyorsun kadın sen” diyerek saçlarıma yapıştı. Yüzüme vuruyordu. Emine çığlık çığlığa yardım istiyordu. Allah’tan Cemaat’ten bir kardeşimizi aramayı akıl etti ve Hoca Efendi’ye haber vermesini söyledi. Bunu

duyan İbrahim bağırmaya devam etti ancak beni bırakmıştı.

“Çok mu korktum sandınız kaltaklar? İstediğim gibi döverim. İslam izin veriyor. Ya kumayı kabul edeceksin ya da sopayı... Böyle demiyor mu, büyükleriniz size? Koca sözü dinlemeyen dayak yer.

“O karnında bir can taşıyor. Bunu yapamazsın. Üstelik yüzüne hiç vuramazsın!”

“Öyle bir yaparım ki o taşıdığı can benim canım değil mi? Ben ne istersem o olur.”

Bunları bağırarak söyledikten sonra kapıyı çarpıp gitti. Beni elinden bıraktığı yer kan gölü olmuştu. Kanamam başlamıştı. Emine can havli ile hastaneye haber vermişti bile. İsmail'im bana tutunamamıştı. Ağzımdan ve burnumdan gelen kanlar umurumda değildi. Toprağı kazır gibi kan gölünün oluştuğu yeri kazımaya çalışıyordum.

“Değerli şeyler derinlerde dedin, Eminem. Bulacağız burayı kazırsak bebeğimi. Kürek getir, kazma getir Emine.”

Emine'nin bir yandan ağlayıp bir yandan ellerimi tutmaya çalıştığını hatırlıyorum. Cankurtaran gelene kadar kendimden geçmişim. Olayın ertesinde uzun bir süre çalıştığım özel hastanede hasta olarak kalmam gerekti. Emine her gün ziyaretime geldiğinde birlikte zikir yapıyorduk. Ruhuma mukayyet olmaya çalışıyordum. Bir yerlere uçmasın, yoldan çıkmasın, isyan etmesin, Yaradan'a hizmetten vazgeçmesin diye... Bedenim Allah'ın bana emaneti. Onu iyileştirmek için elimden geleni yapmalıyım. Üstelik hastanede bana çok iyi bakıyorlardı.

Yaşadıklarım Cemaat içinde gerekli kişilere iletilmişti. Konu usulü ile Hoca Efendi'ye aktarılmıştı. Hoca Efendi ilk önce hastane masrafları dâhil bütün masrafları İbrahim'e ödetmiş, evliliğimiz için açtığı evi Cemaat'e bağışlatmış ve son zamanlarda kazandığı bütün ihalelerin iptal edilmesini sağlamıştı. Bütün bunların karşılığında olay dallanıp budaklanmayacak ve İbrahim hakkında suç duyurusunda bulunmayacaktım. Cemaat toplanmış ve böyle olması gerektiğini muhakeme etmişti. Benim rızam da zaten bu yönde idi. Allah korkusu olmayan birisinin kul

mahkemesinde yargılanmasının, bana verdiği zararların dinsizler tarafından bilinmesinin lüzumu yoktu.

O da konu ailesine ve kendi çevresine intikal etmesin diye bütün bu şartları kabul etti ve önceden yaşadığı Amerika'ya geri döndü. Zaten yaptıklarından dolayı hükmen boşanmış sayıldık. Tedavi sırasında onu bağışlamam için bana yalvarıyor ve her gün hastaneye çiçek gönderiyordu. Ama anlamıştım ki onun derdi ne mümin kardeşleri ile birlikte olmak ne de benimle aşk yoluna girmekti. Menfaatleri için oyuncak olduğum kısa evliliğimizin izlerini atamıyordum üstümden. Ne olursa olsun onu kalbimden sökemişyordum. Onun da günahlarının affedilmesi için dua ediyordum.

Hastanede yatarken sadece tedavi görmemiş, geçirdiğim hem fiziksel hem de psikolojik travma sebebiyle çok kapsamlı bir sağlık kontrolünden geçirilmiştim. Bir gün çok muhterem bir doktor ablam, endişesini saklamak istediğı her halinden belli olan bir ifade ile odama girince bir gariplik olduğunu sezdim. Onun ısrarı ile mamografi

çekilmiş ve her iki memede de şüpheli kitleler tespit edilmişti. Bunun üzerine biyopsi yapılması gereği hasıl olmuştu.

“Ben bu kitlelerin fibrokist ve en kötü ihtimalle iyi huylu kitleler olduğuna inanıyorum ama tedbirli olmak lazım. Sen de sağlıksın. Ne demek istediğimi anlarsın, Hacer’ciğim. Şimdi izin verirsen hemen bir biyopsi yapalım.”

Doktor ablam endişesiz görünmeye çalışıyordu ancak adımını odama attığı andan itibaren, ben kanser olduğumu biliyordum. Biyopsiyi yaparken sineme saplanan incecik iğnenin bir sızı olup kaldığından belliydi canımın değil ruhumun yanacağı. Haklı çıktım. Her iki mememde de çok odaklı tümörler tespit edildi. Bu tümör haberi ile İsmail’imin bana geliş ve gidiş sebebini de anladım. Her şey beni uyarmak içindi. Emine de böyle düşünüyordu.

“Allah’ın neyi niçin yaptığına biz kullarının akli ermez kardeşim. Ancak bebeğinin sana tutunmaması hayırlı olmuş. Allah için bir yola çıktın sen. Onun için dert yüklenmeye hazır-

dın. İşte o dert bile Allah'a dua edermiş; kuluna sıkıntı vermekten haya edermiş. Kutsal topraklarda rahmine düşen bu bebek sinendeki sıkıntıyı def etmek için Allah'a yalvarmıştır. Sen de dua et İbrahim'e. Allah'ın sevgili kuluymuşsun ki senin yoluna onu çıkarmış ve musibetten şifa yolunu açmış. Gerçek sebebini bilemeyiz bütün bu olanların.”

Tümörlerin çok odaklı olması iki memenin de alınmasını gerektiriyor. İlk önce ameliyat olacağım. Ameliyat sırasında yapılacak biyopsi ile kemoterapi görüp görmeyeceğim belli olacak. Kemoterapi olursam saçlarım dökülecek. Tırnaklarım düşecek. İşlediğim günahlardan dolayı çekeceğim cezaların habercisi miydi yoksa yaşadıklarım? Allah yolundan nefis yoluna saptım belki. Günah olduğunu bile bile bütün bunların sebebini sormadan edemiyorum.

Emine, “böyle konuşma”, diyor. “Musibet, hastalık hediyedir.”

Memelerimi almasınlar. Elbet bir gün gelir İsmail'im. O zaman süt vermem gerekir. Ben ha-

zırlıklı olmalıyım ama bebeğimin gelmesini engelliyorsa bir uzvum, varsın neyim varsa, neyim yoksa alsınlar. Nasıl olsa Allah ü Teâlâ ruhundan üflemiş hepimizi. Sanki beden mi önemli?

Meme protezi takılmasının caiz olup olmadığını sordum büyüklerimize. Sağlık sebebiyle memelerimi kaybettiğim için bir mahsurunun olmadığı söylendi ama benim içime sinmiyor. Emine, can dostum. Buna da söyleyecek bir şey buluyor.

“Büyükler icazet verdiyse daha sorgulama kardeşim. Ayrıca çok şanslısın ki çalıştığın hastane silikonu karşılayacak. Hastanenin sana böyle bir iyiliği olmasaydı ancak karından alınan yağlar ile meme yapılmasını Sosyal Sigorta karşılayacaktı. O zaman da hayatın boyunca hamile kalamıyormuşsun çünkü karnın bir bebeği taşıyamaz hale geliyormuş. Büyüklerimiz nasıl takdir ettilerse artık... Sen de ileride birisinin eşi olacaksın ve eş için yapılacak süs helaldir. Önemli olan İbrahim gibi bir tuzığa düşmemek...”

“Allah bu hastalığa yakalananlara benim gördüğüm kadar iyilik nasip etsin İnşallah. Bu yüzden çok tövbe ediyorum.”

“Söylemesem olmaz Hacer. Bu şeytan Amerika’da uzun yıllardan beri birisi ile birlikte imiş. Kadın şu çok zengin bir ailenin kızıymış. Yahudi hem de! İbrahim’i bırakmış, öfke kontrolü sorunu var diye. Düşünsene! Hâlbuki kızla evlense iyi yere dükkân açmış olacak. Anlaşılan orada dikiş tutturamayınca, babasının iflasını da engellemek için olsa gerek, Türkiye’ye geri dönmüş. İbrahim’in öfke kontrolü nedeniyle Amerika’da tedavi gördüğünü de buldular. Babası Gezi olayları sırasında anarşistlere yardım edince zaten bütün üçkâğıdı ortaya çıkmış şirketlerinin. Ancak bu İbrahim Amerika’da iken Hoca Efendi’nin gözüne girince Cemaat bu adama bir şans vermek istemiş. Ne de olsa okumuş, bilgili biri... Âlimden zalim, zalimden de âlim doğar, diye düşündüler herhalde. Şimdi yine Amerika’daymış. Rahat olabiliriz kardeşim.”

Emine’nin düşündüğünün aksine İbrahim’in o kadar uzakta olması beni üzüyordu. İbrahim’in tek derdinin menfaatleri olduğunu biliyorum. Beni, İsmail bebeği, belki gelecekteki eşini harcayacak hep. En kolay harcanacak olan bendim. Allah’ından başka kimsesi olmayan Hacer...

Bir hac gezisine götürdü diye kulu kölesi olan, kum torbası yapabileceği ama Siyonist çevresine çıkartamadığı Hacer... Yangından ilk kurtarılacaklar listesi vardır ya binalarda. İbrahim'in menfaatlerinin yangınında ilk harcanacaklar listesinin başında gelen Hacer...

Ameliyat sabahı geldi, çattı. Bütün gece içimin darlığından uyuyamadım. Namaz biraz ferahlık verdi ama odamda yalnız duramadım. Kafamı boşaltmak için bilgisayarı açtım, haberlere bakmaya başladım. Şöyle bir başlık vardı:

Ünlü Türk İşadamı İbrahim,
.... Firmasına Damat Oluyor!

“Okuma” dedim kendime ama haberi okumadan da yapamadım:

“Cemaate yakınlaşma çabaları ile hatırlanan, son zamanlarda Suudi Arabistan’da girdiği bütün ihalelerin iptal edilmesi üzerine Amerika’ya dönen ünlü işadamının bu sabah Sara adlı Amerikalı hanımdan erkek bir bebeği dünyaya geldi. Bebeğe ünlü firmanın CEO

su olan Sara Hanım'ın babasının ismi (İshak) verildi. İflasın eşiğinde olan şirketlerini bırakıp apar topar yurt dışına giden İbrahim Bey'in Sara Hanım ile evlenip Amerika Birleşik Devletleri'ne yerleşmesi bekleniyor. Ünlü işadamı ise Türkiye'de yaşadığı için bebeten son anda haberdar olduğunu ve müstakbel eşinin kendisine yaptığı bu sürprizi mutlulukla karşıladığını doğruladı.

Haberi okuyunca bayılacak gibi oldum. Emine'ye namazını bozdurdum. Önce Lazca küfür etti. Sonra istiğfar etti. Daha sonra ise şükretti, Emine'm.

“Kardeşlerimizin yaptığı araştırma doğru imiş. Seninle o yüzden resmi nikâh yapmak istemedi. Kızın hamileliği ortaya çıkınca İbrahim Cemaati kandırarak elde edemeyeceği menfaatin kapısını Amerika'da aralamış, anlaşılan. Kurtulduğuna şükretmelisin, kardeşim.”

Evden ameliyat için çıkarken ayaklarım geri geri gidiyor. Hiç ameliyat olmasam da İsmail'ime kavuşsam... Günah böyle düşünmek ama ken-

dimi alamıyorum. Hastaneye vardığımızda mesai arkadaşlarım beni karşılıyorlar. Burası evim sayılır. Güvendeyim.

Ameliyat masasına yatarken İbrahim'in bana sırtını dönmüş Sara'ya koşarkenki silueti gözümün önüne geliyor. İbrahim, bizi bırakıp nereye gidiyorsun diye bağırarak istiyorum. Dönüp bakmayacağından eminim. Sara adlı o kadının kucığında bir erkek bebek. Ya İsmail'im şaşırırsa yolunu ve o kadına gittiyse? Ya kucığındaki bebek benim bebeğimse?

“Her şey Allah'ın emri” diyor o ses.

Dudağımdan Enbiya Suresi 69. Ayeti dökülüyor. Kulnâyânârukûnîberden ve selâmenalâibrâhîm⁶.

6 ‘Ey ateş, İbrahim’e karşı serin ve esenlik ol’ dedik.

GÜLER'SEN

Hava çok sıcaktı. Ağır dosyayı koridordaki banka bıraktım. Endişe ile karışık hisler içinde elimde cübbem ile beklemeye başladım. Baro odasına da gidebilirdim ama bu önemli duruşma öncesinde yalnız kalmak istiyordum. Medya ordusundan kaçmak için adliyeye erkenden gelmeyi tercih etmiştim. Biraz sonra hayatımda ilk kez kendim için bir şey yapacaktım. Gururlandım.

Hukuk Fakültesini bitirir bitirmez bizimkiler aile şirketinin başına geçmemi bekliyorlardı benden. O zaman ülkede bizimki gibi şirket sayılı... Nasıl olurdu da böyle bir imkânı elimin

tersiyle iterdim? Oysa daha çocukken karar kılmıştım Cumhuriyetimize hizmet etmeye. Atatürk kızımı ben. Borcum var bu memlekete. Kurulmasından 30 sene sonra doğmuş olsam da... O yüzden hâkimlik mesleği ile açıldım Anadolu'ya. Ankara'nın ötesini görmeden büyüemeyeceğimi de ilk o zaman anladım. Oysa "bizden" kim gelirdi ki Allah'ın unuttuğu uzak ve geri kalmış bir Anadolu kasabasına? Hayatımdan bir günü silmek için göğsümde bir silgi ve elimde bir hikâye ile kaçtım. Beni yakından tanımayanlar garipliğimin ardında sessiz bir ki-bir olduğunu düşünebilirlerdi. Oysa bütün ki-bir, hikâyemi gizlemek içindi.

Civan ile ilk atandığım yerde ifadesine başvurduğum bir olay vesilesiyle tanışmıştım. Benim gibi tecrübesiz bir ceza hâkimi -üstelik kadınnasıl oluyordu da onun gibi kıdemli bir doktoru ayağına kadar getirtiyordu? Bakanlık bile bunun cüretkâr bir davranış olduğunu bildirmişti müfettişleri aracılığıyla. Takvimler yetmişli yılları gösteriyordu. İlk önce taraftık. Sonra mesai arkadaşı ve dost olduk. Sonunda ben onun Gül'ü oldum. Hiç Güler demedi bana. Göre-

vim ile bağdaşmayan duygusal yakınlaşmamızın duyulmasından çekiniyordum ama istifa etmek İstanbul'a dönmemi gerektirirdi ki bunu istemiyordum.

Civan evliydi. İlişkimizin duyulması ikimiz için de kötü sonuçlar doğururdu ama benim korkum yoktu. O zamanlar boşanmak yaygın değildi. Civan karısını ve çocuklarını bırakmayı hiç düşünmüyordu. Benim de zaten bunu istemeye hakkım yoktu. Yalnız olduğumuzda bana "Gülüm" dedikçe benim yüzümde güller açıyor, ülkenin o ücra köşesi cennetten bir parça haline geliyordu. Bazen keşfe gitmemiz gerekiyordu beraber. At binmeyi ilk ondan öğrendim. Silah atmayı da... "Hiç gerekmez ama bil" derdi... Belki bir gün lazım olur. Belli mi olur?

Bu sabah adliyenin bahçesindeki civanperçemlerini fark ettim. Bir gün Civan ile keşiften dönerken yolda düşmüştüm. Ayağımdaki kanamayı durdurmak için hemen oradan topladığı otları basmıştı yarama. Meğerse böyle bir işe yararmış bu ot... Sonra da anlatmıştı bitkileri... *Achillea millefolium*... Yani civanperçemi... Tıp fakülte-

sinde farmakoloji dersinde kanamayı durdurmak için bu bitkiden yararlanıldığını öğrendiği günü hatırlamıştı. Profesörleri, Aşil adlı Truva kahramanının aynı bitki ile kanamasını durdurduğu için bitkinin adının bu mitolojik öyküden geldiğini anlatmıştı. Kendi adını da çağrıştırdığı için gülmüştük beraber.

Geçenlerde alt komşum Selin'i asansördeki muhabbetimiz bitmeyince bana kahveye çağırmıştım. Yunanistan'ın bir adasında Aşil adlı bir sevgilisi olduğundan bahsetti. Ada deyince irkildim. Aşil deyince o anı hatırladım. O gün bileğim burkulmuştu. Bugün de içim buruldu. Benim de keşke seninle önümde upuzun bir hayatım olsa. Selin gibi heyecanlansam gelecek planlarımızı anlatırken... Şimdi koşsan kahramanım, bütün çiçeklerini toplasan ücra kasabamızın da gülünün göğsüne koysan! Acım diner mi? Geçen duruşmalardan birinde eminim ki sen de fark etmişsindir bahçedeki civanperçemlerini, ondan gülmüşsündür. Duruşmayı izlemeye gelen medya mensupları gülümserkenki halini fotoğraflayıp "Doktor işte böyle gülüyordu" manşetiyle haber yapmışlardı ertesi günkü gazetelerinde.

Adliye kapısındaki güvenlik görevlisi son zamanlarda arttırılan yetkisinin cesareti ile çantamı arayıp bana neden geldiğimi sordu. Böyle bir şeye hakkı olmasa da...

“Kiminle görüşeceksiniz?”

“Civan adlı bugün getirilecek mahkûmun avukatıyım, duruşmaya geldim.”

“Çantanızı bırakın ve buyurun geçiniz, Avukat Hanım! Yıllardır bitmedi bu duruşmanız.”

İbrikçi başı çantamı didik didik etmiş ancak kadının bağlarını görünce aramayı bırakıp “Civan’a mı getirdiniz bunları, yoksa?” demişti. Bir alay konusu bulduğu için bir zafer edasıyla sırıtıyordu. Biraz beynini çalıştırsa yaşım icabı o kadın bağlarını artık kullanmadığımı akıl edebilirdi. Allahtan kifayetsiz muhterisler o kadar zeki değildirler. Uzun yargılamaya dikkatini çekmesi takdire şayan aslında. Civan 5 yıldan beri tutuklu...

Sakat ayağımı sürüyerek güvenlikten geçtim. Gençliğimde o kadar belirgin değildi. Artık altmışa merdiven dayadığımdan herhalde, zor-

lanıyorum. Özümden utanmadım hiç ama aranmaktan huzursuz olmuştum. Bugün farklı bir gün olmasaydı adama haddini bildirirdim ve Avukatlık Yasası'na göre avukatın adliyeye girerken aranmayacağını bas bas bağıırdım. Skandal bir uygulama... Burası hâkim ve savcılarının olduğu kadar benim de işyerim... Hele duruma o şahit olsaydı bilmem ne yapardı? Civan! Evet, Civan her ne pahasına olursa olsun gülünü koruyan bir hırçın adam...

Koridorda beklerken hatırladım hep sıcakta geldiğini acı olayların. Yine bir Ağustos günüydü. Dayım ile birlikte kitap okuyorduk. Annem ve babam bir cenazeye gitmek zorunda kaldıklarından beni dayıma bırakmışlardı. Küçükken upuzun gelen, aslında beş-on basamaktan oluşan merdivenlerden çıkılarak ulaşılan bir taş konakta, Büyükada'da yalnız başına otururdu dayım. Bekârdı. O günden sonra merdivenle çıkılarak ulaşılan her yerden ve bütün adalardan nefret edecektim.

Beynimdeki film şeridi mübaşirin sesiyle kesildi. Civan'ı getiriyorlardı. Bir anda göz göze gel-

dik. “İyi misin”, diye sordum sadece gözlerimi değdirerek... Civan ise mahzun ve mahcuptu... İşlediği değil ama işleyemediği suçtan dolayı... Mahkeme salonuna yöneldiler. Ben de içimdeki mahkemeye yöneldim. Uzun yargılamadan dolayı kendimden şikâyetçiyim, Hâkim Bey. Kimin avukatıyım, bilmiyorum. İçimdeki küçük kızın mı, sevdiğim dev adamın mı? Kendisini dayısının elinden kurtarmak için kaçarken ayağında ömür boyu sekel bırakacak sakatlığa sebebiyet vermiş küçük kız... Annesi nasıl da hemen anlamıştı daha o ağzında gevelerken olanları? Hatta sanki içten içe sevinmişti de. Kendisinden güzel ve zeki kızı sakat kalacak, böylelikle onu hiçbir zaman gölgeleyemeyecekti.

Babam ise olayın gerçeğini ölene kadar öğrenemeyecekti. Dayımın gözetiminde iken düştüğümü sanıyordu. Annem böyle kurgulamıştı. Sakat kalacak olmam başlı başına dayıma düşmanlık beslemesi için yeterliydi zaten. Oldum olası anlaşılmazlardı. Serseri ve sorumsuz bulduğu kayınbiraderini öldürmek istiyordu ancak yakın bir avukat arkadaşının telkinleri üzerine çareyi dava açmakta buldu. Ne de olsa adalete inanan

bir adamdı babam. Hayatında belki ilk defa başkalarının ne söyleyeceği umurunda değildi. Dayım bana mukayyet olamamanın cezasını çekmeliydi. Annem, “el âleme rezil mi olacağız, kardeşimle şirketin ortaklığı ne olacak” diyerek babamı davadan vazgeçirmeye çalışsa da başaramadı. Bütün İstanbul’un diline düşmüştük ama kardeşi beraat edince hanımefendi rahatladı. Şirket malları paylaşıldı. Dayım ile babam işlerini ayırdı ama annem kardeşi ile görüşmeye, ondan sevgi ve gururla bahsetmeye devam etti. Bu işkence yıllarca sürüp gitti. Annemin ölümünde acıdan uyuştuğum için hiçbir şey hissetmiyordum. Öldüğü için değil ama bana bu işkenceyi yaptığı için... Dayımın bahçesine gömdüm onu. Belediye’den izin almak zor oldu ama yaptım. O günkü duruşmayı istediğim gibi yaşayabilmek için yıllarca kin, cesaret, aşk ve ne bulduysam biriktirdim içimde.

Bütün bunları bir çocuğun otopsisinden dönerken Civan’a anlatmıştım. İlk defa birisine açılmıştım. Utanç perdesi aralanmıştı. Civan sakince, hiç düşünmeden “Ben o adamı öldürürüm” demişti. Bu kadar basitti onun için! Bunca insan

sebepsiz yere, cesaretiyle ya da eceliyle ölürken o adam yaşayamazdı. Bu haksızlıktı. Belki sadece sözde de olsa benim için bunu göze alması hoşuma gitmişti. İlk defa yaslanabileceğim birisi vardı.

Aslında Civan da yıllarca bana haksızlık yapmaya devam edecekti. Hem karısını seviyor hem de beni bırakamıyordu. Ondan kopamaz olmuştum. Görevli olduğumuz kasabanın önemli günlerinde mecburen bir araya geliyorduk. Karısıyla işte böyle günlerde yan yana gelmek zorunda bile kalıyorduk. Dedikodumuzun çıkmamış olmasına imkân yoktu. O zamanlar kasabamızda kaçakçılık çoktu. Hanımların en çok rağbet ettiği kaçak eşya ise parfümdü. İşte bu parfümlerden konuşulduğu bir akşam yemeğinde Civan'ın karısı benim duyabileceğim bir şekilde “parfüm dediğin nedir ki, uçar gider, gelir geçer, erkeklerin metresleri gibidirler; evdeki beyaz sabun ise hep kalıcıdır.” demişti.

“Çamaşır, yatak yorgan arasında, banyoda... Hep beyaz sabun... Öyle kaçak kuçak, sakat makkat kokulara paranızı harcamayın,” deyip bana

bakarak kahkaha atmıştı. Beyaz sabun hanımefendinin kendisi idi. Ben de sakat kaçak koku oluyordum. Benim katılmadığım kadın günlerinde “kocam eğlen sin; dönüp dolaşacağı benim yanı m” dermiş. Haklıydı aslında. O kutsal evlilik kurumunun doğurgan nikâhlı hanımı, ben ise yasak ilişkinin bacağı kırık oyuncağı...

Bütün bunlara dayanmak zor olsa da tayinim başka bir yere çıkacak diye ödüm patlıyordu. En sonunda korktuğum başıma geldi. Tayinim çıkmadı fakat annem ölünce babam beni İstanbul’a çağırdı. O da biliyordu annem sebebiyle kaçtığımı. Hiç dillendirmemiştik ikimiz de ama zaten biz konuşmadan anlaşırdık. Onu yalnız bırakamazdım. Civan ile olan ilişkiyi uzatmak da artık bana yakışmıyordu. Ondan başka kimsem olmasa da... Bağı rıma taş basıp döndüm İstanbul’a. Ne kadar mutsuz etmiş olsa da, hasretinden kilometrelerce ötede beni iyot kokusuyla uyandıran şehre...

Sağ-sol olayları, gençlik hareketleri arasında ceza avukatlığı yapmaya çalışıyordum. Babamın işleri grevler sebebiyle iyi değildi. Üstelik ben de işçi-

lerden yanaydım. Kısa süre sonra babam ilk önce iflas etti ve sonrasında vefat etti. O öldüğünde dünya başıma yıkıldı sandım. Şimdi bu koskoca dünyada, Civan'dan uzakta, o dayım olacak adam ile aynı şehirde, yapayalnız kalmıştım.

Memlekette darbe oldu o yıl. Kimler gitti, kimler... Bir tek dayıma bir şey olmadı. Hayatımı karartan adam kazık çakacakmış gibi yaşıyordu ve ben bir hançer taşıyordum göğsümde. Bazı geceler korkunca babamın robdöşambrını giyiyor ve camdan bakıyordum sabaha kadar. O zaman korkmuyordum. Zaten sıkıyönetim sebebiyle sokakta kedi bile yoktu. Tutuklanan, içeride kalan birçok arkadaşına ve yakınlarına avukatlık yapmaya çalışıyordum.

Civan'ı çok özlüyor ve onun için endişeleniyordum. Yıllarca birbirimizi görmedik. Benim ayrıl-mamdan sonra birlikte görev yaptığımız yer ba-yağı değişmiş ve gelişmişti. Civan için hekimlik kutsaldı ve başka bir yere tayin olmak istemiyor-du. Artık kasabada da değildi. Şehirdeki devlet hastanesinin başhekimisi olmuştu. Ben ise batıya tayinini yaptırmayı için ısrar ediyordum.

Gülüm,

Burada her yerde senin kokun var. Gidersen başka bir yere senin kokun olmadan nasıl dayanırım kendi hapishaneme? Senin varlığın güç veriyor bana. Sen beni cezalandırmak için gitmiş olsan da...

Bir hafta sonu ailesi ile piknikten dönerken yola dökülen mıcır taşları sebebiyle Civan, yıllarca taksitini ödediği otomobilinin hâkimiyetini kaybetmiş. İki oğlu ve eşi olay yerinde can vermişler. Kendisi ise yaralı olarak kurtulmuş. Bunu öğrendiğimde acısını kalbimde hissettim. Kalkıp gitmek istedim ama bölgeye olağanüstü hal sebebiyle elimi kolumu sallayarak girmem imkânsızdı. Ne mektuplarıma cevap verdi ne de telefonuna erişebildim aylarca. İnsanın sevdiğinden haber alamaması ne kadar ağır bir şeymiş diye söyleyince bir gün, darbeden sonra gözaltındaki kocasından aylarca haber alamamış mimar arkadaşım Zeynep kızmıştı bana. Utanmıştım.

“Elbet kendine gelince arar. Bir yerde tutulmuyor ya...”

Ben her gece babamın kıyafetleri ile uyuyordum korkmamak için. Koskoca kadın karanlıktan korkar mı? Korkuyordum işte. En çok da şimşek çaktığında irkiliyordum. Yine de Civan'ı göğsümde uyutuyordum. Hayalimde... Acılarını dindirmek için saçlarını okşuyordum. Onun bana yaptığı gibi...

Bir sabah mememde bir ağırlıkla uyandım. Kâbus sandım. Banyoda aynaya baktığımda meme ucumun içeriye göçtüğünü fark ettim. O kadar ağırsın ki Civan, bak mememi bile göçerttin diyerek içimden söylendim. Kahvaltımı ederken Cerrahpaşa'dan doktor bir arkadaşla ulaşmaya çalıştım ama nafile. Zaten şimdi kim uğraşacak bununla diye başımdan attım.

Aradan bir yıl geçmişti. Civan yazıhanenin telefonundan beni aradı. Sesi bir garip geliyordu ve konuşması kesik kesikti. Her şeye rağmen onun sesini duyduğumda sevinçten ağladım.

“Adaletsiz bu dünya... Her şeyi kaybettim Gülüm. Oysa ben hep... Herkese sadece yardım etmek istedim. Şimdi ne hekimliğim kaldı... Ne

ailem... Ama senin öcünü alacağım. En azından bunu yapacağım.”

Civan'ın ruh sağlığı yerinde değildi. Ailesini kaybetmiş olmasına çok üzülüyordum ama onun İstanbul'a yanıma gelme ihtimalini düşündükçe utandığım bir heyecan kaplıyordu içimi. Ailesinden olmasam da o beni korumuştı. Şimdi ben onu korumak istiyordum. Zaten birbirimizden başka koruyacak kimsemiz kalmamıştı. Senin öcünü alacağım, derken ne demek istemişti acaba?

Civan'dan tek haber alamadan aylar geçti. O telefonundan sonra sessizliğe gömülmüştü. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Bir daha araması için dua etmekten başka... Aslında din ile aram iyi değildi ama son zamanlarda dua etmenin iyi geldiğini fark etmiştim. Türkçe dua ediyorum ben. Ana dilimde... Ne istediğimi anlayarak... Yobazlar gibi bilmediğim bir dilde dua edecek değilim. Yalvarıyorum yine de bir şeye... Civan'ı tekrar bulmak için...

Yakın arkadaşlarımdan biri, uzaktan gördüğü

birini Civan'a benzettiğini söyledi.

“Burada olsa beni neden aramasın? Yanlış görmüşsündür.”

“Ayol tanımaz mıyım ben o azman adamı? Seninle çekilmiş bir sürü fotoğrafını gördüm ya... Zaten arkasından bağırdım Civan Bey diye ama yetişemedim. Tepki verdi ismine ama hızlı adımlarla kaçarcasına uzaklaştı. Vallahi de billahi de Civan burada. Hadi gözün aydın!”

Bir gariplik olduğunu hissetmiş ama beni aramasını halen bunalımda olmasına yormuştum. Hem belki karısı ve çocukları trafik kazasında ölünce suçluluk duymuştur ilişkimizden. İlişki de ilişki olsa bari... Yıllardır eli elime değmedi... Tek bağımız yazdıklarımız... Kurutulmuş civanperçemleri ile yetindim 13 yıl boyunca sırf onun ismi geçiyor diye. Artık kaçak parfümlerden bile medet umuyorum onunla olan günlerin kokusunu getirmesi için... Ne yalan söyleyeyim kaçak olunca farklıydı kokuları. “Paris Geceleeri” adlı bir parfüm vardı. Bir doğum günümde Civan hediye etmişti. Karısının iğnelemelerini tamir etmek ister gibiydi. O gece dolaşması ge-

reken bir hastası olduğu bahanesi ile bende kaldığı ender gecelerdendi. Dadımdan öğrendiğim tek pasta olan mozaik pasta yapmıştım bisküviden. Dışarıda kar ve dolunay vardı. Doktor Jivago'dan bir sahnenin içindeydik sanki. Birlikte bir gün Paris'e gitmenin hayalini kurmuştuk pasta mumunun ışığında. Sabaha karşı gizlice çıkmıştı benden... Gün gibi aydınlıktı dışarısı karda. Hayatımın en güzel doğum günüydü.

Mutlu olmayacağımı bildiğim bir doğum günü daha yaklaşıyordu. Belki Civan hatırlar ve gelirdiye düşünürken yazıhanemde bir zarf buldum. Sekreterim uzun boylu bir beyin sabahın erken saatinde zarfı acele ile bıraktığını, ismini de söylemediğini söyledi. İçinden iki uçak bileti ve bir not çıktı.

Gül'üm,

Doğum günün için yıllar önce sana verdiğim sözü tutuyorum. Burada Paris için iki uçak bileti var. Lütfen pasaportunu hazır et. 10 Ocak 1993 günü Atatürk Havalimanı Dış Hatlar Terminali'nde buluşalım.

Civan

Sevinsem mi, şaşırsam mı bilemedim. Olanlara pek anlam veremedim. Bu kadar acının üzerine bir aşk kurulur muydu? Paris bundan sonraki hayatımın ilk durağı olur muydu? Babamın ölümünden hemen önce, onun ısrarı ile çıkarttığım ve süresini uzun tuttuğum pasaportumu önüme koydum. İflas etmeseydi ve memleket o kadar kötü durumda olmasaydı uzun bir gemi seyahatine gitmenin hayalini kurmuştuk baba kız. Baronun yardımı ile hemen Fransa için vize aldım. Evde eski bir bavul buldum. Yıllardan beri tatile bile gitmiyordum. Şimdi yarım kalmış bir perimasalı saklanacak bu eski bavulun içine. Dadım görse sevinirdi. Koskoca kadın perilerden, masallardan medet umar mı, diye kızdım kendi kendime... Onca sene sonra geldiğimiz yere bak Civan ile...

10 Ocak geldi çattı. Sabah erkenden uyandım. Havaalanına gitmek için hazırlandım. O kadar heyecanlıydım ki doktorun yeni verdiği tansiyon ilaçları bile kalbimin çarpıntısını dindirmeye yetmiyordu. Tam evden çıkacakken telefon çaldı. Arayan sekreterimdi.

“Güler Hanım, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama hastaneden ve emniyetten aradılar. Dayınız bu sabah şirketinde silahlı saldırıya uğramış. Hayati tehlikesi yok. Bacağından yaralanmış sadece. Emniyetten aradılar çünkü saldırıyı yapan şahsı yakalamışlar. Bu kişi sizinle görüşmek istiyormuş. Ayrıca ifadenize başvurulacaktı.”

“Nasıl yani? Dayıma olanlar beni hiç ilgilendirmiyor. Benimle ne alakası var olayın? Saldırıyı yapanın ismini söylediler mi?”

“Tam olarak anlayamadım ama Civan diye bir isim verdiler sanki. Hemen emniyete gitmenizi istiyorlar.”

Çantam elimden düştü. İçindekiler yere saçıldı. Biletler, eski parfüm şişesi, pasaportum, Civan’a aldığım hediye dolmakalem... Civan’ın öç almak diye bahsettiği şey buydu. Dayımı öldürerek her şeyi halledeceğini sanıyordu. Ah deli adam! Ne güzel günlerimiz vardı hâlbuki önümüzde!

Emniyete gittiğimde her şeyi anladım. Civan ile görüştürmediler beni. O zamanlar sanığın ifadesi alınırken avukatın girmesine izin vermezler-

di. Ne anlattığını bile bilmiyordum tam olarak. Bildiğim bir şey vardı ki dayımı öldürerek güya yeni bir sayfa açacaktı. Ancak dayımın odasına girer girmez çektiği silah tutukluk yapmış, bunu fırsat bilen dayım kaçmaya kalkmıştı. Civan'ın ısrarla tetiği çekmesiyle kurşun ancak bacağına isabet etmişti.

Uzun tutukluluğu süresince Civan'ın tutuksuz yargılanmasını talep ettiysem de başaramadım Mahkeme'yi ikna etmeyi; o gün Paris'e gidiyor olmamız bile başlı başına kaçma şüphesini doğrulamaya yetiyordu. Dayımın ülkenin önde gelen işadamlarından olması olayı iyice karmaşık hale getiriyordu. Kurnaz dayım bütün ülkede şehit ailelerine yaptığı cömert bağışlar ve milliyetçiliği ile tanınan bir işadamı kimliği yarattı Civan içerdeyken. Ben beklemeye alıştım. Yeter ki bu iş aydınlansın, gerçek ortaya çıksın. Onunla zar zor yaptığım görüşmelerde en ufak bir pişmanlık yoktu içinde ama işi tamamlamadığı için mahcuptu. Bütün bu kötü tabloda beni rahatlatan tek şey, dayımın artık topallıyor olmasıydı. Yıllarca cezaevinde buluştuk Civan ile. Tutukluluğu boyunca taşıyabildiğim her

şeyi taşıdım soğuk demir parmaklıklar ardına. Tarifini dadımdan öğrendiğim kekten, çamaşır, sigara, para ve parfümüme kadar her şeyden... Sırtımda, göğsümde, çantamda... Mektuplarını koklayarak okuduğum Civan'ım...

“Sen hıncımı aldın; üzme kendini kahramanım.”

Bu duruşma son duruşma... Her şey anlaşılacak en sonunda.

“Müvekkilim, teşebbüs aşamasında kalmış tamammüden adam öldürme suçunu benim bilgim dâhilinde ve teşvikim ile planlamıştır. 1963 yılında on yaşında iken olayın mağduru dayımın cinsel taciz ve tecavüzüne uğradım. Çocuk bedenimde ve ruhumda yaralar açan bu olayı annemin telkinleri ile saklamak zorunda kaldım. 1973 ile 1980 yılları arasında görevli bulunduğum ilçede sanık ile tanıştıktan sonra dayımı öldürtmek amacıyla kendisi ile yakınlaştım. Eşinden boşanması yönünde telkinlerde bulundum. Ayrıca beni seviyorsa namusumu temizlemesi gerektiğini; bunun ancak dayımı öldür-

mesi suretiyle mümkün olacağını telkin ettim. Müvekkilimi geçen yıllar boyunca mektup ve telefonlar ile söz konusu eylemi işlemeye ikna ve teşvik ettim. Sanık, sadece erkeklik gururu ve benim kışkırtmalarım ile harekete geçmiştir. Ayrıca ailesini elim bir trafik kazasında kaybettiğinden olayın vukuu sırasında temyiz kudreti ve ruh sağlığı yerinde değildir. Mahkemenizden müvekkilimin tutuksuz yargılanmak üzere salıverilmesini arz ederim.”

Aynı sırada elimi çantama götürdüm ve kadın bağlarının arasına sakladığım babamın beylik tabancasını çıkartarak göğsüme doğrulttum. Civan sanık bariyerinden adeta uçarak üzerime atladı. Kurşun onun kelepçesini delip geçmiş ancak saçmaları sağ mememe saplanmıştı.

Hastanede gözlerimi açtığımda doktor göğsümdeki saçmaları temizlerken eline bir kitlenin geldiğinden bahsetti.

“Ah evet, şu kitle... Civan çok ağırdır, ondan olmuştur.”

Olanları hatırlıyordum. Ölmek istemiştim. Başka bir hayatta başka şartlarda tekrar tanışır ve kaldığımız hatta hiç başlayamadığımız yerden devam ederiz belki diye... Civan hayalde ve gerçekte, ne zaman göğsüme yatsa böyle oluyordu. Doktor tepkime bir anlam veremedi.

“Bu olay sayesinde tespit ettiğimiz kitleyi biyopsiye gönderdik.”

“Ne otopsisı? Ölmedim ki!”

“Mesleki deformasyondan yanlış algılıyorsunuz dediklerimi, Avukat Hanım. Memenizden aldığımız parçalara biyopsi yaptık ve biraz saldırgan bir kanser türü ile karşılaştık. Birkaç güne kadar bütün biyopsiyi tekrarlayacağız ve belki ameliyat ile memeyi almamız gerekecek. Ancak iyi bir haberim var. Civan Bey bugün tahliye oldu. Yarın sizi ziyarete geleceğinden eminim.”

Civan’ın özgürlüğünün benim ölümüme bağlı olacağını ve bunu ona borçlu olduğumu düşünerek yapmıştım her şeyi ama halen yaşıyordum. Olanları algılamakta güçlük çekiyordum ama kanser lafı hiç hoşuma gitmemişti. Doktorun dediğı gibi oldu. Ertesi gün Civan geldi. Yargıla-

mayaya tutuksuz devam edilecekti. Baronun yardımı ile hakkımda takibat yapılmayacaktı. Şimdi de başımızda başka bir şey vardı. Kanseri ile karşı karşıya olduğumu Civan'a söyleyince fark ettim ki o beni görmeden önce doktor ile konuşmuş ve bilgi almış. Sağlık durumuma nasıl bu kadar çabuk hâkim olduğuna şaşırmıştım.

“Onca yıldır içerde olduğumdan unuttun galiba. Ben bir hekimim.”

Hekim olduğu halde kanser lafını umursamaz bir hali vardı. Sitem ettim biraz hasta yatağında.

“Gülüm, biz nelere göğüs gerdik? Birkaç yengeç biçimindeki hücreden mi korkuyorsun şimdi? Senin gibi kadına vız gelir bu yengeçler. Hem sen değil miydin iki gün önce ölmek isteyen? Bu neyin korkusu şimdi?”

“Bendim de... O benim kontrolümde bir ölümdü. Senin için ölmek istedim. Bu kanser sevimsiz bir şey... Hem sen ne yengecedenden bahsediyorsun?”

“Cancer yazılan Kanseri okunan kelime aslında yengeç demek... Kanseri hücreler yengeç

şeklinde olduğu için hastalık bu adı almış.”

“Senin burcun da yengeç değil miydi? Yarın doğum günün değil mi? Hiçbir zaman birlikte kutlayamadığımız...”

“10 Temmuz... Doğum günüm... Evet, burcum da yengeç oluyor. Sen Oğlak dönencesinde, ben de Yengeç... Bu yüzden buluşamadık diye düşünürüm, bazen.”

“Ne o, sen içeride astrolojiye merak sardın galiba?”

“Jung adlı psikiyatr... Freud’dan sonra psikiyatrideki en önemli hekimlerden... O, mesele, hastalarının doğum haritalarını çıkarttırmış. İçerde dost olduğum genç bir çocuktan öğrendim bütün bunları. Şaka bir yana doktorun bana her şeyi izah etti. Sen merak etme Gül’üm. En kötüsü bütün memeyi alırlar. Olur, biter.”

“Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun, Civan? Adı üstünde... Kanser bu!”

“Kanser değil, umutsuzluk, mutsuzluk, çaresizlik öldürür, Gülüm. Hem sana da yakışır amazonluk. Her halinle gurur duyuyorum seninle. Onca acıya rağmen benim halen umudum var. Utanıyorum bugün bu kadar umutlu olmaktan ama saklayamayacağım.”

Civan'ın rahatlığı beni de huzura ulaştırmıştı. Topal bacağımla beni yıllarca sevmiş adam tek meme ile mi sevmeyecek? Sanki hastanede değilmişiz, yıllarca itilip kakılmamış aşkımız, iki gün önce ölmeye çalışmamışım, daha bu sabah ayrılmışız, gibi davranıyor. Cebinden “game boy” dedikleri bir oyuncak çıkarttı. Aletin üzerinde küçük bir ekran ve birkaç düğme vardı. Ekranda bir adam bir nehri geçmeye çalışıyordu. İlerledikçe neşeli müzik, kazanılan puanları müjdeliyordu. Şu içerde arkadaş olduğu genç çocuk çıkarken vermiş. Oğlan ile o kadar iyi anlaşmasının sebebinin onu büyük oğluna benzetiyor olduğunu sonradan anlayacaktım.

“Şu adamı görüyor musun?”

“Nehrin üzerindeki adamı mı?”

“Evet. İşte onu nehirdeki yengeçlere yakalanmadan karşı tarafa geçirtmen gerekiyor.”

“E, kolaymış.”

“Kolay ama bir şart var. Adamı sürekli güldürmen lazım çünkü adam bir tek gülerse nehirdeki yengeçler adamı ısıramıyor. Böylece puan kazanıyorsun. Her kahkaha 100 puan. 1000 puana ulaştınca oyun sana bir kayık veriyor.”

“Nasıl güldüreceğim adamı?”

Koskoca adam bir çocuk telaşında, oyuncak üzerindeki hangi düğme ile adamın gıdıklandığını gösterdi. İşin mahareti bütün düğmelere aynı anda basmak ve adamı suya düşürmemekten ibaretti.

Kasabamızdaki doğum günü kutlamamızı hatırladım. Bundan otuz yıl önce... Birlikte evimdeki tek değerli eşya olan pikaptan Yves Montand dinlediğimiz beyaz geceyi... Aynı mutluluk... Aynı umut... Civan gözlerimin içine bakarak şunu söyledi.

“Güler’sen yengeçler ısırılmaz, Gül’üm.”

/

BÜTÜN KIZLAR TOPLANDIK

Filiz, kocası Serkan'dan boşanmış, kemoterapi sırasında tanıştığı yeşil gözlü adamla adeta hayatının ikinci baharını yaşıyordu. Toplantıya gelmeden önce onunlaymış. Adamın ismi Sinan... Bizim kız da sürekli ondan bahsediyor. "Sinan şöyle dedi. Sinan böyle dedi. Sinan da kemoterapinin beni gençleştirdiğini düşünüyor. Sinan da güneşe yerleşmek istiyor"... Aramızda onun

telaşlı âşık halleri alay konusu oldu ama Filiz o kadar havalarda ki bize hiç alınmıyor.

Selin ile Filiz konuşurken tanış da çıktılar. Daha doğrusu Filiz'in başından attığı Serkan, Selin'in çalıştığı şirketin eski genel müdürüymüş. Filiz, Pirelli kızından bahsetti hiç gocunmadan. O zaman Selin'de şimşekler çaktı. İşte bu Filiz'i, kocası ile aşk yaşadığına inandıran kız... Pirelli kızı... Meğer bu Pirelli, erkek avlamaya bayılır-mış. Ancak gönderdiği mesajlardaki fotoğraflar ile alakası yokmuş. Selin ve diğer çalışanlar da bu kadın ile Serkan arasında bir ilişki olduğundan şüphelenmişler o zamanlar. Bu kadın İlk önce Selin'in eski sevgilisi Ali ile nişanlanmış ama anlaşılan işler istediği gibi gitmeyince Serkan'a sarmış. Hayal ettiği terfii elde edemeyince, bütün şirket çalışanlarına hitaben yazdığı bir elektronik postayla Serkan'ın iktidarsız olduğunu ima etmiş. Sonrasında da tası tarağı toplayıp şirketten ayrılmış. Serkan bu aşk kumarının bedelini ağır ödemiş, anlayacağınız. Filiz'i kaybetmiş her şeyden önce. Filiz'in kardeşi boşanma duruşmasından çıkarken "gendin gaybeden" diyerek Serkan ile alay etmiş.

/

Çiğdem aynen çocukluklarındaki gibi, Filiz'i çok güldürüyor. Filiz ismi ile müsemma bir fiziğe kavuştu. Evlilik yükünü atınca zayıflamaya başlamış. Sinan "Ne yaparsan yap zayıflama. Ben seni böyle sevdim" diyormuş. Serkan ise şimdi Filiz'in peşinde kedi gibi dolaşıp duruyormuş. Kemoterapiye bile gelmeyen adam sürekli çiçek gönderiyormuş. En sonunda Filiz, erkek arkadaşım gönderdiğin çiçeklerden rahatsız oluyor deyince Serkan intihara kalkışmış. Filiz bütün bu olanlarla "Türk filmi gibi olduk" diyerek dalga geçiyor. Serkan'ın intihar şovundan hiç etkilenmemiş. Kemoterapiye yalnız gittiği günleri düşünüp "Güçlenmen lazım Serkan, seni öldürmeyen teşebbüs daha da güçlü kılacaktır" diyerek Serkan'a nasihat bile vermiş. Bunların hepsini de pek eğlenerek anlattı. Biz de sayesinde çok güldük o gün.

Selin'in saçları bayağı uzamıştı. İyileştikten sonra adaya gitmek istedi ama yapamadı. Aşil'i çok özliyordu.

"Bir ara onu o kadar özledim ki, ithal ürünler satan bir marketten satın aldığım Yunanistan'dan

gelme zeytinden kilolarca yiyordum. Belki yediğim zeytinleri o toplamıştır; onu eli değmiştir diye” dedi.

Aşil’in artık bir sosyal medya hesabı olduğunu da görmüş. Çocuklarının fotoğraflarını gururla paylaşıyor. Selin bu durumu “Aşil’in hayatının camına burnunu dayayıp iç geçirirken buldum kendimi” diye anlattı. Selin’e göre Aşil’in kızı aynen kendisine benziyor. Bunu duyunca bayağı endişelendik çünkü Selin çocuğun ruhunda kendisinden bir şeyler olduğunu iddia ediyor.

Aşil, kendisini affettirmeye çalışıyormuş. Olayların böyle gelişmesinin onun mantıklı bir akışı seçmesinden kaynaklandığını pişkin pişkin söylüyormuş. Eş olarak seçtiği kızın Selin’in yerini alamayacağına, hayallerinde Selin ile evli olduğuna Selin’i inandırmaya çalışmış. Biz “konuşuyor musun halen” diye endişelenerek sorduk. “Evet, size söyleyemedim ama ona akıllı bir cep telefonu göndermişim”, dedi. “Sana karşı hissettiklerimde değişen bir şey yok; senden de çocuk yaparım eğer iyileştiysen”, diyormuş. Selin onu denemek için “artık doktorum çocuk sahibi

olmama izin verdi, hatta bana iyi geleceğini düşünüyor; adaya geliyorum” demiş. Bunu duyan güya aşk adamı Aşıl aylarca telefonlara çıkmamış. İkinci çocuğu doğunca tekrar hortlamış. İlk önce telefon parasını ödeyemeyecek kadar kötü durumda olduğundan telefonunun kesik olduğunu söylemiş sonra da doğum masraflarını karşılamak için Selin’den para istemiş.

O romantik adam gitmiş, Selin’in ona ve çocuklara olan zaafını kullanan bir fırsatçı gelmiş. Selin ne yapsa beğenirsiniz? Adama para göndermiş. Doğum hediyesiymiş. Gururu kırılmasın diye de, “sen de bana adadaki taşlardan bir kolye yapıp gönder”, demiş. Ancak adamın öyle romantik karşılıklar ile alakası yok ki. O kendi dümeninde... Selin’e “sen adam olmazsın” dedik. “Ben affettim onu. Bu yükü yaşayamam elbet benim de çocuğum olacak”, dedi. Ben de inanıyorum. Bir gün Selin’e bir çocuk gelecek ve dünyanın en şanslı çocuğu olacak. Artık kendisine eş olarak seçeceği erkeğe daha temkinli davranıyor, Selin. Kendisi gibi sadece karşılıksız sevebilen bir karşılık arayarak devam edecek hayatına...

Kemoterapiler nedeniyle adet döngüsü bizi terk ettiğinde hayatın da bizi bıraktığını hissetmiştik. Menopozda isen sorun yoktur çünkü doğa yavaş yavaş seni hazırlar. Doktorumuz genelde buna sevinmemiz gerektiğini söylese de bize göre normal olan geç yaşta âdetin bizi terk etmesidir. Adettendir... Her ay ilk önce dellenirsin, sonra değişirsin, en sonunda da yenilenirsin... Her ay yeni bir kadın olarak doğarsın. Yenilenmenin gerekmediğini düşündüğünde de başköşeye çekilirsin. Artık o kadar tecrübelisindir ki vücudun ile ilgili olarak... Çünkü çok uzak yollardan gelmişsindir. İşte o anda yenilenmeye gerek kalmamıştır. Selin'in yenilenmesi Aşıl'i ve kendini affedince başladı ve bir müddet daha devam edeceğe benziyor. Selin için bu önemli bir gelişme... Biz de seviniyoruz.

Selin ve Fatma tedaviden sonra da annelik hayallerini gerçekleştirmek için çırpınıp durmuşlardı kemoya başlamadan önce. Yumurta toplamanın ve muhafaza etmenin derdine düşmüşlerdi. İlerde tedavileri bittiğinde tüp bebek yapabilmek için... Ancak ikisine de, meme tümörleri HER2⁷ pozitif olduğu için tedavi öncesinde yumurta

toplanamayacağı söylenmişti. Bu işlem için vücuda hormon vermek gerekiyor. Hormona duyarlı tümörler dışarıdan vücuda giren hormonla beslendiğinden, bu tür müdahaleleri imkânsız kılıyor. Hâlbuki Amerika'da geliştirilen bir yöntemle bizlerin tedaviden sonra korunmak amaçlı her gün aldığımız Tamoksifen⁸ adlı ilacın yüklenmesiyle tümörü büyütmeden yumurta temin etmek mümkünmüş... Şimdi bu işten muzdarip olanlara ellerinden geldikçe bu imkânı anlatıyorlar. Bu önemli bir bilgi çünkü bazen hastalık sonrası halen vücudunun bir hayat yaratabilecek olmasını bilmek bir meydan okuma gücü verebiliyor. Adı ölümle özdeşleşen kanser sonrası bir hayat yaratmak... Çok şifalı bir proje...

Fatma daha çok Türkiye'de yaşıyor. Çocuk Esirgeme Kurumu'na başvurdu. Koruyucu aile olmak için bir çocuğu yetiştirebilecek olmasını ispatlaması yeterli... Evli olmasına gerek yok. Zeynep Ablası ile gitmişlerdi ilk defa başvuru

7 Meme kanseri çeşididir.

8 Meme kanseri tedavisinde dünya genelinde kullanılan bir ilaçtır.

yapmaya... Fatma kız çocuk istiyordu. Aynen onun istediği gibi bir kız Fatma'ya geldi. 7 yaşında ve Fatma'nın kopyası... Harika bir kız çocuğu... O gün okulda olduğu için sadece fotoğraflarına baktık. Fatma'nın heyecanı yüzünden okunuyordu. "Katrin beni istemediği için çektiğim üzüntülere hiç gerek yokmuş. Gerçek ise bir şey, mutlaka seni buluyor. Katrin ile yaşadığım gerçek değilmiş oysa bu çocuk gerçek" dedi. Eriksonyen hipnoza çok inanıyor. Hatta Paris'te bir okuldan ders alarak bilinçaltını temizleme çalışmalarını herkese aktaracağından bahsetti.

Kezban buluşmamıza katılamadı çünkü bildiğiniz gibi halen yurtdışında yaşıyor... Fatma ile irtibatta olduğu için haberlerini onun vasıtası ile alıyoruz. Fatma ile Kezban Fransa'da bir hastanede karşılaşmışlardı. Kezban otizmli çocuğunu hastaneye getiriyordu. Kanser tedavisi gören Fatma'nın Türk olduğunu anlayınca konuşmaya başlamışlar. Kezban başına gelenlerden sonra Fatma'yı aramış ve olanları anlatmış. Kezban'ın sürekli bir işi olursa daha iyi hissedeceğini düşünerek Fatma'nın tanıdıkları vasıtasıyla Kezban'a bir iş bulmuşlar. Böylelikle işten kazandığı ile

kimseye ihtiyacı olmadan çocuklarına bakabiliyormuş. Otizm ile ilgili farkındalık çalışmalarına katılıyormuş. Hastanede ona yardım eden Doktor Ahmet Bey ile halen görüşüyor ve otizm ile ilgili bütün çalışmalarda istenen desteği gönüllü olarak veriyormuş. Yurt dışında olduğu için çok şanslı aslında çünkü Türkiye’de otizm sebebiyle çocuklarını okula gönderemeyen o kadar çok aile var ki...

Hacer ile karşılaşmamız Filiz’in sayesinde oldu. Filiz’in kemoterapi gördüğü hastanede laboranttı. İlk önce çekindi. Başörtüsü olduğu için onu yargılayacağımızı düşündü. Ancak bizim aklımız nasıl da bir olduğumuzda... Nereden gelirsek gelelim, ne giyersek giyelim aslında mememize olanlar vasıtasıyla nasıl da aynı dili konuştuğumuzda... Meme dili mi desek acaba buna? Hacer bize çok şey kattı. Hastalığın bir hediye olduğunu, bazen iyi ki geçirmişim diyebilecek durumlar yaşamamıza sebep olduğunu anlattı. İnanç ile -bize göre ne olursa olsun, ister Tanrı, ister Allah de; ister yaprağa tap, ister güneşe ya da sadece memene- bu işi armağana çevirebileceğimizi anlattı. Hikâyesindeki İbrahim’e hiç

kızılmıyor ama kendini başta biraz hırpalamış. Onun kendisini sevdiğine inandığı için... Fatma ise İbrahim'i bulsa parçalayacak sanki. Belki de çocuk sahibi olmak için yolun ortasında başka bir eş seçen ve kurduğu hayalleri yalan kılan Katrin'i hatırlattığı içindir. Hacer protez memelerinden çok memnun... Kendi cemaatinde bu konuda bilgilendirme çalışmalarına katılıyor.

Bana gelince... Çocuk tacizi ve engelliler konusunda hukuki ve her türlü çalışmaya katılıyorum. Demokratik bir toplumda bu tür şeylerin konuşulmasının önünü açmak gerektiğini, çocuklara vücut bütünlüklerini nasıl koruyacaklarını dilim döndüğünce anlatıyorum. Başka hikâyelerden dersler çıkartıp artık başköşemde Civan ile kaçan geçmişimizi toplama peşindeyim. Bugün olsa mememdeki o kitleyi daha önceden önemserdim. Başıma ne gelirse Civan'dan bildiğim için her halde... Oysa Civansız da ben varım be dünya... Bunu anlamam için çok fırın ekmek yemem gerekiyormuş. Selin'e öğüt verirken bazen kendime de söyleniyorum. Evli bir adamın ancak ailesi yok olduğunda seni seçmesini bekledin diye kızıyorum kendime.

Menopozu çok dert etmiyorum. Hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı istemedim. Annemden memnun olmadığımndan olsa gerek... Ya da bir çocuğu koruyamayacağımı düşündüğündendir belki. Kutsallık yüklemediğim bir müessese... Yaratmak için yumurtlamaya gerek duymuyorum. Ben her yaptığım söyleşide onlarca çocuk bilinci yaratıyorum mesela. İlla ki beden midir bir doğumun konusu? Kızlar arasında yaşı en büyük ben olsam da en genci benim. Biliyorum ki kendimize kızmamayı öğrendiğimizde büyürüz sadece. Belki bu yüzdendir hiç büyümediğim. Annemi ve kendimi affedemediğimdendir. Selin'in olgunlukla affetme gücünü bu yüzden çok takdir ediyor hatta ona imreniyorum. Babamı çok özlüyorum. O hiç gidemediğimiz Paris'e bir gün gideceğimize inanıyoruz Civan ile.

Bütün kızlar toplandık. Birlikte büyüdük. Daha pembe artık dünya...

USTA'NIN SON SÖZÜ

Pelin bu dünyaya adeta “adalet” fikri ile gözlerini açmış. Çocukluğundan beri onun için önemli olan bu kavramın içinde yoğrulmuş. Belirli bir olgunluğa erdiğinde, tecrübelerinin dinginliğinde, insanı ve hayatı nasıl algıladığını kendi diliyle ifade etmesi, beklediğim bir sonuçtu. Pelin yaptığı her işi sonuna kadar götürür. Bu işte de böyle oldu. Etiyle, kemiğiyle, varlığının derinliklerinde yaşadığı hastalığın bütün fiziksel ve ruhsal acılarını bir tecrübe olarak aktarması gerekiyordu. Diğerlerine...

Kitabın yazarının bana ne ifade ettiğine gelince... Benim için Pelin, şifanın vücut bulması ve yaşam sevinci demek...

Pelin ile Eriksonyen Hipnoz uzmanı olarak hastalığı sırasında ve daha sonra Erickson Hipnozu üzerine birlikte çalışmamızın bana hayatın bir hediyesi olduğunu düşünüyorum.

Véronique Kaempf

Tıbbi Hipnoz- Eriksonyen Hipnoz Uzmanı
Strazburg Üniversitesi Psikoloji Bölümü mezunu

SON TEŞEKKÜR

Gördüğünüz gibi bu bir kanser kitabı değil... Krizlerin sonucu ne olursa olsun, sürecin umutla yaşanabileceğinin delili... Dalgaları aşmanın ne olduğunu kahraman bilir. Sonunda başka bir denize de konabilir, karaya da çıkabilir. Her sonuç zaferdir.

Kitaptaki karakterlerin yaratılmasında destekleri ile ilham veren ve bunu farkında olmadan yapan o kadar çok kişi girmiş ki hayatıma. Saymadan geçemezdim.

Yaşadığım her iki ülkede beni güler yüzleri ile karşılayan bütün dostlarıma teşekkür ederim.

Başta annem ve teyzem olmak üzere büyük ailem olan Ataman, Derman, Hancı ve Uşdu ailelerinin kıymetli üyelerine,

Avrupa Konseyi ve Türkiye'nin çeşitli Barolarına Mensup Değerli Meslektaşlarıma,

Canım Gül, Lena, Koray, Didem, Güven, Tuna, Armağan, Berfin, Ebru, Çağatay, G  rald, Hasan, Aslı, Melis, Selçuk S., Berna, küçük Can, Oktay, b     k Can, Ebru   ., Ebru A., Elif, Didem, Tan, Pelin, Cem, Gülnaz, Bartu, Miraç, H  ly  , Dila, Selçuk T., Zeynep, Martin, Olga, Sophie, Lee, G  rard, Marie-Odile, Jean-Guy, Pierre, Silvia, Uğur, Mehveş, Ahmet, Doğan, Sanem,   a  a, Ege, Aslı, Melih, Eylem, Valentin, Ceren, Sevd  , Sevdican, Ay    , Ay  seg  l, Aynur Hanım, Fahrettin Paşa,   afak Bey, Mehmet Bey, G  rsel,   nci Teyze, Gülsevil Abla, Hüsniye Teyze, Haldun Amca, Ketty, Cemal Bey, Ahmet Bey, Semra Teyze, Nejat Amca, Tufan, Aynur Teyze, Sayhan A  gabey, Reyhan Teyze, Hasan A  gabey,

Hülya Hanım, Muammer Bey ve Kanserle Dans
Derneği'ne,

Yaratma ve yazma konusunda desteğini esirge-
meyen Onur, Sedef ve Murat'a,

Yazmaya başladığımdan beri bu kitaba çok ina-
nan Régine, Yelizette ve Birkan'a,

En son dün ayrılmışız gibi beni kucaklayan baş-
ta Okan olmak üzere bütün Marmara Üniversi-
tesi Hukuk Fakültesi arkadaşlarıma,

Notre Dame de Sion'lu kız kardeşlerime ve yaz-
ma hayalimi eken başta Mademoiselle Renée ve
Bilhan Hanım olmak üzere değerli tüm eğitim-
cilerine,

Sema-Ahmet Kuaför, Görgülü ve Dreher Pasta-
nesi çalışanları başta olmak üzere Kızıltoprak,
Kehl ve Robertsau esnafına, Kızıltoprak Öğret-
men Evi değerli müdavimlerine, başta Türkan
Teyze olmak üzere Kızıltopraklı bütün komşu-
larımıza, bütün otogar, liman, istasyon ve hava-
alanlarına, Midillili, Gönenli, Kaleli, Taşlimanlı

dostlara, çocukluğuma, Nuran Teyze ve Orhan Amcaya, ilk gençliğime, İsmet Teyze, Özcan Amca, Nurten Teyze ve Şeref Amcaya,

Manevi destekleri ve şifacı hekimlikleri ile her konuda örnek aldığım Nuray ve Tülay Ablama,

Radyoterapi seanslarını benim için zevkli hale getiren Nuran Beşe Hoca'ya,

Şifalanmam için varlıklarının bile yeterli olduğu Kadıköy Florence Nightingale hastanesi doktorlarından... Yazmam konusunda beni cesaretlendiren Hicran Deniz Davut'a, o keskin gözleri için, Almilla Balta'ya, dünyanın öbür ucundan da arasam beni yanımdaymışım gibi karşılayan Nuri Delikara'ya, her seferinde kollarına kendimi bırakmama izin verdiği için Sinan Seren'e, beni kahraman yapan doktoruma ulaştırdığı için Mehmet Elgezen'e teşekkürü borç bilirim.

“GÜLERSEN EN GÜÇLÜ BAĞIŞIKLIK İLACINI SEN ÜRETİYORSUN KIZ KARDEŞİM.”

Hayatına meme kanseri girmiş kadınların hikâyeleri bunlar. Göğüsledikleri her şeyi memelerinde biriktirmiş kadınların. Kanser hikâyeleri, aslında memelerinde birikmiş bütün o zehirin hikâyesi. Paylaşıldıkça hafifleyen, hafifledikçe değiştiren, güçlendiren hikâyeler.

Hem farklı, hem benzer.
Hem bambaşka, hem bir.
Gülersen, yengeçler ısırmaz.

ayizi kitap

ISBN 978-605-8341

9 786058 341900